

Hạnh Phúc Giữa Những Kẽ Tay

Contents

Hạnh Phúc Giữa Những Kẽ Tay	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	37
8. Chương 8	41

Hạnh Phúc Giữa Những Kẽ Tay

Giới thiệu

Nguyên tác: (Chỉ phù hợp gian đích hạnh phúc) Thể loại: đam mỹ hiện đại, ăm áp, công sủng thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-giua-nhung-ke-tay>

1. Chương 1

Thành phố vào mùa đông, nhiệt độ không khí giảm mạnh. Khẽ thở một hơi, tưởng như có thể kết thành một tầng băng mỏng. Phương Thiên kết thúc một ngày làm việc, nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng tối đã bao trùm.

Làm kiểm sát trưởng của thành phố, anh luôn tuân thủ pháp luật một cách nghiêm ngặt, xây dựng lên một hình tượng thanh chính liêm khiết. Hôm nay là cuối tuần, cũng nên cho mấy tên cấp dưới bị ngược đãi cả tuần nghỉ ngơi một chút!

Nghĩ vậy, Phương Thiên bèn vỗ tay: “Được rồi, anh em. Hôm nay làm đến đây thôi. Đã trễ thế này, tôi mời mọi người đi ăn khuya. Ăn ở đâu, tùy mọi người chọn!”

“Oa, tuyệt quá.”

“Tôi không tin nổi vào tai mình nữa rồi!”

“Đội trưởng mời khách, bọn mình phải chém ác vào.”

Người bên dưới, mỗi người một câu. Bỏ gánh nặng công việc xuống, không khí trong phòng lập tức náo nhiệt hẳn lên.

“Được rồi. Được rồi. Đừng ồn ào nữa.” Phương Thiên khoát tay ra hiệu ngừng lại, “Thời gian cũng không còn sớm, mau quyết định xem đi đâu đi!”

“Kỳ thật, cũng không cần đi quá xa đâu. Ngay dưới lầu có một quán hoành thánh nhỏ của một cậu bé. Đồ ở đó ăn rất được. Thời tiết lạnh thế này, chỉ bằng chúng ta đến đó ăn, coi như ủng hộ cho mầm non đất nước, có được không hử?”

“Được rồi, Vương Tế, cậu dễ mềm lòng quá. Chẳng mấy khi đội trưởng mời khách, sao cậu không chọn chỗ nào cho xa hoa một tí hử?”

“Tớ thấy quán hoành thánh nhỏ đó ăn rất ngon. Các cậu cũng đừng có vô lương tâm thế chứ. Hôm nay lạnh như vậy, coi như giúp thằng bé kiếm chút tiền, có gì không tốt hử? Đội trưởng, anh thấy có đúng không?” Vương Tế hớn hử nói.

“Đi thôi. Đến quán hoành thánh đó. Rất gần đây, phải không nhĩ? Ăn xong, mọi người về nhà sớm một chút.” Phương Thiên nhếch nhếch khóe miệng, “Mọi người vất vả một tuần rồi. Nếu không tha các cậu về sớm chút, e là tôi vừa quay đầu đã có người tìm tôi liều mạng quá.”

“Vậy khẳng định không phải người nhà bọn em.”

“Được rồi, ít ba hoa đi. Ai chả biết cậu sợ vợ.”

Cả đám cứ vừa cười vừa nói rời khỏi văn phòng, đến quán hoành thánh nhỏ.

Thời tiết lạnh vô cùng. Bước ra ngoài, mọi người không tự chủ được mà run lập cập. Rét thế này lại ngồi vỉa hè ăn quả thực không phải ý kiến hay. Mấy người đặc biệt sợ lạnh, lén lút oán giận Vương Tế – kẻ đã nghĩ ra “tối kiến” này.

Phương Thiên nghe bọn họ mỗi người một câu, trong đầu cũng không có ý tưởng gì đặc biệt. Chỉ là lần đầu tiên ăn quán ven đường, cảm giác có chút mới mẻ.

Quả nhiên đi chưa được mấy bước đã thấy xa xa bóng người nhỏ gầy một mình đứng trong gió, xung quanh là mấy bộ bàn ghế đơn sơ. Chỗ này mà gọi là “quán”, quả thực đã nâng tầm nó lên mấy bậc.

Vì thời tiết lạnh giá, quán vắng hoe chẳng có ai, chỉ có bóng dáng nhỏ gầy một mình đứng đó, tưởng như gió thổi qua có thể hất người ấy bay đi bất cứ lúc nào, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã nhin không được mà cay cay sống mũi.

Ban đầu mọi người còn không ngừng đùa nhau ồn ào, thấy tình cảnh này, ai cũng không nói nên lời.

Vẫn là Vương Tế phản ứng đầu tiên, nhẹ giọng nói với người đằng sau: “Thấy chưa, ngày lạnh như thế này, ngay trước tòa nhà bọn mình làm. Thằng bé này chắc chưa đến 16. Nhỏ xíu như vậy. Các cậu thỉnh thoảng qua đây ăn cho nó, coi như làm việc tốt đi. Tớ nói không sai chứ?”

“Sao tớ lại không biết nhĩ?”

“Trời lạnh thế này, thằng bé nhỏ xíu vậy...”

Bóng người bị thanh âm của đoàn người làm giật mình, ngẩng đầu lên. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Phương Thiên thấy rõ gương mặt người ấy. Đó là một cậu bé khuôn mặt thanh tú, tuổi hẳn là không lớn, vóc người gầy gò, cũng không cao lắm.

Thoạt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da rất trắng, tái nhợt yếu ớt. Đôi mắt hơi trũng xuống, con ngươi rất đen, nhìn thẳng người ta, quả thực tựa như mặt hồ thăm sâu không thấy đáy, lôi cuốn người ta chìm vào. Cái mũi không phải đặc biệt cao thẳng nhưng đường cong rất nhu hòa. Làn môi mỏng, khóe miệng

hơi nhếch lên, tạo thành một nét lượn phi thường xinh đẹp. Có lẽ là vì lạnh mà đôi môi tím tái lạ thường. Chẳng hiểu sao, Phương Thiên nghĩ, làn môi xinh đẹp như thế phải là màu phấn hồng mới đúng.

“Ăn mì hoành thánh ă?” Cậu nhóc nhẹ giọng mở miệng, thanh âm trong trẻo hơn so với những cậu bé khác.

“Tiểu Diệp. Anh Vương đây.” Vương Tế dẫn đầu, tiến lên chào hỏi, “Hôm nay lạnh thế này, em vẫn còn bán sao?”

“Vâng. Anh Vương, anh đến ăn hoành thánh ă?” Cậu nhóc nhẹ nhàng cười, có vẻ hơi ngại ngùng.

“Không chỉ mình anh. Còn có đồng nghiệp của anh nữa.” Vương Tế chỉ chỉ phía sau, thuận tay kéo Phương Thiên ra.

“Đây là Kiểm sát trưởng Phương. Hôm nay anh ấy bao. Tiểu Diệp, có món gì ngon mang hết ra đây. Bữa nay phải chặt chém anh ấy một chút. Trả thù cả tuần rồi bị ngược đãi. Mọi người thấy đúng không?”

“Chí phải. Chí phải!”

“Em là Tiểu Diệp à? Tên thật dễ nghe!”

“Có món gì ngon bày hết ra đi! Hôm nay bọn anh phải “làm thịt” kiểm sát trưởng Phương!”

Mọi người nhao nhao nói. Cái quán nhỏ vừa rồi còn lạnh tanh, lập tức liền náo nhiệt hẳn lên.

Bỗng nhiên có nhiều khách như vậy, Tiểu Diệp có chút chống đỡ không được. Cậu gật đầu chào Phương Thiên: “Kiểm sát trưởng Phương, chào anh!”

“Không cần khách khí như thế, gọi Vương Tế là anh thì cũng gọi anh là anh Phương đi.” Phương Thiên thần nhiên gật đầu, “Bọn anh đông thế này, làm phiền em nhé.”

“Tiểu Diệp, món sở trường của em là gì? Cho món đắt nhất lên đây!”

“Đúng. Món nào ngon mang hết lên một lượt đi!”

“Bọn mình bây giờ là một bầy sói, một bầy sói dữ. Một bầy sói dữ đến từ phương bắc!”

“Em mang hoành thánh lên trước nhé. Em mới làm hôm nay đấy.” Tiểu Diệp cắn môi dưới, thật cẩn thận nhìn mọi người, nhẹ giọng thử thăm dò một câu, “Được không?”

“Được tuốt. Có gì mang hết lên.”

“Bọn này trên trời không ăn máy bay, dưới đất không ăn tàu hỏa, bốn chân không ăn ghế, hai chân không ăn người. Còn lại, cái gì cũng chén.”

“Nói chí phải!”

Tiểu Diệp cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười, ngay cả nụ cười cũng ý tứ, dè dặt.

Một bát hoành thánh được đưa lên. Phương Thiên ném thử đầu tiên. Anh cắn một miếng, vị rất ngọt, không phải cái ngọt của mì chính mà là vị thơm ngọt đậm đà, như mang cả tâm tư của người nấu.

Nhà bọn họ luôn rất chú ý việc ăn uống. Tuy anh không phải chuyên gia trên phương diện này nhưng từ nhỏ đã sống trong môi trường như thế, dĩ nhiên có khả năng thẩm định ẩm thực. Trước khi tới đây, Phương Thiên vốn cũng không ôm hy vọng đặc biệt gì, chỉ mong ăn đầy bụng. Không ngờ, một quán hoành thánh bình thường thế này cũng có thể ngon như vậy, thực sự ngoài mong đợi của Phương Thiên.

Ngẩng đầu thấy Tiểu Diệp mặc một chiếc tạp dề trắng, eo lưng mảnh khảnh dường như có thể tùy tay bẻ gãy. Cậu thuần thục lấy hoành thánh, cẩn thận cho vào bát chút tôm khô, tảo tía và nước dùng. Động tác trôi chảy, sinh động như hành vân lưu thủy, vừa nhìn đã biết đây là công việc hàng ngày cậu làm.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Phương Thiên, Tiểu Diệp ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười dịu dàng, rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc.

Hoành thánh được bưng lên. Mỗi người một câu, khen tay nghề của Tiểu Diệp khiến cậu ngượng ngùng đỏ mặt, tay chân luống cuống, nắm một góc áo, cúi đầu không nói lời nào.

Phương Thiên chưa từng thấy cậu bé nào hay ngại ngùng, thẹn thùng như thế, nhin không được, khẽ nhếch khóe môi cười, nhắc mọi người bắt đầu ăn.

Đến lúc thanh toán mới thực khoa trương. Năm người ăn năm chén hoành thánh, còn có đủ thứ đồ nhắm loạn thất bát tao. Vậy mà chỉ có 18 tệ, còn chưa đến 20 đồng. Phương Thiên quả thực không thể tin vào tai mình. Tiện tay đưa luôn tờ 50 tệ cho Tiểu Diệp, “Không cần trả lại.”

“Không được.” Tiểu Diệp cúi đầu nhẹ nhàng cười, thanh âm không cao nhưng rất kiên định, trả lời, “Không được thu nhiều tiền! Em bán hoành thánh chứ không ăn xin.”

Nói xong, lấy trên người ra ba mươi tám tệ hai hào đưa cho Phương Thiên, cắn môi dưới, nhẹ giọng nói, “Nếu anh...anh Phương cảm thấy hoành thánh ăn ngon, lần sau có thể lại đến, dù sao, ngày nào em cũng ở đây. Nhưng mà, không nên lấy nhiều tiền.”

Phương Thiên gật gật đầu, cất tiền thừa vào ví, cùng mọi người rời đi, đi được vài bước, nhin không được quay đầu lại thấy Tiểu Diệp một thân một mình trong cơn gió lạnh thu thập bát đĩa bẩn. Dáng người im lặng, tịch mịch, tựa như hồi nhiệt náo vừa rồi trong quán chỉ là một cơn mơ.

Chú thích của editor:

Nguyên văn, anh công gọi là Phương kiểm, tức Kiểm sát trưởng Phương. Tuy nhiên, một số bạn comment là gọi “Kiểm sát trưởng Phương” dài quá. Vì thế, mình sẽ để đồng nghiệp gọi anh là “đội trưởng”. Trong những trường hợp cần trình trọng, ví dụ như em Diệp chào ảnh lần đầu tiên, thì vẫn gọi là “Kiểm sát trưởng Phương”.

Sáu giờ sáng, đồng hồ báo thức réo vang. Phương Thiên tắt chuông, dụi dụi mắt, đứng dậy. Anh có thói quen ngủ sớm dậy sớm, thứ bảy cũng không ngoại lệ. Thế nhưng, hôm nay, tinh thần của anh rất không tốt. Đêm qua nằm mơ khiến anh ngủ không yên ổn. Anh hít sâu một hơi, đầu tiên là gấp gọn chăn màn thành hình hộp tiêu chuẩn, kéo mạnh cửa sổ ra. Giờ đang là mùa đông nên 6 giờ mà trời vẫn rất tối.

Phương Thiên ngồi bên cửa sổ một hồi. Anh vốn là người của công việc. Hai ngày nghỉ đối với người khác mà nói chính là nghỉ ngơi, nhưng với anh, chỉ là rồi việc.

Ngồi ngẩn ra chừng chục phút, anh đứng dậy rửa mặt, thay bộ đồ thể thao, ra ngoài chạy bộ dọc theo con đường nhỏ ngoài biệt thự, vừa rèn luyện thân thể vừa tiêu pha ít thời gian.

Khi anh quay về, vừa vặn gặp vú Trương mở cửa ra ngoài mua thức ăn, nhất thời tâm huyết dâng trào:

“Để con đưa vú đi. Xuống đồi phải chờ xe bus lâu lắm. Hôm nay con rảnh mà.”

” Không cần!” Vú Trương nhẹ giọng cười cười, “Đi xe nào chả thế. Dù sao cũng chỉ là từ đây xuống chân đồi thôi mà.”

“Để con đưa đi” Phương Thiên kéo khăn mặt trên cổ xuống, “Con đi lấy xe”

Nhà họ Phương vốn không phải gia đình bình thường. Vú Trương là quản gia của bọn họ, vốn là người hầu được bà nội Phương Thiên mang theo về nhà chồng làm hồi môn, cả đời không thành thân mà ở lại nhà họ Phương, chăm sóc năm anh chị em Phương Thiên. Về mặt cảm tình, vú không khác gì một người bà.

“Thằng nhỏ này!” Nhìn bóng lưng Phương Thiên, vú Trương không khỏi lắc đầu. Phương Thiên là con trưởng của Phương gia, cũng là người nói năng thận trọng, ít lời, biểu tình trên mặt quanh năm lạnh như băng. Nhưng vú Trương nuôi bọn họ từ nhỏ đến lớn hiểu rõ thực ra Phương Thiên không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Xuống đồi mua thức ăn không ngờ mất hai tiếng đồng hồ. Phương Thiên nhìn túi to túi bé trong tay vú Trương, không khỏi cau mày, “Về sau vú đi thì gọi thêm người đi cùng. Một mình vú xách nhiều đồ như vậy rất vất vả!”

“Không cần, không cần.” Vú Trương vội đẩy bàn tay Phương Thiên đang định giúp ra. “Vú Trương còn chưa già đến mức đó. Chút đồ này vú vẫn tự xách được.”

“Để con!” Phương Thiên không để ý tới kháng cự của vú Trương, đón lấy đồ trong tay bà, đặt lên ghế ngồi trong xe. “Vú còn muốn đi đâu nữa không?”

“Được rồi, không cần mua gì nữa.” Vú Trương nhìn tờ danh sách trong tay, cười từ ái. “Hôm nay là thứ bảy, mấy đứa đều ở nhà. Vú Trương làm hoành thánh cho các con ăn.”

“Hoành thánh sao?” Phương Thiên vừa lái xe vừa liếc nhìn cái túi xanh bên cạnh bà, bên trong đựng rất nhiều thứ, không khỏi lên tiếng hỏi: “Làm hoành thánh có phải rất phiền phức không?”

“Không phiền, không phiền!”

Phương Thiên xưa nay không quen nói lời ngon tiếng ngọt bỗng nhiên hỏi chuyện này, thật sự là khiến vú Trương cảm động suýt khóc.

“Cơ mà, nhiều nguyên liệu như vậy...”

Phương Thiên đối với việc nấu ăn luôn không hiểu nhiều, nhìn đồng hồ đầy ú, nhất thời cảm thấy nhức đầu. Làm một chén hoành thánh mà phức tạp như thế, anh thấy lên cung trăng còn đỡ khó khăn hơn.

“Chẳng là, hoành thánh nhà chúng ta so với hàng bán bên ngoài công phu hơn một chút”. Chẳng mấy khi Phương Thiên hỏi, vú Trương tranh thủ nói chi tiết. “Nói về nước dùng, muốn ngọt phải dùng nước xương nguyên chất, nước pha sẽ loãng và nhạt. Thêm vào nắm hương, măng non...ninh cùng. Nhân bánh càng phải chú trọng. Các con thích nhất là thịt nạc và tôm nõn. Mà tôm nõn muốn ngon ngọt phải tươi sống. Đó là nguyên liệu chính. Bàn về nguyên phụ liệu, phải làm vỏ bánh bằng tay. Muốn có một bữa hoành thánh, quả thực tốn không ít công phu. Bất quá vú Trương nhàn rồi không có việc gì làm, các con lại đều thích ăn, cho nên không phiền hà gì cả.”

“Vậy ra làm hoành thánh phức tạp như thế?” Phương Thiên như suy nghĩ điều gì, gật gật đầu. Chả trách trừ hôm qua, anh rất ít khi ăn được hoành thánh ngon ngoài tiệm. Hóa ra là vì thế.

“Cho nên, muốn ăn hoành thánh ngon phải về nhà ăn của vú Trương, có phải không?” Nói đến tay nghề nấu nướng, vú Trương tự hào hăng hái hẳn lên, bắt đầu giảng giải từ món xiu mại xào cải chíp, từ cà tím sang thịt kho tàu, cá kho tộ, tự biên tự diễn liên tu bất tận.

“Đúng vậy!” Phương Thiên ậm ờ trả lời một câu, tai nghe vú Trương dạy nấu ăn mà trong đầu không biết víáoao lại hiện lên một bóng người nhỏ gầy cùng nụ cười ngại ngùng của cậu.

Bữa trưa thực phong phú, có thịt kho tàu và kem bơ con trai, còn có gà rán, tất cả đều là món em năm – Phương Trần thích nhất. Vú Trương hiểu rõ em năm nhất. Đây là bí mật mọi người trong nhà đều biết. Trên thực tế, không chỉ vú Trương, mà ngay cả cha Phương, mẹ Phương, kể cả bà nội Phương đang ở nước ngoài cũng thế. Có ai không cưng chiều tiểu ác ma lúc nào cũng hoa ngôn xảo ngữ làm người ta đau đầu nhức óc kia? Tất cả mọi người đều cao hứng ăn uống. Chỉ có Phương Thiên không biết vì cái gì mà ăn không vô, trong lòng nghĩ đến món hoành thánh tối hôm đó.

Chờ đến bữa tối, hoành thánh được mang lên, tay nghề của vú Trương đương nhiên không cần bàn cãi. Nhưng Phương Thiên lại cảm thấy thiếu thiếu vị gì đó, không bằng hương vị hoành thánh ngày hôm qua chỉ ăn vài cái rồi buông đũa về phòng.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy?” mẹ Phương nhìn cha Phương một cái, “Hay là công việc bận quá, thân thể khó chịu? Sao cả bữa trưa lẫn bữa tối đều ăn ít như vậy?”

“Phỏng chừng anh cả đến tuổi rồi.” Em út trong nhà – Phương Trần – vừa cắn một miếng hoành thánh, vừa kêu với vào vú Trương đang trong phòng bếp, “Vú Trương, vú chuẩn bị xong hoành thánh cho con chưa? Con muốn mang cho Quả Quả ăn!”

“Đấy rồi. Đấy rồi. Tới đây”

Từ phòng bếp truyền ra thanh âm vô cùng cưng chiều của vú Trương, “Ăn từ từ, vú không quên chuyện của con đâu.”

“Đến tuổi gì ?” Trên bàn cơm, cha Phương vẽ mặt khần Trương, hỏi.

“Đến tuổi yêu đó.” Phương Trần nuốt miếng hoành thánh cuối cùng, chạy về phía phòng bếp, xách đồ gì đó ra cửa, “Con đi đây. Cha mẹ đừng lo lắng. Anh cả năm nay cũng hai mươi tám rồi. Cha mẹ không định tính chuyện chung thân đại sự cho anh ấy sao?”

“Chung thân đại sự?” Cha Phương cùng mẹ Phương liếc nhau một cái, nhất thời cảm thấy lời Phương Trần quả thực có lý.

“Mẹ, bộ dáng kia của anh cả có thể gọi là đang yêu sao?”, cô gái duy “nhị” trong nhà nhìn về phía cửa Phương Trần vừa đóng lại, hung hăng trừng một cái, “Cha mẹ đừng nghe Tiểu Trần nói hươu nói vượn!”

“Con đồng ý!” Phương Lăng – chị em song sinh với cô lập tức nảy sinh tâm linh tương thông, giờ cao tay tán thành, “Con dự là anh cả tuyệt đối không có khả năng biết yêu đương là gì. Hơn nữa, bây giờ là mùa đông!”

“Con lại nghĩ tiểu Trần nói có lý.” Anh hai Phương Địa hơi nheo mắt, “Chuyện không thể xảy ra trong nhà ta cũng đã xảy ra rồi. Đến Phương Trần cũng có thể trở thành kẻ ngoan, còn có cái gì không thể nữa? Nói cho cùng, con tuyệt đối tin tưởng vào trực giác của Tiểu Trần!”

Chúng ta nên nghe ai mới tốt đây?” Cha Phương và mẹ Phương lại nhìn nhau, trong khoảng chốc lát không đưa ra được chủ ý gì.

“Nghe con!” Phương Địa mỉm cười, “Thuận theo tự nhiên! Bất kể anh cả có hay không có gì, đều là chuyện riêng của anh ấy. Nguyên tắc của nhà họ Phương chính là —— tự do, rộng rãi, bác ái.”

“Xì, đó là anh nói chứ nhà họ Phương có nguyên tắc này từ khi nào?” Phương Lăng, Phương Viên nhất tề trừng mắt nhìn anh hai.

“Đây là nguyên tắc tốt. Mấy đứa hiện tại không cần, tương lai sẽ hối hận!” Phương Địa sờ sờ cái mũi, cười meo meo.

Hai ngày buồn chán rớt cục cũng trôi qua. Vừa sáng sớm Phương Thiên đã dậy rất sớm tới văn phòng, không có việc gì trước tiên đem hồ sơ án tử đã xử lý cất đi lật ra xem. Đến tầm tám giờ, mọi người mới lục tục mò tới.

“Đội trưởng, lúc nào anh cũng đi làm sớm như vậy, chưa bao giờ ngủ nướng. Thói quen tốt đó làm sao luyện được ta?”

Đồng nghiệp nhỏ tuổi nhất phòng, Tiểu Lý, vừa ngáp vừa hỏi.

“Tôi có thói quen dậy sớm, chưa bao giờ ngủ nướng”, Phương Thiên thần nhiên trả lời.

“Đội trưởng của chúng ta trời sinh đã là con người của công việc.” Vương Tế lúc nào cũng tươi cười, rót nửa chén trà, đùa giỡn nói, “Đội trưởng nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, nhất định rất buồn chán, phải không?”

” Đúng vậy.” Phương Thiên nhẹ nhàng nhếch nhếch khóe miệng. “Tôi đang tính có nên báo cáo lên lãnh đạo, kiến nghị tổ ta chỉ cần nghỉ mỗi tuần một ngày không.”

“Một ngày? Đội trưởng, anh tha cho em.”

“Em còn nghỉ hai ngày nghỉ vẫn chưa đủ nè.”

Lời vừa nói ra, phòng làm việc lập tức nhốn nháo những tiếng rên la, cầu xin tha thứ.

” Được rồi, được rồi, không nói đùa nữa.” Phương Thiên vỗ vỗ tay, “Ai làm việc này. Hoàn thành tốt, tối anh lại mời các chú đi ăn khuya.”

“OK!”, mọi người trăm miệng một lời, hớn hỏ đáp ứng.

Chăm chỉ làm việc cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh. Phương Thiên ăn qua loa bữa trưa, bữa tối, trong đầu chỉ lo làm việc. Đến hơn chín giờ, dạ dày bị ngược đãi đến chịu không nổi phải kháng nghị.

Vương Tế ngồi bên nhìn ra, “Đội trưởng, em bảo này, hôm nay chúng ta làm thế thôi nha. Em thấy anh hai bữa chưa ăn gì, anh còn nợ anh em bữa khuya đó.”

“Cũng được!” Phương Thiên gật đầu, “Hay là chúng ta đến quán hoành thánh lần trước, ăn một chút rồi về nhà?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

“Đội trưởng mời, ăn gì cũng ngon.”

“Ai bảo thế, nhóc Tiểu Diệp làm hoành thánh ngon thật mà!”

“Công nhận. Bữa nào tôi phải bảo vợ qua học tập tay nghề cậu ấy, coi như bữa cơm nhà được cải thiện.”

“Cậu dám?”

“Sao không?”

Mọi người người một lời ta một tiếng, cất dọn đồ đạc ngăn nắp, tắt đèn đóng cửa, lôi nhau đến quán hoành thánh nhỏ lần trước.

2. Chương 2

” Tiểu Diệp, bọn anh đến gặp em đây.”

” Tiểu Diệp, mang hoành thánh lên đây, chén to nhá.”

“Đúng đúng, thịt miếng to, canh tô lớn...”

“Đi chết đi. Nói ít thôi! Tiểu Diệp, cho anh trước. Anh sắp chết đói rồi.”

Một đám người, bóng còn chưa thấy đã nghe tiếng ồn ào.

“Anh Vương, các anh đến rồi.” Tiểu Diệp căn môi dưới, gương mặt ửng lên màu phấn hồng nhàn nhạt, nhẹ giọng thưa.

” Đờng khách khí.”

” Đờng khách khí. Cứ để bọn này tự nhiên.”

Phương Thiên nhìn đám cấp dưới tốp năm tốp ba quăng ca-táp đánh “rầm” lên mặt bàn rồi ngồi xuống, tự mình lấy thìa đưa ra chia. Lần thứ hai đến đã nghiễm nhiên coi cái quán nhỏ này thành nhà mình.

” Anh Phương, anh cũng tới.” Tiểu Diệp cúi đầu, nhẹ giọng chào hỏi, thanh âm nhẹ đến nỗi nếu không lắng tai nghe thì quả thực hầu như không nghe thấy.

“Ừ!” Phương Thiên gật đầu, quay đầu nhìn xung quanh một chút. Trừ nhóm bọn họ ra thì không còn ai khác, xem ra buôn bán không đắt hàng.

“Tiểu Diệp, qua đây. Bên này. Bên này!” Tiểu Lý lúc nào cũng lăm mồm lăm miệng, liều mạng ngoắc Tiểu Diệp, “Anh có câu muốn hỏi em.”

Tiểu Diệp ngẩng đầu liếc nhìn Phương Thiên rồi xoay người đi về phía Tiểu Lý. Ánh mắt ấy trong suốt đến mức Phương Thiên nhìn không được trong lòng khẽ run lên, tự dưng nhớ tới một câu thơ: “Lâm khứ thu ba na nhất chuyển, tâm diêu thần hoảng kham tiêu hồn.” (Đại ý là: Một làn sóng mắt nhìn qua, khiến tâm thần xao xuyến khôn nguôi)

Thấy Tiểu Lý thân thiết kéo tay Tiểu Diệp, không ngừng hỏi han lung tung này kia. Nào là Tiểu Diệp tên thật là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, cao bao nhiêu, nhóm máu gì, vì sao không đến trường, nào là trong nhà có mấy người, ngày bán hàng bao lâu, đang ở nơi nào, có thuận đường với mình không...Thật là tra hỏi khẫu còn không hỏi kỹ như vậy.

Tiểu Diệp bình tĩnh né khỏi cánh tay lôi kéo quá mức nhiệt tình của Tiểu Lý, nhất nhất trả lời từng câu.

Phương Thiên thật sự không ưa nổi tính cách nhiệt tình quá đà này của Tiểu Lý, thế nhưng nhờ phúc của cậu ta, anh biết được một số thông tin cơ bản về Tiểu Diệp. Ví dụ như, Tiểu Diệp tên thật là Khiếu Diệp Chu, cao mét sáu tám, chưa đến 17 tuổi, sinh ngày 18 tháng 5, trong nhà còn mẹ, sức khỏe không tốt lắm; vì nhà không có tiền, chỉ có thể đi bán hàng, ban ngày phải chăm sóc mẹ ốm bệnh nên ngày nào cũng 7 giờ

bày hàng, bán tới 11 giờ là về. Dĩ nhiên, chỗ ở cũng không cách đây quá xa, đi xe ba bánh mười mấy phút là tới.

“Đội trưởng, đội trưởng, em có một kiến nghị. Từ nay để Tiểu Diệp cung cấp bữa ăn khuya cho chúng ta đi.” Biết hoàn cảnh Tiểu Diệp khó khăn, Tiểu Lý nổi máu anh hùng, quay đầu, kéo tay Phương Thiên, nhiệt tình đề nghị. “Dù sao, chúng ta đều thấy hoành thánh Tiểu Diệp làm ăn rất ngon, đúng không?”

“Buông tay ra, hai thằng đàn ông kéo qua kéo lại còn ra thể thống gì nữa?” Phương Thiên nhú mày, trừng mắt nhìn Tiểu Lý. Bọn trẻ bây giờ sao bộp chộp quá vậy không biết. Một chút phép tắc cũng không hiểu, làm người ta khó chịu.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Tiểu Lý gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ, “Con người em rất dễ kích động. Đội trưởng, đề nghị của em thế nào, anh có chịu không?”

Phương Thiên liếc nhìn Tiểu Diệp, thấy cậu cúi đầu gắp hoành thánh, mức nước dùng nhưng lưng thẳng đứng, vừa nhìn đã biết cậu vẫn chăm chú lắng nghe động tĩnh bên này.

Mặc dù rất không hài lòng với Tiểu Lý nhưng với Tiểu Diệp, Phương Thiên không hề có chút bất mãn nào. Vì vậy, anh gật đầu, “Được!”

Thế nhưng chữ “được” này, Phương Thiên nói thật là có chút không cam lòng, nhìn vẻ mặt hí hửng của Tiểu Lý, anh có cảm giác khó chịu trong ngực.

“Nghe thấy chưa, Tiểu Diệp? Thật tốt quá, tốt quá rồi.” Tiểu Lý hài lòng tiến lên, vỗ vỗ vai Tiểu Diệp, xuống tay không biết nặng nhẹ, làm cậu loạn choạng suýt ngã.

Mãi Tiểu Lý mới ngưng cơn hăm, Vương Tế cũng hài lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tiểu Diệp, “Giao hoành thánh sớm một chút rồi nghỉ, không nên mười một giờ mới về nhà. Văn phòng bọn anh rất nhiều người, hoành thánh em làm, bọn anh sẽ bao hết.”

Phương Thiên quay đầu, mặt không biểu lộ gì nhưng trong lòng nhịn không được có chút tiếc nuối. Những lời anh muốn nói, hai người này đều đã giành hết rồi. Thuận nước giòng thuyền, mọi người đều tiến lên ôm Tiểu Diệp. Nghĩ đi nghĩ lại, Phương Thiên cũng biết cá tính của mình nói năng cẩn trọng, không dễ ở chung như Tiểu Lý và Vương Tế. Những lời này, quả thực anh không thốt ra được.

“Cảm ơn.”

Tiểu Diệp nhẹ giọng nói, len lén liếc nhìn Phương Thiên sắc mặt không tốt, hoảng sợ, quay đầu sang Vương Tế cầu cứu, “Anh Vương, như vậy không hay lắm...có phải sẽ rất phiền mọi người không?”

“Không đâu.” Tiểu Lý giành trước, vọt tới sau lưng Tiểu Diệp, vẻ mặt “yên tâm đã có anh”, khoác vai Tiểu Diệp, ra vẻ anh em tốt, nói, “Về sau em cứ nói là em của Tiểu Lý, bảo vệ cửa là người của Lý đại gia đây, tuyệt đối sẽ không làm khó dễ em.”

“Nhưng mà...”, Tiểu Diệp không nhìn người khác, chỉ cắn môi dưới nhìn chằm chằm Phương Thiên đầy e dè.

“Đừng lo. Không phiền gì cả. Anh sẽ nói trước với bảo vệ.” Phương Thiên gật đầu với Tiểu Diệp, cười một cái cho cậu an tâm.

“Cảm ơn.” Tiểu Diệp lúc này mới khẽ cười, ánh mắt dịu dàng long lanh nước.

Chủ đề này cũng dừng ở đây. Hoành thánh được mang lên, Phương Thiên vừa ăn từng miếng hoành thánh vừa nghĩ cả ăn uống lẫn tâm tình đều tốt đến kỳ diệu. Từ ngày ăn hoành thánh ở quán nhỏ này, Phương Thiên chẳng muốn ăn gì khác, chỉ duy nhất hoành thánh ở đây mới có thể khiến anh có cảm giác muốn ăn.

Lúc trả tiền, giống lần trước, 18 tệ. Phương Thiên đưa cho Tiểu Diệp tờ 50 tệ, yên lặng chờ cậu trả lại tiền thừa. Nhìn cậu lấy ra một tờ 10 tệ và một tờ 20 tệ, còn có hai đồng hào, đặt lên tay mình. Ngón tay hai người trong lúc vô tình, khẽ đụng một cái. Tiểu Diệp nhất thời đỏ mặt, cúi đầu như làm sai chuyện gì, đáng vẻ người ngừng cực kỳ khả ái.

Cũng không biết Vương Tế và Tiểu Lý thu xếp thế nào, Tiểu Diệp ra vào tòa nhà có vẻ rất thuận lợi.

Mặc dù chỉ là đứng xa xa nhìn, nhưng Phương Thiên phát hiện ra nụ cười dịu dàng trên gương mặt cậu xuất hiện ngày càng nhiều, tựa như ánh trăng ôn nhu, mỏng manh. Cậu rất dễ xấu hổ, chỉ cần có người khen một chút, mặt cậu sẽ ửng lên màu hồng nhạt, khiến mọi người không có việc gì đều thích trêu chọc, xem bộ dạng ngượng ngùng như con gái của cậu.

Vì có nhiều người ăn hoành thánh của Tiểu Diệp, thỉnh thoảng mọi người ăn tối cũng gọi cậu mang tới. Cho nên Tiểu Diệp trên cơ bản, mỗi ngày bốn giờ đều bày hàng trước cổng tòa nhà.

Một hôm, Phương Thiên có việc ra ngoài, vừa đến cổng, thấy một chiếc xe quản lý trật tự đô thị đỗ ngay đó. Anh lái xe qua, vừa vặn bắt gặp một người đàn ông đang lúi lúi kéo kéo Tiểu Diệp.

Không biết người đó nói gì mà Tiểu Diệp chỉ ra sức lắc đầu, gắt gao che chở cho cái xe ba bánh đằng sau, một bước cũng không nhường.

” Tiểu Diệp, có chuyện gì không?” Phương Thiên quay cửa kính xe xuống, hỏi.

Tiểu Diệp vừa thấy Phương Thiên, mắt nhất thời đỏ lên, ngáy ngẩn kêu một tiếng “Anh Phương”, rồi cúi đầu không nói nổi câu nào.

Người đàn ông kia nhìn thấy biển số xe, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó bày ra bộ mặt đang thi hành nhiệm vụ, chỉ vào cái xe ba bánh của Tiểu Diệp còn chưa dọn xong, “Chúng tôi phát hiện cậu này bày hàng bán. Xe ba bánh của cậu ta cũng không có giấy phép. Theo quy định, chúng tôi phải tịch thu.”

“Đừng, anh Phương, đừng để ông ấy tịch thu xe ba bánh của em.” Vừa nghe nói người kia muốn tịch thu xe ba bánh, Tiểu Diệp ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng.

Phương Thiên mở cửa xe, đi tới trước mặt Tiểu Diệp, vỗ vỗ vai cậu, lạnh lùng cười với người quản lý trật tự đô thị, “Quy định nào?”

“Quản lý trật tự thành phố...” Người quản lý trật tự đô thị tuy lời nói ra vẫn tỏ vẻ chính nghĩa nhưng càng đến cuối câu, thanh âm càng nhỏ.

“Cậu ấy cung cấp hoành thánh cho văn phòng này. Nếu anh không tin, có thể vào hỏi. Tất cả mọi người làm việc ở đây đều biết cậu ấy.” Phương Thiên nhẹ nhàng nhếch khóe môi, hời hợt nói, “Cục trưởng cục quản lý đô thị lần trước tới đây còn khen hoành thánh cậu ấy làm ngon.”

“Nhưng mà...” Người quản lý trật tự đô thị nhìn chiếc xe ba bánh không giấy phép, tuy vẫn muốn kiên trì nhưng hiện tại quả là không đủ can đảm.

Phương Thiên vỗ vai anh ta, thản nhiên cười nói, “Không cần lo lắng. Nếu cần thì anh cứ lái xe đi, tôi sẽ qua gặp cục trưởng Hoa xin lại sau. Anh ngàn vạn lần chớ miễn cưỡng.”

“Ấy ấy, tôi không có ý đó.” Người quản lý trật tự đô thị toát mồ hôi trán, “Tôi đang tính ở chỗ chúng tôi có mấy cái xe ba bánh không có người đến nhận, lại toàn là xe đã đăng ký. Hay là tôi mang cho anh bạn này dùng trước.”

“Được vậy thì tốt. Lần trước cục trưởng các anh cũng đòi đưa tới, có khi quên bég rồi cũng nên.” Phương Thiên quay đầu nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Diệp, “Còn không mau cảm ơn anh quản lý? Được rồi, anh tên gì? Lát về tôi sẽ nhờ cục trưởng cảm ơn anh.”

“Cảm ơn.” Tiểu Diệp cúi đầu nhẹ giọng tạ ơn.

“Không cần, không cần. Đây là việc tôi nên làm.” Người này vừa mới rồi còn vênh váo tự đắc, hiện tại chỉ ước mau mau thoát khỏi đây, hoàn toàn không có tâm tư tiếp tục ở lại chỗ này lúi lúi kéo làm quen với Phương Thiên, cười xấu hổ, “Tôi đi trước. Lần sau sẽ mang xe đến cho cậu bạn này.”

Phương Thiên đưa mắt nhìn người quản lý trật tự đô thị vừa lên xe đã phóng vèo đi không thấy bóng dáng, mới quay lại nhìn Tiểu Diệp, “Bị dọa sợ sao?”

Tiểu Diệp lắc đầu, còn chưa mở miệng đã đỏ mặt. Cậu cúi đầu, nửa ngày mới lí nhí nói ba chữ “Cảm ơn anh.”

Phương Thiên nhìn cậu xoắn xoắn tóc, gáy lộ ra khỏi khăn quàng cổ, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, nhưng hai tay lại thô ráp, cứ như của một người khác vậy. Anh thoáng giật mình, nhin không được hỏi, “Em sống rất vất vả, phải không?”

“Không có!” Tiểu Diệp ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười tươi tỉnh, mắt đen chớp chớp.

“Thật ra, em sống rất tốt, luôn gặp được quý nhân.”

“Như lần này, em gặp được anh Phương, hơn nữa còn sắp có giấy phép. Chuyện trong họa có phúc như vậy, em hay gặp lắm. Ví dụ có bữa em về nhà khuya, giữa đường bị hỏng xe thì có người tới đẩy giúp; còn có lần có người ăn quýt, em...” Tiểu Diệp nói đến đây, ngẩng đầu nhìn Phương Thiên, phát hiện sắc mặt của anh vô cùng khó coi, thanh âm lập tức nhỏ đi, đổi giọng nói, “Thật ra...Thật ra tất cả mọi người đều giúp đỡ em, không cực tí nào...”

Tiểu Diệp nói nghe nhẹ nhàng thế, nhưng Phương Thiên càng nghe càng thấy trong lòng khó chịu. Ngày ngày của Tiểu Diệp đều trôi qua như vậy sao? Nghe kể mà Phương Thiên hết hồn. Nào là nửa đêm hỏng xe, nào là ăn hoành thánh không trả tiền. Có thể thấy được cậu bé này bình thường vẫn bị người khác bắt nạt.

Thấy Phương Thiên xụ mặt không nói lời nào, Tiểu Diệp cắn môi dưới đến trắng bệch, dè dặt hỏi, “Anh Phương, em nói nhiều quá, anh không thích nghe, có phải không?”

“Không phải!” Phương Thiên lắc đầu, phủ định hoàn toàn ý của cậu.

“Vậy...” Tiểu Diệp nhìn chằm chằm Phương Thiên, nhất thời không dám có chủ ý gì.

“Vào đi thôi! Mọi người đều đang chờ hoành thánh của em.” Phương Thiên cười khê để cậu an tâm, tay kéo khăn quàng cổ của cậu, choàng lại thật kỹ, “Bên ngoài gió lớn”.

Chỉ là một động tác lơ đãng, nhưng Tiểu Diệp đỏ bừng cả khuôn mặt, ngay cả phần cổ lộ ra ngoài khăn cũng hồng lên.

Phương Thiên ngồi trên xe, nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Tiểu Diệp khuất dần sau bức tường, lúc này mới khởi động xe vô thức đi về phía trước, đến khi lên đường cao tốc mới phát hiện mình lộn đường. Đi hết đoạn cao tốc, vòng lại, được nửa đường mới nhớ ra giờ này mọi người đã tan sở, lại quay đầu xe trở về. Đi tới đi lui như thế, chẳng làm được việc gì ra hồn. Lúc quay lại văn phòng, trời đã tối, mọi người đều đã về sạch.

Phương Thiên dừng xe, ngồi chờ ra. Cả chiều nay, anh như người mất hồn. Nghĩ đi nghĩ lại về Tiểu Diệp, lo lắng cậu bị người ta bắt nạt, nhớ gương mặt nhỏ nhắn khả ái hồng lên lúc anh sửa khăn quàng cho.

“Anh Phương !”

Phương Thiên quay đầu, thấy Tiểu Diệp đứng ngoài, cạnh cửa kính xe, khê gõ gõ.

Anh hạ kính xuống, giật mình thấy Tiểu Diệp còn chưa về, “Em chưa về à? Chưa bán hết hoành thánh sao?”

Tiểu Diệp lắc đầu, nhẹ nhàng cười, “Không phải. Có mấy người anh Vương giúp, em đã bán hết rồi.”

“Vậy tại sao chưa về? Không phải đã bảo em nên về sớm chút sao? Lỡ...” Phương Thiên nhất thời không dám nói tiếp, lỡ về muộn hỏng xe, lỡ gặp kẻ xấu thì tính sao? Nghĩ đến những chuyện này, giọng nói của Phương Thiên không tự chủ mà gay gắt lên.

Hiển nhiên Tiểu Diệp hiểu lắm, không biết anh cao giọng là vì quan tâm mình, chỉ đứng yên một chỗ, cúi đầu, cũng không phản bác, bộ dáng mặc cho Phương Thiên quở trách.

Thấy dáng vẻ này của cậu, Phương Thiên nuốt những lời trách mắng xuống, hướng chỉ ý tứ của anh cũng không phải là chỉ trích cậu. Anh mở cửa xuống xe, mềm giọng hỏi, “Thế sao muộn rồi em vẫn chưa về?”

“Cái này!” Tiểu Diệp cắn môi dưới, chỉ chỉ bếp lò vẫn giữ lửa đằng sau, ấp a ấp úng đáp, “Em nghĩ... Anh Phương, có lẽ vẫn chưa ăn cơm tối, cho nên...”

“Sau này đừng thế nữa!” Không đợi Tiểu Diệp nói xong, Phương Thiên đã ngắt lời.

Đã sớm biết Tiểu Diệp là cậu bé rất ngoan ngoãn nhưng không ngờ cậu chỉ vì lý do đó mà chờ mình. Phương Thiên không biết trong lòng mình lo lắng nhiều hơn hay cảm động nhiều hơn nữa. Lỡ may anh về thẳng nhà, thì Tiểu Diệp này sẽ phải đợi đến khi nào? Nửa đêm? Nghĩ đến đây, Phương Thiên đã cảm thấy tim đập thình thịch. Bên ngoài lạnh như thế, vậy mà cậu vẫn đứng đây chờ anh trở về.

“Em biết rồi ạ!” Tiểu Diệp miễn cưỡng cười, “Chắc là em lại làm phiền anh Phương rồi. Em xin lỗi!”

“Không phải là phiền hay không!” Phương Thiên thở dài. Anh vốn không quen nói lời ngon tiếng ngọt, trong lòng thực sự lo lắng mà lúc này lại không biết giải thích thế nào.

“Em biết. Lần sau không thế nữa!” Tiểu Diệp ngược lại, tương đối hiểu lòng người. Cậu ngoan ngoãn cam đoan, “Nhưng dù sao, anh Phương vẫn chưa ăn tối nha. Em đã đợi cả ngày, vậy ăn trước đã, được không? Lần sau em sẽ không thế nữa.”

“Em...” Tiểu Diệp dịu ngoan như vậy càng làm cho Phương Thiên không thể nào giải thích. Anh nhìn dáng cậu ngoan ngoãn, chỉ cảm thấy trong ngực dâng lên một cảm xúc vừa ngọt ngào vừa chua xót, nghĩ nửa ngày mới hỏi một câu, “Vậy còn em? Em đã ăn rồi sao?”

Tiểu Diệp ngẩng đầu, đôi mắt đen sẫm mở thật to, đỏ mặt lên lắc đầu, “Em mãi chờ, quên chưa ăn.”

Chỉ mãi chờ, quên chưa ăn!

Phương Thiên khẳng định một trăm phần trăm, tất cả những câu nói anh từng nghe trong đời, chính câu này khiến anh cảm động nhất.

Nhìn Tiểu Diệp cúi đầu đá đá hòn đá nhỏ trên mặt đất một cách vô thức, đáng vẻ ngại ngùng xấu hổ, trong lòng Phương Thiên khẽ động, lạnh lùng lạnh miệng nói, “Vậy không bằng anh mời em đi ăn.”

“Đi ăn?” Tiểu Diệp ngẩng đầu, bị đề nghị của Phương Thiên dọa sợ, “Nhưng mà...”

Trên thực tế, lời vừa ra khỏi miệng, Phương Thiên cũng có chút hối hận. Bỗng dưng đường đột mời người khác ăn, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đúng là lần đầu tiên của anh.

“Nếu em thấy không tiện, vậy...”

“Không phải”, không đợi Phương Thiên nói chuyện, Tiểu Diệp vội giải thích, “Chỉ là em sợ phiền anh.”

“Không phiền. Em vẫn làm đồ ngon cho bọn anh. Anh mời em đi ăn cũng không có gì.”

Phương Thiên suy nghĩ một chút, tự tìm lý do, “Hơn nữa, có người cùng ăn, sẽ ngon hơn.”

“Vâng!” Tiểu Diệp cắn môi dưới, gật đầu, tay nắm góc áo, thẹn thùng nói, “Em chưa đi ăn ngoài bao giờ, nếu như làm trò cười cho thiên hạ, anh Phương cũng đừng cười em.”

“Sao thế được?” Nghe Tiểu Diệp nói xong, Phương Thiên không khỏi lộ ra một nụ cười cưng chiều, mở cửa xe, “Đi thôi”.

Tiểu Diệp gật đầu, xoay người, cẩn thận tắt lửa trong bếp rồi mới vào xe Phương Thiên, vẫn còn ngại ngùng xấu hổ, khuôn mặt phủ một màu hồng phấn nhàn nhạt.

Phương Thiên lái xe, trong đầu nghĩ nên ăn chỗ nào tốt nhất. Tiểu Diệp ăn mặc rất xoàng xĩnh, lại dễ xấu hổ, nếu vào nơi quá cao cấp, vạn nhất tổn thương lòng tự trọng của cậu sẽ không hay. Hơn nữa, lỡ giá đắt quá mà Tiểu Diệp biết được, cậu hay nghĩ ngợi như vậy, chắc sẽ không yên lòng. Nghĩ mãi, cuối cùng Phương Thiên quyết định đưa Tiểu Diệp đến một quán buffet vừa phải.

Đỗ xe xong, Phương Thiên dắt Tiểu Diệp lên lầu. Thời gian đã muộn nên trên lầu cũng không quá đông người. Điều này rất hợp ý Phương Thiên.

“Em ăn gì thì lấy.” Phương Thiên đưa cho Tiểu Diệp một cái đĩa, “Mặc dù nói buổi tối không nên ăn nhiều gì gì đó, nhưng ăn buffet mà ăn ít thì thật tổn thất nha.”

Tiểu Diệp gật đầu, chẳng mấy khi Phương Thiên biết nói giỡn, cười khẽ một tiếng, “Anh Phương muốn ăn gì? Em đi lấy cho anh.”

“Anh ăn gì cũng được. Em cứ chọn đồ em thích đi.” Phương Thiên nhìn Tiểu Diệp cởi áo khoác và khăn quàng cổ, lộ ra áo lông cừu màu cà phê mặc bên trong. Y phục không tính là mới nhưng mặc trên thân người mảnh khảnh của Tiểu Diệp lại có vài phần khiến người ta yêu thương.

“Để em xem.” Tiểu Diệp cầm đĩa quay đầu lại cười với Phương Thiên rồi đi lấy thức ăn.

Phương Thiên cũng ra chỗ Tiểu Diệp đứng, tự lấy đồ ăn. Khi anh về chỗ ngồi, Tiểu Diệp cũng lấy đủ thức ăn quay lại.

Phương Thiên nhìn trên bàn chỉ có một ít hải sản, thịt và rau xà lách, liền hỏi cậu, “Đủ chưa? Có muốn lấy thêm một chút không?”

Tiểu Diệp lắc đầu, le đầu lưỡi làm mặt quỷ, “Em thấy chỗ kia viết lấy mà không ăn hết sẽ phạt tiền nên chỉ lấy một ít. Ăn xong rồi lấy thêm, cũng đỡ lãng phí.”

Phương Thiên nhìn theo tay Tiểu Diệp chỉ, quả thực thấy trên tường chỗ bàn thức ăn dán thông báo “Lấy đồ vừa đủ, lãng phí phạt tiền”. Nói vậy tức là ai lấy đồ ăn cũng thấy, có điều chỉ mỗi Tiểu Diệp ngoan ngoãn tuân thủ, vốn đã không thích lãng phí lại càng lấy ít hơn.

“Chỉ có em là ngoan nhất!” Phương Thiên khẽ lắc đầu cười, “Thế cũng tốt, đỡ lãng phí.”

Tiểu Diệp không nói gì, cho dầu vào chảo rồi bỏ thịt lên rán, ngẩng đầu nhìn Phương Thiên khẽ cười, vừa dụ ngoạn vừa nghe lời. Nhất thời Phương Thiên chỉ lo nhìn cậu, quên bém mình cũng phải ăn.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Diệp rán xong thịt, gấp vào bát Phương Thiên, nói nhẹ, “Anh Phương, anh nếm xem có ngon không?”

Lúc này, Phương Thiên mới chợt tỉnh mộng, nhớ ra không phải mình đang ăn hoành thánh trong quán của Tiểu Diệp mà là đang ở quán buffet. Đồ ăn đã được gấp vào bát, nếu từ chối thì sẽ có vẻ không thân thiện cho lắm.

“Cảm ơn em!” Phương Thiên gấp thức ăn vào miệng. Rất ngon. Tay nghề của Tiểu Diệp không phải tầm thường. Món ăn bình thường qua tay cậu cũng mang hương vị đặc biệt khác.

“Ngon không?” Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên, nhỏ giọng hỏi.

“Ngon. Em cũng nếm thử đi.” Phương Thiên gấp một miếng thịt còn trong bát vào bát của Tiểu Diệp, bắt đầu học dáng vẻ của cậu, đổ dầu vào chảo.

“Để em!” Tiểu Diệp thò tay qua Phương Thiên, cầm lấy chai dầu, “Sao em có thể không biết xấu hổ bắt anh Phương làm việc này?”

“Không cần khách khí. Lẽ ra nên để anh chiêu cố em.” Phương Thiên khẽ cười, không để ý tới cậu, đảo thịt kỹ rồi gấp vào bát Tiểu Diệp, “Nếm thử cái này xem.”

“Ăn thật ngon. Món ngon nhất em ăn đó.” Tiểu Diệp ngẩng đầu, trong đôi mắt đen hiện lên một tia rục rờ.

“Khen hay mắng anh đấy?” Phương Thiên cũng ăn thử một đĩa, mùi vị thực sự không tiêu nổi, quá mặn, “Anh thực sự không có năng khiếu khoản này.”

“Nhưng em thấy ngon lắm mà.” Tiểu Diệp đặt đĩa xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười, trong tươi cười mang theo một tia hoài niệm, “Hồi bé, chỉ có ba em làm cho em ăn. Lớn lên, anh Phương là người thứ hai làm đồ ăn cho em đấy.”

“Mẹ em đâu?” Phương Thiên nhấp một hớp đồ uống. Anh nhớ kỹ trước đây Tiểu Diệp từng nói cậu còn một người mẹ nhưng sức khỏe không tốt.

“Mẹ không khỏe” Nói đến đây, Tiểu Diệp với tay lấy cái chai để tiếp tục nướng thịt, hiển nhiên là không muốn nói nhiều về chủ đề này.

Tiểu Diệp biểu hiện rõ ràng như thế, Phương Thiên cũng không tiếp tục truy vấn, thấy trên bàn không còn nhiều thức ăn liền đứng lên chuẩn bị lấy thêm đồ về.

Tiểu Diệp đang cúi đầu giật mình, ngẩng lên, mở to hai mắt nhìn Phương Thiên, “Anh Phương, anh giận em à?”

“Đương nhiên là không.” Phương Thiên cũng bị sự nhạy cảm của Tiểu Diệp dọa sợ, “Anh chỉ định đi lấy thêm thức ăn thôi.”

“Em đi cùng anh được không?” Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên không chớp mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ rụt rè sợ bị bỏ rơi.

Phương Thiên cũng không hiểu tại sao mà Tiểu Diệp thoáng cái trở nên nhạy cảm như vậy, chỉ có thể gật đầu, hết sức dịu dàng nói, “Đương nhiên là có thể.”

Tiểu Diệp đứng lên, không cẩn thận vấp phải chân ghế, Phương Thiên vội vươn tay đỡ lấy cậu, ôm ngang hông để cậu không té ngã.

“Á”

Không ngờ động tác đơn giản lại làm cho Tiểu Diệp kinh hoàng nhảy dựng lên.

“Em không sao chứ? Thắt lưng làm sao vậy?” Phương Thiên nhìn cậu, chạm nhẹ như vậy không thể khiến cậu đau như thế, vì sao sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch.

“Động...động vào chỗ khác, vẫn...vẫn chưa lành.” Tiểu Diệp cắn răng nhẹ giọng nói.

“Đừng ăn nữa. Chúng ta đi bệnh viện.” Phương Thiên dìu cậu đứng vững, “Vì sao không chạm vào được? Nghiêm trọng như thế mà em cũng không nói?”

“Không cần, không cần ! ” Tiểu Diệp liên tục xua tay, vẻ mặt kinh hoảng, “Không chạm thì không có chuyện gì. Chỉ là đụng phải thì đau một chút. Không cần đi bệnh viện. Thực sự không cần. Anh Phương, em xin anh, đừng đi bệnh viện. Chúng ta tiếp tục ăn có được không?”

Phương Thiên không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Diệp, thấy ánh mắt cậu lóe lên, ấp a ấp úng, rõ ràng đang nói dối.

“Thôi được. Em không muốn nói thì thôi.” Phương Thiên giận tái mặt, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này.

Nghĩ đến Tiểu Diệp ngoan ngoãn như thế lại nói dối mình, có thể thấy được cậu không hề tín nhiệm cái người cậu gọi là “Anh Phương” này. Nhận thức được điều đó, tâm trạng của anh thoáng cái như rơi xuống vực thẳm.

Bầu không khí sau đó trở nên căng thẳng. Tiểu Diệp vẫn cúi đầu, bộ dáng như làm sai chuyện gì. Tâm tình Phương Thiên cũng không tốt, lại không phải người biết dỗ dành người khác. Cả hai cùng trầm mặc.

Hai người ngồi như vậy một hồi. Phương Thiên đưa tay nhìn đồng hồ. Động tác này gây sự chú ý của Tiểu Diệp. Cậu ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi, “Anh Phương có việc ă? Hay chúng ta về sớm một chút?”

Phương Thiên vốn không có ý về, chỉ là vô tình nhìn đồng hồ nhưng vẻ mặt Tiểu Diệp lại như trút được gánh nặng, khiến anh không đi không được, đành rầu rĩ gật đầu, “Em ăn no rồi thì đi.”

Tiểu Diệp cắn môi dưới, đứng lên, hướng về phía Phương Thiên nhẹ giọng cảm ơn, “Làm phiền anh Phương, thực không phải.”

Phương Thiên không nói gì, ngoắc bồi bài đến tính tiền, cùng Tiểu Diệp ra cửa.

“Anh đi lấy xe, em chờ anh.”

Tiểu Diệp không nói lời nào, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình, không đáp vâng cũng không từ chối.

Lúc Phương Thiên đánh xe ra, thấy Tiểu Diệp đứng một mình. Bóng cậu hắt dài trên đường, đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh của cậu, lúc ấy, cậu cũng một thân một mình đứng như thế, thoạt nhìn cũng cô độc tịch mịch như thế. Anh nhất thời giật mình, bất bình vốn không biết xuất hiện từ đâu cũng tiêu tan, cảm giác mình lớn tuổi hơn Tiểu Diệp rất nhiều, bỗng nhiên tức giận với một cậu bé ngày

thơ như vậy thực sự không giống cá tính của anh. Huống chi Tiểu Diệp luôn rất biết điều, nếu cậu nói xạo, nhất định là có điều khó nói.

Nghĩ tới đây, Phương Thiên hạ kính xe, gọi Tiểu Diệp vẫn đang đứng trong gió lạnh, không khỏi lắc đầu.

“Lên xe đi.”

Tiểu Diệp ngẩng đầu, e dè liếc nhìn Phương Thiên, phát hiện thần sắc của anh đã hòa hoãn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Anh Phương, thực ra....”

“Được rồi, không cần phải nói. “Phương Thiên mở cửa xe, “Có lời gì vào trong xe hãy nói, bên ngoài lạnh quá.”

Tiểu Diệp ngồi vào trong xe, nhìn Phương Thiên, vẻ mặt xấu hổ, “Anh Phương, anh đừng giận em, em không phải là...”

Phương Thiên thấy cậu ấp úng, mỉm cười, “Anh không giận em, chỉ cần em đáp ứng anh một việc là được.”

“Chuyện gì? ” Tiểu Diệp vội vàng hỏi, “Anh nói đi”

Phương Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, thở khê một hơi, bắt đầu khởi động xe, “Nếu em bị thương đau quá mà không muốn đi với anh thì tự đến bệnh viện khám một chút, đừng cố nhịn. Được không?”

“Anh Phương...” Tiểu Diệp cắn môi dưới, không nói nữa, viền mắt đã ngân ngấn nước.

Phương Thiên một tay cầm vô-lăng, tay kia lấy trong ngực áo ra một tờ danh thiếp đưa cho cậu, “Danh thiếp này là của bác sĩ bạn anh, có phòng khám tư. Nhưng tay nghề và y đức của cậu ấy rất tốt, sẽ không tùy ý tiết lộ chuyện riêng của bệnh nhân. Nếu như có vấn đề gì, em có thể đến gặp cậu ta, không lo bị anh biết.”

“Anh Phương !”

Phương Thiên không quay đầu lại. Tiểu Diệp gục đầu lên vai anh, thấp giọng nức nở.

3. Chương 3

Về đến nhà, Phương Thiên ngồi trên giường, nhìn vai mình hơi ươn ướt, lòng ngọt ngào, cứ nhắm mắt lại là nhớ tới gương mặt đầm lệ của Tiểu Diệp. Đôi mắt cậu ngấn nước như hai viên bảo thạch, nhìn anh không chớp, hại Phương Thiên có loại lỗi giác tim mình đã ngừng đập. Mãi đến khi Tiểu Diệp đạp xe ba bánh đi khuất tầm mắt, anh mới tỉnh dậy từ cơn mơ.

Bây giờ nhớ lại, anh càng nghĩ càng hối hận. Biết thế tiễn cậu một đoạn đường, dù cho cùng nhau ngồi xe ba bánh còn hơn để Tiểu Diệp một thân một mình đi về. Chỉ là, bây giờ có tiếc cũng đã muộn. Có gì mai tính.

Nghĩ tới đây, Phương Thiên đứng dậy đến bếp lấy chén nước uống. Vừa ra khỏi cửa phòng, đèn trên cao bỗng rơi thẳng xuống cạnh chân Phương Thiên vỡ choang. Tuy không bị thương nhưng anh vô cùng hoảng sợ.

“Chuyện gì thế?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Đêm tối rất yên tĩnh, âm thanh lớn như vậy đánh thức mọi người. Ai cũng thò đầu ra hỏi.

“Không sao. Đang đi thì bóng đèn nổ.” Phương Thiên nhú mày, “Không có gì lớn, mọi người quay về ngủ đi.”

“Sao lại thế cơ chứ?”, vú Trương vừa lấy túi rác, vừa lầm bầm, “Đèn trong nhà trước nay chưa từng vô duyên vô cớ rơi xuống. Ngần vạ lần không nên phát sinh chuyện không hay. Ông trời phù hộ!”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Phương Thiên nhẹ nhàng cười, “Giật mình chút thôi, người cũng không bị thương.”

“Thằng nhỏ này. Ngày mai đi làm, vú Trương cho con cái bùa hộ mệnh. Đừng bảo bà già này mê tín, “cẩn tắc vô áy náy”, biết không?” Vú Trương nhìn Phương Thiên, kiên trì với ý kiến của mình, “Cá không ăn muối cá ươn đó!”

“Tùy vú!” Phương Thiên căn bản không tin điều này, chỉ là vì để bà yên tâm nên mới nói vậy.

“Được rồi. Muộn rồi. Mau đi ngủ đi.” Vú Trương vỗ vỗ Phương Thiên, xoay người về phòng mình, trong miệng còn đang không ngừng căn nhắc, “Nhất thiết đừng xảy ra chuyện gì. Nhất thiết đừng xảy ra chuyện gì không may.”

Phương Thiên đóng cửa phòng, thở ra một hơi, mặc dù nói không tin mê tín nhưng hai mắt anh vẫn nhắm không ngừng, trong lòng không khỏi lo sợ.

Vừa sáng sớm, Phương Thiên đã phóng đến văn phòng. Dọc theo đường đi, không gặp đèn đỏ lần nào, thực sự là thuận lợi tới cực điểm, không biết có phải là nhờ bùa hộ mệnh đựng trong bao lì xì vú Trương đưa cho không.

Tới giờ làm việc, mọi người lục tục kéo đến, nói chuyện phiếm vài câu. Phương Thiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua chưa làm xong, đúng lúc Vương Tế định đi cục công an lấy ít tài liệu, liền nhờ cậu ta làm hộ luận.

Vương Tế dù sao cũng là nhân viên kỳ cựu, tuy biết người luôn coi trọng công việc như Phương Thiên lại lơ quên việc là điều vô cùng kỳ quái nhưng không hề hỏi một câu, chỉ cầm tài liệu đi.

Đến trưa, Phương Thiên và mấy người trong tổ làm tổng kết mấy vụ án tử cuối năm. Họp được nửa chừng, cơn nháy mắt đêm qua bắt đầu tái phát, thêm vào đó, Phương Thiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, ngực phập phồng hốt hoảng.

Vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Vương Tế chạy thẳng vào phòng họp, vẻ mặt lúc đẩy cửa vừa phẫn nộ vừa tiếc thương, “Mọi người biết chuyện chưa? Tiểu Diệp vẫn bán hoành thánh cho chúng ta nhập viện rồi.”

“Cái gì?”

“Sao cậu biết?”

Câu này của Vương Tế vừa ra khỏi miệng, trong phòng nhất thời nhốn nháo lên.

Vương Tế hít một hơi thật sâu, “Tôi đưa tài liệu đến cục cảnh sát nghe được. Cậu ấy bị mẹ đâm gãy mấy cái xương sườn, nhập viện rồi. Thực sự là quá đáng. Nếu không được đưa đi viện kịp thời, có khi tính mạng cũng mất.”

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? ” Phương Thiên trầm mặt, hỏi rõ câu chuyện.

Vương Tế vẫn luôn coi Tiểu Diệp là em trai thân, đột nhiên xảy ra chuyện này, anh cũng bị đả kích không nhỏ. Anh trả lời đầy oán hận.

“Mất nửa ngày tôi mới hỏi ra. Mẹ của Tiểu Diệp không phải mẹ đẻ. Không phải là Tiểu Diệp vẫn nói mẹ có bệnh sao? Người đàn bà kia căn bản cũng không phải bị bệnh thường mà chính là bị tâm thần, hơn nữa còn là mức độ rất nghiêm trọng.”

“Ngày hôm qua bà ta phát bệnh, đặc biệt điên khùng. Tiểu Diệp tựa hồ không nhận nổi ngược đãi của bà ta mới lấy dao đâm. Nếu hàng xóm không báo án, khéo cả hai đều thiệt mạng rồi. Tôi đến cục cảnh sát đưa tài liệu mới biết. Hiện tại Tiểu Diệp và người đàn bà kia vẫn đang trong bệnh viện.”

“Thật quá thể đáng!”

“Tiểu Diệp vẫn chưa tới mười bảy tuổi đúng không? Nhất định là chịu không nổi mới phải động thủ. Thằng bé bị trêu một chút đã đỏ mặt, không phải là bị ngược đãi tới cực điểm, làm sao có thể động tới dao kéo?”

“Haizz, cũng không biết ngược đãi đã bao nhiêu năm. Thực sự nghĩ mà thương.”

Mọi người mỗi người một câu. Tuy bình thường xử lý án kiện, loại nào chẳng từng gặp, nhưng khi người mình quen có chuyện, hơn nữa còn là Tiểu Diệp then thùng ngoan ngoãn càng khiến người ta xót xa. Ai cũng không tiếp thu nổi cảm giác này.

“Tôi đi xem cậu ấy.” Phương Thiên đặt tài liệu xuống, quay đầu nói với Vương Tế, “Chuyện ở đây giao cho cậu. Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện TT. Tình huống cụ thể em chưa hỏi rõ, chạy về nhà báo với mọi người trước.” Vương Tế thở dài, cắn răng nói “Tiểu Diệp bị thương rất nặng. Nghe nói xương sườn gãy suýt đâm trúng gan, gây ra xuất huyết nhiều. Hiện tại cậu ấy vẫn hôn mê...”

Câu nói kế tiếp, Phương Thiên đã nghe không nổi nữa. Anh đến thẳng bãi đỗ xe, tay cầm chìa khóa vẫn không ngừng run rẩy, đến mức không mở nổi cửa, cuối cùng đành phải gọi taxi đến bệnh viện TT.

Thật vất vả mới đến nơi, cảnh phục trên người giúp Phương Thiên rất nhiều, chỉ cần nói tên “Diệp Chu” sẽ có hộ sĩ chỉ phòng Tiểu Diệp cho anh.

Đi qua hành lang bệnh viện, Phương Thiên ngửi mùi thuốc sát trùng gay mũi, khiến anh càng cảm thấy khẩn trương, tim thỉnh thoảng nhảy loạn. Tuy trong bệnh viện khắp nơi đều có tiếng người âm ỉ nhưng lọt vào tai Phương Thiên thành một mớ thanh âm xa xôi vô thực. Anh cố gắng trấn tĩnh nhưng tay chân bắt đầu lạnh lẽo. Từ cổng vào đến phòng Tiểu Diệp, anh đi mất đến hai mươi phút.

Vừa tới cửa phòng, anh đã thấy hai người đàn ông mặc cảnh phục đứng đó. Phương Thiên không nhận ra đó là ai, có lẽ đã từng gặp vì nhìn họ có chút quen mắt.

“Kiểm sát trưởng Phương ! ” , người đó dường như nhận ra Phương Thiên, lên tiếng chào trước.

Phương Thiên gật đầu, chỉ vào phòng bệnh của Tiểu Diệp, hỏi “Tình trạng người bên trong giờ thế nào?”

“Đã tỉnh nhưng không chịu nói gì.”, người này quay đầu nhìn phòng bệnh rồi quay lại nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc, “Kiểm sát trưởng Phương quen cậu bé kia sao?”

Phương Thiên gật đầu. Theo lý mà nói, Tiểu Diệp chỉ là người bán hoành thánh cho văn phòng bọn họ, không phải quen thân đặc biệt. Thế nhưng, lúc vừa nghe tin cậu nhập viện, lập tức bỏ dở công việc chạy tới, nhất thời không nghĩ ra nên giải thích thế nào về quan hệ giữa mình và Tiểu Diệp, thuận miệng nói “Quen”, rồi không giải thích gì thêm.

Phương Thiên nhìn phòng bệnh, “Tôi có thể vào thăm cậu ấy không?”

“Được!. Có điều bác sĩ nói tốt nhất nên để cậu ấy nghỉ ngơi nhiều, không nên hỏi cậu ấy quá nhiều vấn đề.” Dù sao Tiểu Diệp chỉ là cậu bé mười mấy tuổi, nhìn qua thấy rất ngoan ngoãn, hơn nữa là bởi vì chịu ngược đãi lâu ngày mới đã thương người, hai cảnh sát này thật cũng không nhẫn tâm trách móc cậu nặng nề.

“Tôi biết rồi!” Phương Thiên đẩy cửa ra, thấy Tiểu Diệp nằm trên giường bệnh, mặt trắng như tờ giấy, mũi còn cắm ống thở oxy, mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, có vẻ không hề tức giận.

“Tiểu Diệp ! ” Phương Thiên ngồi trước giường Tiểu Diệp, nhẹ giọng kêu tên cậu.

Như bị giật mình, Tiểu Diệp quay đầu, thấy Phương Thiên, môi hơi mấp máy nhưng không phát ra thanh âm gì.

“Nằm đi. Đừng cử động. Không cần nói gì hết.” Phương Thiên nhíu mày, thở dài, “Sao lại thế này?”

Tiểu Diệp không nói gì, đôi mắt đen sẫm mắt không chớp nhìn chằm chằm Phương Thiên, bộ dáng cố nén khóc.

Phương Thiên cúi đầu, thấy đích cổ tay Tiểu Diệp cắm kim truyền dịch, các vết thương khác lấp dưới chăn, liền nhẹ nhàng cầm bàn tay thò ra bên ngoài của cậu, khẽ hỏi, “Đau lắm hả?”

Tiểu Diệp trở tay, cố sức cầm bàn tay Phương Thiên, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không đau.”

“Vì sao trong nhà em chuyện lớn như vậy mà không nói cho anh , không nói cho mọi người biết?” Phương Thiên vươn hai tay, bao lấy bàn tay lạnh lẽo của Tiểu Diệp, than thở, “Bọn anh không đáng để em tin cậy sao?”

“Không phải.” Tiểu Diệp lắc đầu, cắn môi dưới tái nhợt, do dự nửa ngày mới nhẹ nhàng nói, “Em chỉ không muốn làm anh...mọi người lo lắng. Anh Phương và anh Vương đều đã giúp em rất nhiều, chiều cố em rất nhiều.”

“Em thật là suy nghĩ quá sâu xa.” Phương Thiên lắc đầu, nhìn gương mặt tái nhợt của Tiểu Diệp, than “Em thế này, không phải bọn anh càng lo lắng sao?”

“Anh Phương... “Tiểu Diệp cắn môi dưới, cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi, “Xin lỗi! ”

“Đừng nói gì nữa. Thật ra, muốn trách thì phải trách anh không tốt. Nếu hôm qua đưa em về, thì có phải...”

“Không phải tại anh, anh Phương, anh ngàn vạn lần chớ tự trách.” Tiểu Diệp kéo tay Phương Thiên, nói vẻ lo lắng, “Thật ra, mẹ em đánh em không phải mới hôm qua, em...”

“Loại đàn bà này, không xứng để em gọi là mẹ!” Phương Thiên giận tái mặt, cầm hận người đàn bà đã đâm cứa đến cực điểm.

“Nhưng.” Tiểu Diệp gượng cười, trông còn khó coi hơn khóc, “Bà ấy dù sao cũng là người thân duy nhất trên đời của em.”

“Em...”

Tiểu Diệp ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy ưu thương và bất đắc dĩ, “Khi em còn nhỏ, mẹ ruột em vì sinh khó em mà qua đời. Cha em là thầy giáo. Khi em năm tuổi, người ta giới thiệu cho cha người mẹ hiện tại. Lúc mới bắt đầu còn gắng gượng sống chung, chỉ là mẹ kế tính tình không tốt lắm, tương đối thích mắng chửi người. Cha lại nói người một nhà phải bao dung nhau. Tuy nhiên, sau khi em được mười tuổi, cha bệnh nặng, bao nhiêu tiền của đều tiêu hết. Một năm sau thì cha qua đời. Lúc cha hấp hối còn cầm tay em nói trên đời này em chỉ còn một người thân là mẹ kế, muốn em và mẹ chăm sóc lẫn nhau.”

“Bà ta chăm sóc em thế nào?” Phương Thiên nắm chặt tay Tiểu Diệp, cau mày, “Em xem, em thành ra thế này!”

Tiểu Diệp buồn bã cười, nhẹ nhàng nói, “Thật ra, hồi đầu cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là thỉnh thoảng đánh em một hai lần. Đến khi bà tỉnh táo lại cũng sẽ xoa đầu em nói xin lỗi. Sau đó lại tiếp diễn. Mà cũng không biết vì sao bệnh tình của mẹ càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Bà ta ngược đãi em, đánh em. Vì sao em không bỏ đi? Vì sao không tìm người giúp? Bé góc này!”

“Lúc em mười hai tuổi đã từng bỏ đi một lần.” Tiểu Diệp hé miệng hít một hơi thật sâu, “Em lưu lạc bên ngoài ba ngày. Em không nhận ra ai xung quanh, không biết đã đi đến đâu, cũng không biết sau đó làm sao bây giờ, cứ đi bên ngoài không có mục tiêu cứ như vậy. Sau đó, em thực sự không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là quay về.”

“Tiểu Diệp...” nghe đến đó, Phương Thiên chỉ cảm thấy lòng đắng ngắt. Khi chưa quen anh, Tiểu Diệp đã chịu nhiều cay đắng như vậy. Chỉ cần nghĩ đến, Phương Thiên đã cảm thấy ngực đau nhức cực kỳ, Ngoại trừ cầm chặt bàn tay kia, Phương Thiên căn bản không biết mình nên làm gì tiếp theo.

“Em...em nên đưa bà đến bệnh viện. Bệnh của bà ấy nặng như vậy, lẽ nào chỉ vì một câu hứa hẹn với cha mà em phải chịu đựng khổ sở như thế?”

“Cũng không hoàn toàn như vậy. Còn có một nguyên nhân khác trọng yếu hơn,” Tiểu Diệp quay đầu, mở lớn hai mắt, nước mắt vẫn cố nén giờ không kiềm nổi nữa, dính lên hàng lông mi dài. Đôi mắt ướt lệ trông càng thêm đen sáng. Cậu nhẹ nhàng mỉm cười, thanh âm nhỏ nhẹ gần như không nghe được, thần nhiên nói, “Có một người thân vẫn tốt hơn. Một mình thực sự quá tịch mịch.”

“Không ai biết mình là ai, không có người nào trò chuyện. Bản thân không hiểu mình tồn tại trên thế giới này rốt cuộc vì điều gì. Ngay cả mình có đang thực sự sống hay không cũng không dám chắc. Một mình, một mình thật sự quá tịch mịch.”

“Tiểu Diệp!” Phương Thiên bất chấp Tiểu Diệp đang bị thương, càng không quan tâm bên ngoài đang có người. Anh không thể chịu đựng được biểu tình thần nhiên mà tuyệt vọng này của Tiểu Diệp.

“Nhìn anh, Tiểu Diệp!” Phương Thiên nâng cằm Tiểu Diệp lên, bắt cậu phải nhìn vào mắt anh, “Bây giờ, anh nói cho em biết. Từ hôm nay trở đi, từ giờ trở đi, anh sẽ không để em một mình, sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương em. Trên đời này, em không phải chỉ có mỗi người đàn bà kia là thân thích. Từ giờ khác này, anh sẽ là người thân của em, là người thân nhất của em. Chỉ cần anh vẫn còn sống trên đời, anh tuyệt đối sẽ không để em tịch mịch nữa, không để em chịu một chút thương tổn nào nữa. Anh thề!”

“Anh Phương...” Tiểu Diệp ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp không diễn tả được bằng lời, dường như ngoài hai tiếng “Anh Phương” này, cậu không thể thốt ra lời nào khác.

“Đừng nói gì hết. Mọi chuyện đã có anh.” Phương Thiên xoa đầu Tiểu Diệp. “Giờ em ngủ đi. Nhiệm vụ thiết yếu của em hiện nay là dưỡng thương cho tốt. Chờ một chút, anh sẽ lo chuyển viện cho em.”

“Chuyển viện?”

“Đúng vậy.” Phương Thiên nhìn chung quanh. Anh không muốn Tiểu Diệp và người đàn bà kia nằm chung một viện. “Điều kiện ở đây quá kém. Anh cũng không có cách nào chăm sóc em được. Chờ một chút, anh chuyển em tới viện chỗ bạn anh rồi ở đó tĩnh dưỡng thân thể.”

“Thế nhưng, không phải là đang điều tra sao?” Tiểu Diệp quay đầu nhìn bên ngoài. “Cảnh sát bên ngoài hỏi nhưng em chưa nói gì. Thật ra, không phải em cố ý muốn đả kích mẹ, chỉ là tình hình lúc đó...”

“Không cần phải lo chuyện này.” Phương Thiên cười dịu dàng, “Chuyện này....chờ em khỏe hơn rồi tính. Mọi việc đã có anh. Nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” Tiểu Diệp gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Phương Thiên nhìn cậu, nhẹ nhàng thở ra. Anh không phải người dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi đã hứa, anh nhất định giữ lời. Hiện tại anh đã quyết định, sẽ không bao giờ để Tiểu Diệp bị thương tổn dù chỉ một chút. Vô luận là ai cũng không thể thương tổn cậu bé này. Vô luận là ai.

Điều kiện đầu tiên để không làm tổn thương Tiểu Diệp chính là không chạm đến vết thương cũ của cậu. Phương Thiên hạ quyết tâm, dù cho phải dùng mọi thủ đoạn, anh cũng sẽ áp dụng án này chìm xuống. Anh không muốn Tiểu Diệp bị gợi lại tình cảnh lúc ấy. Đau xót khiến vết thương đâm sâu máu đó, anh tuyệt đối không muốn Tiểu Diệp nếm trải lần nữa.

Nhìn Tiểu Diệp bắt đầu thở đều, Phương Thiên lấy điện thoại ra:

“Cục trưởng Lý phải không? Tôi, Phương Thiên đây. Tôi có chút việc riêng muốn nhờ anh giúp...”

Đặt điện thoại xuống, Tiểu Diệp đã ngủ thật say, vùng xung quanh lông mày vẫn hơi nhíu lại.

Phương Thiên đưa tay chạm nhẹ lên mặt Tiểu Diệp, thở dài nhẹ giọng nói, “Đừng lo. Khi nào tỉnh lại, em sẽ thấy mọi chuyện thay đổi. Anh đảm bảo.”

Ánh mặt trời lặng lẽ len qua song cửa sổ. Tiểu Diệp mở to mắt. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cậu chính là khuôn mặt mỉm cười của Phương Thiên.

“Em tỉnh rồi?”

” Anh Phương!” Tiểu Diệp nhìn chung quanh, phát hiện diện tích và trang thiết bị trong phòng bệnh không giống với lúc trước, “Nơi này là...?”

” Nơi này là bệnh viện của tôi.” Một người trẻ tuổi nhìn rất đẹp trai, khoanh tay nhìn Tiểu Diệp, “Bây giờ cậu là bệnh nhân của tôi.”

“Anh là...” Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên, vẻ mặt nghi hoặc.

“Cậu ấy là bác sĩ của em. Có nhớ anh từng đưa danh thiếp cho em không? Cậu ấy tên Thượng Dung. Sau này, em gọi là bác sĩ Thượng cũng được.”

Phương Thiên vỗ vai Thượng Dung, “Cậu ấy là bạn anh, cũng là bác sĩ của gia đình anh. Trình độ rất cao. Em yên tâm đi.”

“Có giỏi hơn nữa cũng bị cậu lấn qua lấn lại.” Thượng Dung thở ra một hơi, nửa đùa nửa thật nói, “Cậu biết không, thương thế của Tiểu Diệp rất không thích hợp tùy tiện chuyển viện. Cậu mà còn xê dịch nhóc con nữa, xảy ra chuyện gì, tớ không chịu trách nhiệm đâu.”

” Thế nhưng đem em ấy giao cho người khác. Tớ không yên tâm.” Phương Thiên nhìn gương mặt Tiểu Diệp tái nhợt không một tia huyết sắc, “Cậu nhất định phải chữa cho tốt cho em ấy.”

“Được rồi, được rồi. ” Thượng Dung cười ung dung, “Nếu không dám chắc, tớ lại dám để cậu đưa cậu ấy về đây sao? Chỉ là nhắc nhở cậu một tiếng. Không nên đang điều trị dở dang lại đột nhiên có ý tưởng đưa cậu ấy về nhà gì gì đó. Đến lúc đó, tớ sẽ cảm thấy rất phiền phức.”

” Giao cho cậu.” Phương Thiên ngồi xuống đầu giường Tiểu Diệp, “Sau này em phải nghe lời bác sĩ Thượng..., anh đã gọi điện về nhà. Chờ em khỏe lên sẽ đến nhà anh ở.”

“Đến nhà anh?” Tiểu Diệp há hốc miệng, mở to mắt, “Như vậy sao được? Em...”

“Không cần lo lắng. Anh thu xếp xong xuôi cả rồi.” Phương Thiên tay nắm chặt tay Tiểu Diệp, mỉm cười nói, “Không phải là em không muốn ở một mình sao? Nhà anh rất đông vui. Em ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, bọn họ nhất định sẽ thích em. Không cần lo lắng.”

“Thế nhưng, có phải sẽ rất phiền gia đình không?” Tiểu Diệp cúi đầu, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Ba mẹ anh Phương sẽ thích em sao? Họ có thể...”

“Đương nhiên không phiền. Mọi người nhất định sẽ thích em.” Phương Thiên trả lời không chút do dự, “Anh còn có hai em trai, hai em gái. Mặc dù hơi nghịch ngợm nhưng trong nhà rất vui vẻ, náo nhiệt. Còn có vú Trương là quản gia. Bà sẽ nấu món ngon cho em. Yên tâm đi, mọi người nhất định sẽ thích em. Nếu như em sợ ở đó không quen, anh sẽ chuyển ra ngoài sống với em, đến biệt thự của anh. Chỉ cần em vui vẻ.”

“Anh Phương cũng sẽ cùng em ở chung với ba mẹ anh sao?”

“Dĩ nhiên. ” Phương Thiên trả lời vô cùng thẳng thắn, “Bất kể em ở đâu, anh cũng sẽ theo em.”

“Nếu em ở chung với cha mẹ anh, hai người không ưa em, em sẽ cố gắng khiến họ thích em.” Tiểu Diệp rung rưng nước mắt bật cười, “Anh Phương, anh tốt với em quá!”

“Nói gốc gì đó? Anh đã nói nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt.” Phương Thiên khẽ cười, “Bây giờ em không cần nghĩ ngợi gì hết, cũng không cần lo lắng gì hết. Chỉ cần phối hợp điều trị với bác sĩ. Anh đã nhắn vú Trương nấu cháo mang tới. Em có muốn ngủ một chút trước không?”

“Cậu tưởng cậu ấy là heo chắt?” Thượng Dung khoanh tay cười, “Vừa mới tỉnh ngủ làm sao có thể ngủ được nữa?”

“Tớ quên khuấy mất.” Phương Thiên quay đầu hỏi Tiểu Diệp, “Em còn mệt không?”

“Không quá mệt, chỉ hơi hơi thôi. Lát nữa em ngủ.” Tiểu Diệp quay đầu nhìn Phương Thiên, nhẹ nhàng đáp.

“Vậy thì chờ một chút rồi ngủ tiếp. Nhưng đừng nói chuyện, nằm nghỉ thôi.”

“Vâng.” Tiểu Diệp gật đầu, ngoan ngoãn im lặng.

Không khí trong phòng bệnh bắt đầu trầm mặc. Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên, Phương Thiên cũng cứ như vậy nhìn Tiểu Diệp. Thỉnh thoảng, hai người trao đổi một nụ cười, người kia cũng tỏ ra hiểu ý, cứ im lặng như vậy.

Mãi đến khi Tiểu Diệp ngáp một cái, lần thứ hai nhắm mắt lại, Phương Thiên mới ra khỏi phòng bệnh, vươn vai.

Cửa phòng bệnh đóng lại. Thượng Dung dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Phương Thiên, nửa ngày không nói gì.

“Sao thế?” Phương Thiên ngẩng đầu lạnh lùng liếc anh, “Dùng vẻ mặt kỳ quái như vậy nhìn tớ là sao?”

“Cậu biết mình đang làm gì không đấy?” Thượng Dung nhú mày, “Cậu ấy là con trai.”

“Con trai thì sao?” Phương Thiên quay đầu liếc Thượng Dung, cũng không cho là đúng, “Tớ đã quyết định sau này nhất định phải làm cho em ấy sống thật tốt. Tuyệt không khiến em ấy chịu khổ nữa. Tớ sẽ nhận nuôi em ấy.”

“Nhận nuôi? Tớ không có nghe lầm chứ?” Thượng Dung quả thực không tin vào tai mình. Anh chỉ vào Phương Thiên, vẻ mặt bị dọa sợ, “Đừng nói với tớ, cậu làm nhiều chuyện như thế này chính là vì mục đích đó. Cậu xem cậu ấy là đứa bé con à?”

“Không coi em ấy là trẻ con thì xem là gì? Không phải em ấy là trẻ con sao?” Phương Thiên nhíu mày, nhìn vẻ mặt kỳ quái của Thượng Dung, “Tớ phát hiện hôm nay cậu rất kỳ lạ, toàn hỏi tớ những chuyện đầu đầu.”

“Đâu có!” Thượng Dung lắc đầu nguầy nguậy, “Cậu lừa tớ chính là lừa bản thân mình. Hai người có chút...Cậu nhận nuôi Tiểu Diệp, cậu nghĩ cậu nhóc đó sẽ đồng ý sao? Rốt cuộc cậu có phát hiện ánh mắt cậu ấy nhìn cậu hay không?”

“Nói linh tinh gì đó? Tớ nghe không hiểu.” Phương Thiên nhìn cửa phòng bệnh, nhẹ nhàng nói, “Tớ chỉ biết là từ giờ trở đi, tớ nhất định sẽ chăm sóc em ấy tử tế, sẽ không để cho bất kỳ ai thương tổn em ấy, sẽ nhận nuôi em ấy, để em ấy ở lại bên cạnh tớ. Đó là cách tốt nhất. Không phải em ấy đã đáp ứng đến nhà tớ ở sao? Thế nào còn có thể không đồng ý?”

Nói đến đây, Phương Thiên thu hồi ánh mắt, liếc Thượng Dung, “Cậu điều trị cho em ấy thật tốt, những chuyện khác không cần lo lắng. Chờ Tiểu Diệp khỏe hơn, tớ sẽ nói với em ấy.”

“Phương Thiên, tớ phục cậu rồi.”, Thượng Dung vừa cười vừa lắc đầu, “Cậu vì cậu bé này mà vi phạm nguyên tắc làm người xưa nay của bản thân, tận dụng tất cả các mối quan hệ để chìm xuống vụ án lớn như vậy, lại yêu cầu tớ đích thân điều trị cho cậu ấy, còn chuẩn bị chờ người ta khỏe lên về nhà mình sống. Tớ thật hoài nghi không biết có phải cậu đã tính toán luôn chuyện mười mười lăm năm sau rồi không. Ấy thế mà cậu lại không biết tình cảm của mình đối với cậu nhóc này là gì. Có thể nói cậu thực sự là người ngốc nhất thế giới. Tớ khuyên cậu nên tỉnh táo một chút, bằng không, sớm muộn gì cậu cũng làm tổn thương cậu nhóc kia, hơn nữa, người bị tổn thương nhất chính là cậu đó.”

“Làm sao tớ có thể thương tổn em ấy?” Phương Thiên căn bản không đồng ý với lý luận của Thượng Dung. Trên thế giới này, Tiểu Diệp là người anh không có khả năng gây thương tổn nhất. Anh làm tất cả cũng là vì tốt cho Tiểu Diệp. Sao có thể xúc phạm tới cậu?

4. Chương 4

Dưới sự điều trị của Thượng Dung và chăm sóc của Phương Thiên, thân thể Tiểu Diệp khá lên từng ngày. Gương mặt trước kia tái nhợt cũng dần dần có chút huyết sắc.

Phương Thiên dành thời gian đến thăm mẹ kế của Tiểu Diệp. Đó là một người đàn bà có lẽ trước đây rất xinh đẹp, nhưng giờ đây bà gầy gò, ánh mắt lúc nào cũng ngơ ngẩn, vết thương bị đâm trên ngực, cả ngày nằm trên giường, miệng lẩm bẩm nói gì đó vô nghĩa.

Phương Thiên đương nhiên không có ấn tượng tốt với phụ nữ này, chỉ là lo lắng để bà ta không làm ảnh hưởng đến tương lai của Tiểu Diệp nên mới thu xếp ổn thỏa cho bà ta, chờ vết thương tốt lên sẽ đưa tới một bệnh viện tâm thần có điều kiện kha khá. Bệnh tình của người đàn bà kia vốn nên nhập

viện. Thu xếp như thế là tốt nhất đối với cả bà ta lẫn Tiểu Diệp.

Lúc anh quay lại bệnh viện, vú Trương đang ép Tiểu Diệp uống canh. Cả đời vú Trương không có con cái, vẫn luôn coi anh chị em nhà họ Phương là cháu mình. Tiểu Diệp ở đây càng khiến bà sinh lòng thương yêu.

“Uống thêm một chút! Canh này rất bổ.” Vú Trương cẩn thận đưa qua Tiểu Diệp một muống canh, vẻ mặt yêu thương, nói, “Thằng bé này gầy quá. Mặt trắng như tờ giấy thế này. Ăn chút gì đó tẩm bổ đi con. Giờ con đang bị thương phải kiêng ăn một chút cho thương thế mau lành. Vú Trương nấu nhiều món ngon cho con, cam đoan vỗ béo con đến mập tròn.”

” Cảm ơn vú, vú Trương.” Tiểu Diệp uống thêm chút canh vú Trương đưa, liếc thấy Phương Thiên đứng ở cửa, vội chào, “Anh Phương, anh đã đến rồi?”

“Phương Thiên lại đây ngồi đi.” Vú Trương đứng dậy nhường chỗ cho Phương Thiên ngồi lên giường Tiểu Diệp

“Ngày hôm nay có khá hơn chút nào không?” Phương Thiên ngồi vào chỗ vú Trương, đối diện Tiểu Diệp.

“Đỡ.” Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên, gương mặt đang mỉm cười dần dần hiện lên vẻ lo lắng, do dự một hồi mới dám lên tiếng, “Anh Phương, ngày nào anh cũng tới thăm em, có làm ảnh hưởng tới công việc của anh không? Anh bận rộn như vậy, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Em không cần lo lắng. Anh đã sắp xếp xong xuôi. “Phương Thiên xoa đầu Tiểu Diệp, “Không phải đã bảo em đừng lo lắng sao? Không nghe lời ư?”

“Không phải. Là em sợ anh quá mệt mỏi.” Tiểu Diệp cắn môi dưới, đỏ mặt khẽ nở nụ cười.

Vẻ mặt ngoan ngoãn như vậy khiến ai nhìn cũng không đành lòng trách cứ, Phương Thiên dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Anh quay đầu ngửi thấy trong phòng có mùi thơm, tiện miệng hỏi, “Vú Trương làm gì cho em ăn vậy? Thơm quá!”

“Là canh cá chuối. Em nhắc vú Trương để phần anh một chén nhưng vú bảo anh không thích canh cá chuối.” Tiểu Diệp quay đầu nhìn bình thủy đặt trên đầu giường, nhẹ giọng hỏi, “Bây giờ anh có muốn ăn một chút không? Em vẫn phần anh một chén mà.”

“Bé ngốc. Vú Trương không gạt em đâu. Anh không thích ăn...những thứ này. Về sau đừng để phần, chịu khó ăn nhiều một chút, bồi bổ thân thể cho mau bình phục.”

Tiểu Diệp chỉ nhìn Phương Thiên mỉm cười, không đáp vâng cũng không phản đối.

“Vú cũng đã bảo nó không cần để phần,” Vú Trương vừa rửa bát xong, đi ra, vừa vắn chứng kiến câu chuyện, cười cười nhìn Tiểu Diệp, hiền từ nói, “Nhưng thằng bé không chịu. Nó sợ con vắn nhất muốn ăn lại không có cái ăn. Thằng nhỏ Tiểu Diệp này thực sự là ngoan quá, làm ai cũng muốn cưng chiều nó.”

“Em nào có?”, nghe được lời vú Trương nói, trên mặt Tiểu Diệp ửng màu hồng phấn, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn Phương Thiên lại không có ý cười.

“Dù sao cũng cần dưỡng thương cho tốt một chút.” Phương Thiên nhìn Tiểu Diệp, trên mặt lộ ra một nụ cười cưng chiều, “Bọn Vương Tế và Tiểu Lý nói muốn đến thăm em. Anh định chờ em khỏe lên chút nữa sẽ để họ tới, tiếp chuyện nhiều người quá, lỡ hao tâm tổn sức sẽ không tốt.”

“Vâng. Em nghe anh Phương.” Tiểu Diệp gật đầu, ngoan ngoãn đáp ứng.

“À, còn có một việc anh muốn hỏi ý kiến em.” Phương Thiên hắng giọng một cái. Trên thực tế, thủ tục nhận nuôi đã chuẩn bị gần như xong hết, nhưng Thượng Dung cứ lải nhải bên tai khiến anh quyết định hỏi ý kiến Tiểu Diệp một chút, “Chờ em xuất viện, chúng ta sẽ làm thủ tục nhận nuôi. Em có đồng ý không?”

“Nhận nuôi? ” Nhất thời, Tiểu Diệp không tiêu hóa được ý nghĩa của từ này, nụ cười trên mặt biến mất, ngơ ngác nhìn Phương Thiên, nghe anh nói tiếp.

“Đúng vậy. Không phải anh từng nói sao? Anh sẽ không để em một mình nữa. Sau này anh chính là người thân nhất của em. Anh sẽ nhận nuôi em. Nếu em không muốn thay đổi xưng hô thì vẫn gọi anh Phương là được...”

Phương Thiên càng nói, sắc mặt Tiểu Diệp lại càng khó coi. Cậu nắm chặt hai tay, nhìn Phương Thiên không chớp mắt. Gương mặt nhất thời trắng bệch tới cực điểm.

“Làm sao vậy?” Phương Thiên nhìn Tiểu Diệp mặt tái nhợt, nhất thời không biết mình đã nói sai cái gì, “Có vấn đề gì không?”

“Không phải!” Tiểu Diệp hít sâu một hơi, lắc đầu, chuyển ánh mắt ngơ ngác ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói, “Không có vấn đề gì. Em biết anh Phương là nghĩ cho em. Mọi chuyện cứ theo lời anh nói mà làm. Em không có ý kiến.”

“Vậy em ngoan ngoãn chữa bệnh, chờ khi khỏe lên, em sẽ có một đại gia đình đông vui.” Phương Thiên thở ra một hơi, rất cực yên tâm. Làm sao Tiểu Diệp lại không đáp ứng cơ chứ. Chỉ là tên Thượng Dung kia lo lắng không đâu, hại mình cũng bận khoản mãi.

“Đúng vậy. Nhất định sẽ rất đông vui.” Tiểu Diệp cười theo, nhưng trong ánh mắt thấp thoáng nỗi bi thương hầu như khó có thể phát giác. “Anh Phương, anh thật tốt với em.”

“Nói ngốc gì đó? Anh tất nhiên phải chăm lo cho em. Anh đã hứa như vậy rồi, em quên sao?” Phương Thiên nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của Tiểu Diệp, “Mau mau bình phục. Cuộc sống sau này của em nhất định sẽ hạnh phúc.” “Cảm ơn anh, anh Phương.” Tiểu Diệp len lén rút tay về, tiếp tục mỉm cười nói, “Anh Phương, anh về sớm một chút. Về sau đừng thường xuyên đến thăm em nữa. Anh đi làm bận rộn như vậy, cũng phải cẩn thận thân thể. Chạy qua chạy lại thực quá vất vả. Em đã có vú Trương chăm sóc, không có vấn đề gì đâu.”

“Việc này không giống...”

“Giống nhau cả thôi.” Tiểu Diệp dứt khoát ngắt lời Phương Thiên, cười nói, “Anh và vú Trương đều là người thân của em. Hai người tốt với em như vậy, trong lòng em rất cảm kích. Vú Trương ở đây cũng giống như anh. Ngược lại, anh Phương đến thăm nhiều, em sẽ nghĩ ngợi, ảnh hưởng tới quá trình bình phục. Vậy nên anh không cần thường xuyên đến. Với cả anh và em, như thế mới tốt.” Câu nói sau cùng, Tiểu Diệp nói rất nhẹ, nụ cười trên mặt cũng theo những lời này nhạt dần đi.

“Vậy sao?” Phương Thiên cảm giác như vậy tựa hồ cũng không thỏa đáng lắm nhưng thấy sắc mặt Tiểu Diệp càng ngày càng xấu, đành thở dài lắc đầu. “Em cả nghĩ quá. Bảo em đừng lo lắng, em lại...”

“Ôi, có vú Trương ở đây cơ mà.” Vú Trương thật sự nhìn không vừa mắt, hung hăng lườm Phương Thiên, “Sao nào? Con không tin mẹ già này sao? Vú thương Tiểu Diệp như cháu ruột, tuyệt đối sẽ không khiến con phải lo lắng. Tiểu Diệp nói không cần con tới thì con đừng có tới. Cái gì tốt cho thân thể Tiểu Diệp liền làm cái đó. Không cần nhiều lời.”

Xem ra chính mình không được hoan nghênh, Phương Thiên không khỏi thở dài, ngăn cảm giác nhức nhối trong ngực, đưa tay sờ sờ mái tóc Tiểu Diệp, “Em đã nói như vậy, sau này anh sẽ bớt lui tới, đỡ khiến em nghĩ đến...những chuyện này. Nhưng em phải ngoan ngoãn dưỡng thương nghe không?”

“Em hơi mệt, ” Tiểu Diệp quay đầu đi, nhẹ nhàng hạ lệnh trực khách, “Anh Phương, hẹn gặp lại.”

Phương Thiên thở dài, tâm tình kém tới cực điểm, đóng cửa phòng bệnh, rời đi.

Nghe tiếng đóng cửa, Tiểu Diệp quay đầu ngơ ngác nhìn cánh cửa đã khép, vẻ mặt như muốn khóc.

“Làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy?” Vú Trương đặt tay lên trán Tiểu Diệp, “Không phải là vết thương có vấn đề gì chứ con?”

“Không phải.” Tiểu Diệp lắc đầu, nhắm mắt lại, “Chỉ là con hơi mệt. Vú Trương cũng về đi. Con nghỉ một chút.”

“Không cần vú Trương ở lại cùng con sao?”

“Không cần” Tiểu Diệp mở mắt, mỉm cười với vú Trương, “Lát nữa con ngủ rồi, vú Trương ở đây một mình sẽ rất buồn chán. Vú đi về trước đi, làm cho con bát canh xương, được không?”

“Được. Đương nhiên là được. Vú Trương chỉ sợ con không ăn.” Vừa nghe nói có nhiệm vụ, vú Trương nhất thời lấy lại tới sức mạnh, “Chỉ cần con muốn ăn, dù là trăng sao trên trời, vú Trương cũng hái xuống cho vào canh cho con.

Vú đi ngay đây.”

“Cảm ơn vú, vú Trương.”

Vú Trương cũng đóng cửa phòng bệnh, rời đi. Phòng bệnh ban nãy náo nhiệt thế, thoáng chốc yên tĩnh trở lại. Tiểu Diệp cắn môi dưới, tự cười giễu bản thân. Trong phòng bệnh an tĩnh vang lên tiếng nước nở, “Thì ra là thế, thì ra ...là thế này. Mình thật ngu ngốc!”

Sau lần bị Tiểu Diệp nhẹ nhàng đuổi khỏi phòng bệnh, Phương Thiên hầu như không có cơ hội nói chuyện tử tế với cậu. Ngay cả Vương Tế và Tiểu Lý đến thăm bệnh còn được hoan nghênh hơn.

Không thể nói Tiểu Diệp không tốt với anh. Lần nào cậu gặp anh cũng đối xử giống như trước, ngoan ngoãn nghe lời, chỉ là không biết vì sao giữa bọn họ có vẻ xa cách hơn cả người ngoài. Đã làm phiền anh, cảm ơn anh, xin lỗi, chờ một chút...những câu như vậy xuất hiện trong cuộc nói chuyện giữa bọn họ nhiều hơn người thường.

Loại cảm giác này vô cùng tồi tệ. Nhìn Tiểu Diệp và Thượng Dung vô tư cười nói nhưng trước mặt mình lại lộ vẻ lo sợ, tâm tình của Phương Thiên như rơi từ hang xuống đáy vực sâu, không có tệ nhất, chỉ có tệ hơn.

“Giờ cậu đã có thể chậm rãi đi lại. Có muốn ngồi xe đẩy cho Phương Thiên đưa ra ngoài chơi một lát không?” Thượng Dung khoanh tay, cười cười với Tiểu Diệp, nói, “Lúc cậu đang ngủ thì được đưa tới bệnh viện này. Cảnh vật bên ngoài hẳn chưa nhìn ngắm bao giờ? Bệnh viện của tôi không giống bệnh viện phổ thông bên ngoài đâu. Tôi mời kiến trúc sư thiết kế tỉ mỉ, một năm bốn mùa thay đổi cảnh sắc. Rất đẹp. Có muốn đi ngắm cảnh chút không?” Tiểu Diệp ngẩng đầu liếc Phương Thiên, vội vã đáp, “Không cần, em đợi vú Trương tới.”

Thượng Dung nhún vai, vẻ mặt đáng ghét cực điểm nhìn Phương Thiên, nửa đùa nửa thật, “Chết cậu chưa! Đắc tội với Tiểu Diệp, cậu ấy không thèm để ý đến

cậu nữa rồi. Để xem cậu xoay xử ra sao?”

“Không phải, bác sĩ Thượng... Không phải.” Tiểu Diệp ngẩng đầu, thấy Phương Thiên mặt không tỏ vẻ gì, lời giải thích nuốt ngược trở lại, “Không phải như anh nghĩ đâu.”

“Tở về trước. Cậu chăm sóc em ấy cho tốt.” Phương Thiên vỗ vai Thượng Dung, xoay người bỏ đi.

Đây cũng không phải là lần đầu. Tiểu Diệp thà để người không quen giúp cậu còn hơn nhờ anh. Sự xa cách này làm cho Phương Thiên cảm thấy vô cùng thất bại. Anh không biết mình đã làm gì khiến Tiểu Diệp đối với mình như lâm đại địch.

“Làm sao vậy? Cãi nhau à?” Thượng Dung nhìn Tiểu Diệp ôn nhu nở nụ cười, “Phương Thiên bị cậu làm cho tức chết rồi.”

“Em không cố ý làm anh Phương tức giận. Anh ấy tốt với em như vậy...” Tiểu Diệp nhìn cửa phòng bệnh, cắn môi dưới, cúi đầu, “Bọn em...cũng không cãi nhau.”

“Tôi đẩy cậu ra ngoài đi một chút nha!” Thượng Dung nháy mắt với Tiểu Diệp, “Cái khó bó cái khôn. Phương Thiên chính là như vậy. Nhiều chuyện chờ cậu ta suy nghĩ cẩn thận sẽ ổn. Chúng ta cứ kệ cậu ta.”

Tiểu Diệp nhẹ nhàng cười, cúi đầu nói, “Không phải là anh Phương ngốc, là em hiểu lầm. Để em suy nghĩ cẩn thận lại là ổn thôi.”

Thượng Dung nhún mày, không phát biểu ý kiến gì về lí do thoái thác của Tiểu Diệp, thấy cậu vẫn cúi đầu bèn đưa tay ôm cậu vào xe lăn, “Được rồi, không nên rầu rĩ buồn bã nữa. Ra ngoài giải sầu ha! Được đại danh y này đẩy xe cho, không phải ai cũng có điểm phúc đó đâu nha.”

Tiểu Diệp mỉm cười, vẻ mặt cũng giãn ra một chút. Cậu thà không cần cái vinh hạnh này, mà đổi người đằng sau kia thành Phương Thiên, chỉ là...

“Tới rồi!” Thượng Dung đỡ Tiểu Diệp tới trung tâm vườn hoa mới buông tay ra, tự hào hỏi, “Vườn hoa của tôi thế nào?”

“Thật xinh đẹp.” Tiểu Diệp nhìn chung quanh. Chỗ bọn họ là một nhà kính ấm áp. Dù bây giờ đang là mùa đông, bốn phía tiên hoa đua nở, vô cùng tươi đẹp. Ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua cửa kính, tỏa sáng ấm áp trên người. Thực sự làm cho tâm tình tốt lên rất nhiều.

“Đã bảo rồi mà. Bệnh viện của tôi và bệnh viện trước cậu nằm không giống nhau nha.” Thượng Dung duỗi lưng một cái, nói với Tiểu Diệp, “Tinh thần thoải mái, bác sĩ mới có thể toàn tâm điều trị cho bệnh nhân, mà bệnh nhân cũng mới phối hợp trị liệu tốt hơn. Thế nào? Nhà kính này có giúp tâm tình

của cậu tốt lên không?”

“Ừm!” Tiểu Diệp gật đầu, hít một hơi thật sâu, mỉm cười xòe bàn tay ra. Tay cậu rất gầy, trơ cả xương. Các ngón tay khép lại có kẽ hở nhỏ. Cậu nhìn ánh mắt trời lọt qua những khe hẹp đó, nhẹ giọng nói:

“Em đã từng ước ao có hạnh phúc gia đình như những người khác, có cha mẹ thương yêu. Em cũng từng nghĩ, nếu người khác có nhiều hạnh phúc đến thế, thì em cũng chẳng dám cầu nhiều, chỉ một chút thôi, như ánh mặt trời xuyên qua kẽ ngón tay này. Chỉ như thế cũng đủ rồi. Hiện tại, anh Phương đã cho em quá nhiều hạnh phúc. Em rất thỏa mãn, không muốn cầu xin thêm nữa. Quá tham lam sẽ bị trời nghiêm phạt.”

“Thằng bé ngốc này. Đây là lý luận sống gì vậy?” Thượng Dung vỗ trán, vẻ mặt tỏ ra không hiểu. “Hạnh phúc đương nhiên là càng nhiều càng tốt chứ. Nào có ai chỉ cầu xin một chút? Hơn nữa Phương Thiên thích cậu như thế. Cậu ta nhất định mong cậu có thật nhiều, thật nhiều hạnh phúc, đến mức chứa không nổi luôn.”

“Em biết. Anh Phương rất tốt với em.” Tiểu Diệp thu bàn tay về, quay sang mỉm cười với Thượng Dung. “Được rồi. Bác sĩ Thượng, cảm ơn anh dẫn em ra ngoài giải sầu. Em đã nghĩ thông suốt. Từ nay em sẽ không khiến anh Phương tức giận nữa. Anh không cần lo lắng. Đưa em về phòng đi nha. Vú Trương không thấy em sẽ lo lắng đó.”

“OK!” Thượng Dung thở dài, chép miệng, không nói gì nữa, đầu vẫn đang suy nghĩ, Tiểu Diệp này và Phương Thiên thật đúng là trời sinh một đôi, thấy sự tình ngày càng đâm vào ngõ cụt, gọi quay lại không được, khuyên bảo cũng không nghe. Anh tốt nhất không nên dính vào, cứ để hai người bọn họ tự suy ngẫm, đỡ thành người theo sau khiến họ rối rắm.

Hai mươi bảy tháng chạp, thương thế Tiểu Diệp đã tốt lên nên xuất viện, không ăn Tết trong viện, thực sự là nhờ y thuật “Điều thủ hồi xuân” của Thượng Dung và biện pháp tâm lý kia của anh.

Đón cậu xuất viện là Phương Thiên. Anh vừa lái xe vừa liếc nhìn Tiểu Diệp liên tục hít sâu.

“Hồi hộp sao?”

Tiểu Diệp thành thật gật đầu, “một chút.”

“Em có muốn đến biệt thự của anh ở trước không?” Phương Thiên vừa lái xe vừa đề nghị.

Chủ ý này, từ lúc anh nảy sinh suy nghĩ nhận nuôi Tiểu Diệp đã đổi tới đổi lui trong đầu. Tuy rằng không biết nguyên nhân là gì nhưng Phương Thiên

không muốn Tiểu Diệp nghĩ mình là người có cũng được không có cũng không sao.

“Không cần. ” Tiểu Diệp quay đầu lên nhìn Phương Thiên, thấy sắc mặt anh không thay đổi nhiều, bèn nói tiếp, “Chuyện đã thông báo rồi, nếu thay đổi thật không phải phép. Hơn nữa vú Trương nói đã chuẩn bị phòng cho em. Em không muốn phụ công vú.”

Phương Thiên quay đầu, không nói gì nữa, chỉ là vô thức nhấn mạnh chân ga, nắm chặt vô lăng. Tiểu Diệp cúi đầu, cắn môi dưới, cũng không nói chuyện.

Trong xe lập tức yên tĩnh trở lại, thậm chí nghe được tiếng hít thở của hai người.

“Em...”

“Anh Phương. . .”

Hai người đồng thời mở miệng. Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên, cười nhợt nhạt, “Anh Phương, em biết anh rất tốt với em. Cảm ơn anh lo cho em nhiều chuyện như vậy. Nếu em làm sai điều gì, anh cũng đừng giận em.”

“Anh làm sao lại giận em?” Phương Thiên thở ra một hơi, lắc đầu, “Anh chỉ không biết, có phải anh đã làm gì khiến em chán ghét không?”

Tiểu Diệp lắc đầu, quay qua nhìn ra khung cảnh không ngừng thay đổi ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Không phải là chán ghét, ...”

“Không phải anh làm em chán ghét là được.” Phương Thiên đưa tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm mại của Tiểu Diệp, “Em có biết không, anh thực sự rất lo lắng, sợ em đột nhiên sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Sao vậy được?” Tiểu Diệp quay đầu, dịu dàng cười với Phương Thiên, dựa lên vai anh, nhẹ nhàng nói, “Chỉ là em mệt mỏi, cho nên...hiện tại không có việc gì nữa rồi, anh Phương, anh chính là người thân nhất của em. Em nhất định sẽ nghe lời anh.”

Cảm giác người trên vai nhẹ bỗng như có như không khiến bực bội trong lòng Phương Thiên liên tục vài ngày qua nhất thời tiêu tan thành mây khói; tâm tình tốt như chờ đèn đỏ rõ lâu, đột nhiên chuyển thành đèn xanh. Cả người thư sướng.

“Anh cũng biết người mệt rất dễ cáu giận. Lần sau có chuyện không vui phải nói với anh, không được một mình hờn dỗi, biết chưa?” Phương Thiên nghiêng đầu nhìn xuống mái tóc đặt trên vai mình, vui vẻ nói.

“Vâng. Về sau không thế nữa.” Tiểu Diệp nhẹ nhàng nở nụ cười. Câu kia còn chưa nói hết lời, ở trong lòng len lén bổ sung hoàn chỉnh: không phải vì chán ghét mà vì quá thích anh, nên không dám nhìn anh, không dám để anh

quá tốt với em, sợ em càng lún càng sâu. Sâu đến mức tình cảm của em thành gánh nặng cho anh. Mà bây giờ, em đã nghĩ thông suốt, chỉ cần được ở bên anh, thường xuyên được gặp anh, khiến anh vui vẻ là em thỏa mãn rồi. Xe chạy băng băng. Tiểu Diệp lẳng lặng dựa vào vai Phương Thiên, trên môi hiện lên một nụ cười dịu dàng thỏa mãn. Với cậu, như vậy cũng rất tốt rồi. Phương Thiên dừng xe trước cửa biệt thự trên đỉnh núi, nghiêng đầu nhìn Tiểu Diệp ngủ trên vai mình, nhất thời không đành lòng đánh thức cậu. Trong xe tuy rất tối, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi, gần đến mức khiến Phương Thiên hầu như có thể đếm được từng sợi lông mi thật dài của Tiểu Diệp. Dưới ánh sáng yếu ớt, vàng trán trơn bóng, trắng noãn như ngọc phát ra quang sáng êm dịu. Cánh mũi xinh xắn thở đều, phà hơi ấm lên cổ Phương Thiên. Lúc này lái xe không phát hiện, giờ dừng lại thấy hơi nhột nhột.

Khẽ hít một hơi, Phương Thiên có thể ngửi thấy mùi dầu gội đầu nhàn nhạt trên tóc Tiểu Diệp. Phương Thiên không hiểu sao, thấy tim mình đập nhanh hơn. Trong xe yên lặng như tờ, anh hầu như nghe thấy tiếng tim lỗi nhịp. Đúng lúc này, Tiểu Diệp nhẹ nhàng ngẩng đầu, ngáp nhỏ một cái, mở mắt, “Anh Phương. . .”

“Em tỉnh rồi sao?” Phương Thiên quay đầu, trái tim đang đập điên cuồng dần dần bình ổn. Tiểu Diệp rời khỏi vai anh khiến anh không khỏi có chút tiếc nuối.

“Em ngủ quên sao?” Tiểu Diệp nhẹ cắn môi dưới, vẻ mặt xấu hổ, “Xin lỗi, anh Phương. Anh đang lái xe mà em lại ngủ...”

“Không có vấn đề gì.” Phương Thiên nghiêng đầu mỉm cười với Tiểu Diệp, “Hay em sợ tướng ngủ xấu xí, chảy nước miếng?”

“Nào có?” Tiểu Diệp nhất thời đỏ mặt, lên nhìn gương mặt Phương Thiên, cụp lông mi, nhỏ giọng thanh minh, “Em không có ngốc như vậy.”

Phương Thiên cười, khởi động lại xe, “Gạt em thôi. Em ngủ giống thiên sứ vậy. Rất khả ái.”

Những lời này làm tim Tiểu Diệp đập nhanh phi mã hồi lâu. Cậu quên cả cảm giác hồi hộp lẫn xa lạ lần đầu bước vào Phương gia, trong đầu, trong tai chỉ vang vọng ba chữ “rất khả ái” kia.

5. Chương 5

Người nhà họ Phương lớn bé lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Diệp đã bị vẻ ngoài nhu thuận động lòng người, ngoan ngoãn dễ bảo của cậu cuốn hút, không kìm được mà đem lòng thương yêu.

Đặc biệt là cha Phương, lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Diệp đã lập tức lôi kéo cậu vào nhà kính, lấy ra một chậu lan cực phẩm, không chút do dự đưa ngay cho Tiểu Diệp.

Hành động này khiến Phương Thiên cũng giật mình kinh ngạc. Anh đã sớm biết Tiểu Diệp rất dễ được lòng người khác, thế nhưng thậm chí ngay cả cha Phương xưa nay khó tính nhất nhà cũng phân biệt đối xử với Tiểu Diệp, quả thực nằm ngoài dự liệu của anh. Huống chi, phải biết rằng, lan trong nhà này là cực phẩm thuộc sở hữu của cha Phương, có loại được người ta trả giá đến 80 vạn tệ, ông còn chưa thèm liếc mắt, còn mắng người đó là thử ra toàn mùi tiền, căn bản không xứng trông lan.

Hiện tại, chưa tính chuyện ông đem cây lan mình yêu quý cho Tiểu Diệp, còn nói cái gì mà “thằng nhỏ này thoát nhìn đã thấy rất ngoan ngoãn, khí chất tốt đẹp, đưa cây lan cho nó, nhất định nó sẽ chăm sóc tốt. Người khác thì thôi đi, thật là đem mẫu đơn cho trâu ăn (1), không biết thưởng thức.”

Cha Phương nhiệt tình như vậy khiến Tiểu Diệp có chút bối rối, không thể làm gì khác hơn là cây hoa lan, mở to đôi mắt lòng đen lòng trắng rõ ràng nhìn Phương Thiên, nói khẽ, “Nhưng em không hiểu lắm về hoa lan, như vậy...”

“Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì.” Cha Phương cướp lời, vung tay tỏ ra rộng lượng, “Ba tuyệt đối tin vào mắt nhìn người của mình. Muốn trồng được lan đẹp cần có tố chất trời sinh. Năm đứa con của ba chẳng đứa nào có thiên chất này, mà ba vừa gặp con đã biết ngay, con tuyệt đối là người thích hợp. Bồn lan này coi như là quà gặp mặt của ba cho con. Dù con làm nó chết cũng có ba đây thay con chịu trách nhiệm. Không cần sợ.”

“Cảm ơn ba.” Ông đã nói đến nước này, lại là quà của bậc lão thành, Tiểu Diệp đương nhiên không tiện chối từ, ngoan ngoãn gật đầu, cam đoan nói, “Con nhất định sẽ cố gắng.”

“Được rồi, được rồi. Đừng lôi kéo Tiểu Diệp lan dài lan ngắn nữa.” Mẹ Phương tỏ vẻ chịu không nổi, lắc đầu, tay kéo Tiểu Diệp qua, “Tối dùng cơm đi. Mẹ và vú Trương làm rất nhiều đồ dễ ăn cho con. Nhìn con gầy quá, làm người ta thương xót, chờ ăn cơm xong cho anh Phương con dẫn về phòng nha. Chị Phương Viên và Phương Lăng tự mình dọn phòng cho con đó. Hai con bé này, bình thường bảo chúng nó làm việc còn khó hơn lên trời. Chỉ có Tiểu Diệp con mới khiến bọn nó tự tay dọn dẹp. Nhân tiện, con xem quần áo trong tủ có thích không. Hai đứa chúng nó tư duy cả ngày mới ra, lờ lợc thấy ghê, nhưng nghe nói tiêu thụ cũng không tệ lắm. Nếu con không thích, mẹ và vú Trương sẽ đưa con ra cửa hàng mua cái mới.”

Mẹ Phương nói một tràng, Tiểu Diệp ngoan ngoãn lắng nghe, nhẹ nhàng cười trong khi hai cô gái sinh đôi Phương Viên và Phương Lăng chờ nửa ngày thấy nhắc đến tên mình:

“Mẹ, cái gì mà y phục loè loẹt chứ?”

“Bọn con là thiết kế thời trang. Mẹ bảo là gì cơ?”

“Còn cái gì mà “tiêu thụ cũng không tệ lắm?” Đồ bọn con thiết kế rất đắt hàng, mẹ biết không? Thật là coi thường người ta mà.”

“Đúng, đúng. Để mẹ với vú Trương đưa Tiểu Diệp đi mua quần áo? Đừng dọa con chứ. Mẹ tưởng Tiểu Diệp năm nay mấy tuổi? Mẹ tính biến em ấy thành ông cụ non à?”

Hai cô gái sinh đôi, mỗi người một câu, nhất thời khiến mẹ Phương không lời nào để nói, chỉ có thể kiên trì cãi chày cãi cối, “Sao nào? Hai đứa là do mẹ sinh ra, giờ không bảo được nữa hả? Toàn thích làm chuyện quái gở. Dám làm xấu Tiểu Diệp, cẩn thận mẹ cho mắng roi.”

“Sẽ không đâu. Chị Phương Viên và chị Phương Lăng xinh đẹp như vậy, chắc chắn thiết kế được, sẽ không làm con xấu đâu.”

Tiểu Diệp thấy Phương Viên và Phương Lăng trợn mắt, thở phì phì, vội vàng hoà giải.

“Bọn chị đi lấy đồ cho em, muốn xem không?”

Phương Viên và Phương Lăng đồng loạt quay đầu lại, trừng mắt hỏi Tiểu Diệp. Ánh mắt ám chỉ “em dám nói không, chẳng hóa ra lời vừa xong là vô nghĩa”.

“Cảm ơn chị Viên, chị Lăng.” Bị ám chỉ lộ liễu đến thế, Tiểu Diệp đương nhiên phải thỏa hiệp, “Em muốn. Em muốn.”

“Ngoan. Đúng là bé ngoan.”

“Nhìn đã thấy khiến người ta yêu thích.”

Nhận lễ vật mà khó xử thế này đúng là lần đầu thấy. Phương Thiên buồn cười nhìn Tiểu Diệp nghĩ thầm. Nếu không biết Phương Viên và Phương Lăng thiết kế gì đó không đến nỗi quá tệ, anh nhất định sẽ đứng ra hoà giải. Anh không muốn Tiểu Diệp của mình bị Phương Viên và Phương Lăng biến thành quái nhân. Ủa? “Tiểu Diệp của mình? Sao mình lại có ý nghĩ này?”

“Hai đứa bay có tiền đồ sáng lạn ha?” Phương Địa nãy giờ vẫn đứng một bên không thể nhin được nữa cười ha ha. “”Hai đứa ở đây bắt Tiểu Diệp nhận quần áo, khác gì đồng nát bên ngoài ép người ta thu mua? Ép buộc mà. May mà Tiểu Diệp dễ tính, bằng không, xem hai đứa xuống đài như thế nào?”

“Anh hai, em phát hiện dạo gần đây anh nói rất nhiều câu vô nghĩa nha.”

“Chỉ biết nói bộn em. Quà ra mắt của anh đâu? Lấy ra coi?”

Phương Địa không để ý tới khiêu khích của Phương Viên và Phương Lăng, lấy từ trong ngực ra một cái thẻ tín dụng đưa cho Tiểu Diệp, “Nè, anh thực tế nhất. Cái này cho em.”

“Không được, làm sao em dám nhận cái này của anh hai?” Tiểu Diệp xua tay, lắc đầu, chết cũng không chịu nhận.

“Em vừa nói gì?” Phương Địa cũng không nóng nảy, nhẹ nhàng cười, “Quà của mọi người em đều nhận, đến anh liền từ chối sao? Anh không phải là anh hai của em sao?”

“Nhưng mà...” Tiểu Diệp không biết phải nói như thế nào, quay đầu cầu cứu Phương Thiên, “Anh Phương...”

“Cho em thì em nhận đi.” Phương Thiên mỉm cười với Tiểu Diệp, được cậu tặng cho ánh mắt cầu cứu khiến trong lòng anh cực kỳ hưởng thụ.

“Đó. Em cầm đi.” Phương Địa nhét thẻ tín dụng vào tay Tiểu Diệp, nhẹ nhàng nói bên tai cậu, “Mật mã có sáu chữ số. Em đừng nói với em năm Phương Trần và anh cả. Trong nhà, hai người đó giàu nhất. Anh cả là trưởng tử trưởng tôn, bà ở nước ngoài đã đem hết tài sản bên Hà Lan chuyển sang tên anh. Còn về Phương Trần, nó đúng là Hỗn Thế Ma Vương, người gặp người sợ, người gặp người thích, lên cho tiền có, thắng thưởng cũng có luôn, tiền xài cả đời không hết. Chỉ là bây giờ, con rồng hét ra lửa kia chờ ông bà về ăn tết. Lúc đó, em nhất định phải đòi qua ra mắt thật khủng nghe không? Không thì không cho nó vào cửa.”

“Thôi đi, anh hai!” Phương Lăng và Phương Viên nghe được, vẻ mặt khinh thường, “Anh nói mấy cái mưa ma chúc quỷ này rốt cuộc có suy nghĩ không hả?”

“Đòi tiền Phương Trần khác gì bảo hổ lột da?” Phương Viên lắc đầu liên tục, “Tính nguy hiểm cũng quá cao đi.”

“Cứ cho là thế.” Phương Lăng liên tục gật đầu tán thành, “Ngay cả anh cũng chưa đòi được em ấy đồng nào, anh xem, Tiểu Diệp ngoan ngoãn thế này, hỏi tiền Phương Trần, khác gì cho dê vào miệng cọp, e rằng chết như thế nào cũng không biết.”

“Vậy sao?” Phương Địa cười đến ôn hòa vô hại, “Sao anh luôn nghĩ sẽ không như vậy nhỉ?”

“Thế anh làm thử đi, bảo Tiểu Diệp làm gì?”

Nhìn mấy người bọn họ cãi nhau, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không coi mình là người ngoài, trong lòng Tiểu Diệp dần dần dâng lên một xúc cảm ấm áp. Cậu quay đầu, đối diện Phương Thiên vẫn dõi theo không chớp mắt.

“Mọi người đều có quà cho em. Vậy em nghĩ anh cho em cái gì?”

“Em không muốn gì hết, bởi vì...” Tiểu Diệp ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phương Thiên, dịu dàng nở nụ cười, “Anh Phương đã cho em rất nhiều

“Tiểu Diệp, mau tới nếm thử nem rán vú Trương làm xem cần thêm gia vị gì nữa không?”

“Tiểu Diệp, mau tới thử áo lông mẹ mới mua này. Mẹ chọn kiểu hoa mới nhất đó, rất đẹp nha.”

“Tiểu Diệp, mau đi xem “Lam sắc sinh tử luyện” với chị. Phim này bi thảm quá, không có em đi cùng, chị với Viên Viên không dám coi. Phải có một người đàn ông để dựa vào vai mới được nha.”

“Tiểu Diệp...”

Nhìn Tiểu Diệp ở lại nhà họ Phương chưa đến vài ngày đã bận rộn như con ong mật, xoay đông chạy tây, Phương Thiên có cảm giác đầu mình đầy hắc tuyến.

Sáng sớm đã theo cha Phương trồng hoa, buổi trưa nếm thử thức ăn của vú Trương, buổi tối lại bồi Phương Viên Phương Lăng xem TV. Trong khi anh – Phương Thiên, người thân cận nhất của Tiểu Diệp lại bị quăng đến một nơi xa tít tắp ngồi quan sát. Thật quá đáng! Mọi người coi Tiểu Diệp là gì chứ? Bắt em ấy chịu xa luân chiến sao? Lỡ Tiểu Diệp mệt chết thì làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây Phương Thiên cảm giác trên đầu mình bốc một cột khói đen.

“Anh cả. Hôm nay là đêm trừ tịch. Hay là buổi tối mình mua pháo hoa về đốt đi? Thế nào?” Phương Địa vừa ăn táo vừa thấp thỏm đề nghị Phương Thiên, “Tiểu Diệp ở đây mấy ngày. Bữa nào cũng bị mấy người kia quần quít xoay quanh. Chi bằng lần này anh dẫn cậu ấy xuống đồi mua đồ giải sầu?”

“Cũng tốt.” Phương Thiên thả tờ báo trên tay xuống, cực kỳ tán thưởng chủ ý này của thằng em. Anh quay đầu, gọi Tiểu Diệp đang trong phòng bếp, “Tiểu Diệp, anh muốn xuống đồi đi mua pháo hoa, em đi cùng nhé?”

“Nhưng mà bữa tối nay làm rất nhiều món. Em sợ vú Trương làm một mình bận quá không gánh nổi.” Tiểu Diệp mặc tạp dề, tay đeo bao đi ra, vẻ mặt do dự, trong tay còn cầm một bát trứng lớn.

Phương Thiên nhìn cậu mặc tạp dề, vô cùng đáng yêu, tim đập liên hồi.

Anh hơi nhíu mày, “Vậy là em không đi?”

Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên rồi cúi đầu nhìn cái tô tốn trong tay, cắn môi dưới suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Thôi. Em còn ở nhà giúp vú Trương. Anh Phương đi một mình vậy.”

“Tiểu Diệp, con đi đi. Vú ở đây một mình được.” Vú Trương từ phòng bếp nhô đầu ra, “Vú gọi con đến nếm thử chứ đâu cần hỗ trợ gì? Cùng anh Phương con đi mua pháo hoa đi. Buổi tối ra vườn sau đốt, chắc sẽ đẹp lắm. Trước đây, anh năm con thích nhất là xem tiết mục này.”

Tiểu Diệp quay đầu nhìn thoáng qua vú Trương rồi nhìn thoáng qua Phương Thiên. Anh háng giọng, tỏ vẻ chờ đợi. Cậu không thể làm gì khác hơn là đặt cái tô xuống, cởi bao tay tạp dề đưa cho vú Trương, “Đây...đây....Con đi đây.”

“Đi thôi, đi thôi!” Vú Trương nhìn thoáng qua Phương Thiên, lắc đầu nở nụ cười, “Không đi, anh Phương con chờ lâu sẽ trách vú chiếm lấy con đó.”

Cậu nói đùa nhất thời khiến Tiểu Diệp đỏ mặt, len lén nhìn Phương Thiên, phát hiện sắc mặt của anh dần dần hòa hoãn lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mặc cái áo khoác này rồi hẵng ra cửa.” Thấy Tiểu Diệp chỉ mặc một chiếc áo len cao cổ thâm màu đã chuẩn bị ra ngoài, Phương Thiên vội vàng gọi lại, “Bên ngoài dưới không độ đấy. Cầm lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Trong phòng ầm áp quá nên em quên mất.” Tiểu Diệp tính trẻ con, le lưỡi làm mặt quỷ. Động tác này làm lòng Phương Thiên khê động, cầm khăn của mình quàng quanh cổ cậu, “Lên lầu thay quần áo đi. Anh đánh xe ra sân chờ em.”

“Vâng!” Tiểu Diệp đỏ mặt gật đầu.

Nhìn hai người ánh mắt như dính lấy nhau như keo vụn nằng, Phương Địa tiện tay cầm một quyển tạp chí lên. Khổng Tử từng nói: Phi lễ chớ nhìn! Lời này thực sự không sai. Nếu mình còn nhìn nữa, khéo phải đổ mắt thay hai người đó mắt.

Ngồi trong xe Phương Thiên, Tiểu Diệp nhin không được nhẹ nhàng, đúng lúc Phương Thiên quay lại.

” Chuyện gì vui vẻ như vậy?”

” Đốt pháo hoa hả anh?” Tiểu Diệp mở to đôi mắt lòng trắng lòng đen rõ ràng, giọng điệu không giấu được nét thơ trẻ, “Hồi còn nhỏ, em thích nhất là đốt pháo hoa, cũng thích nhất là xem người ta đốt pháo hoa. Pháo hoa đủ mọi màu sắc thật đẹp nha. Mỗi lần đốt xong pháo của mình, em cũng ở lại chờ xem người ta phóng, mãi đến khi pháo hoa đốt hết rồi mới về nhà.”

“Ban này gọi em cùng đi mua sao em lại do dự?” Phương Thiên quay đầu, giơ tay xoa tóc Tiểu Diệp, nhưng cậu rụt cổ lại.

“Em không muốn để vú Trương làm một mình.” Tiểu Diệp gục đầu xuống, “Vú Trương đối với em tốt như vậy. Xin lỗi!”

” Mấy ngày nay, không phải ngày nào em cũng giúp vú Trương hay theo ba chăm sóc lan sao? Sắp sang năm mới thế nào lại thành như vậy? Lỡ một thì làm sao bây giờ? Không chịu nổi thì phải nói ra, đừng cố quá sức.” Phương Thiên thở phào một hơi, không hề phát hiện ngữ khí của mình có bao nhiêu cưng chiều.

“Em biết” Tiểu Diệp ngẩng đầu nhẹ nhàng cười, “Không một gì cả. Em theo họ rất vui, còn học được nhiều điều. Ba nói em rất có tư chất. Ba bảo cho em cây lan, bảo chỉ cần chăm sóc tốt, sang xuân nhất định nở hoa. Còn vú Trương cũng dạy em nấu rất nhiều món. Lần sau em làm cho anh ăn, được không?”

“Em đúng là hay cây mạnh!” Phương Thiên nhẹ nhàng vò vò tóc Tiểu Diệp, đau lòng nhìn mắt cậu hơi có quầng thâm, “Còn nói không phiền. Mắt cũng quầng lên rồi này.”

“Cái này...” Tiểu Diệp cúi đầu, ngại ngùng giải thích, “Thật ra, cái này là do bồi chị Viên và chị Lăng xem TV.”

“Hai con nhỏ này vốn sống không có giờ giấc gì hết, còn lôi kéo em?” Phương Thiên nhíu mày, “Lần sau không cần để ý bọn nó. Không được xem TV nhiều. Thân thể không chịu nổi thì sao? Em mới xuất viện vài ngày đấy nhé.”

“Nhưng các chị ấy nói, lại khổ sở nhìn TV bảo không có ai, không có người đàn ông nào để dựa vào vai khóc một phen, rất khổ sở trong lòng. Làm sao em không để ý tới các chị ấy được?” Tiểu Diệp cắn môi dưới, dè dặt nhìn Phương Thiên, “Như vậy có đáng thương cho các chị ấy không?”

Quả nhiên là thế! Phương Thiên oán hận thở dài. Phương Viên và Phương Lăng tuyệt đối đang lợi dụng tính thiện lương của Tiểu Diệp, bắt nạt cậu. Thật quá quái!

“Đừng lo. Em bảo hai đứa nó là anh nói, nếu sau này muốn tìm vai đàn ông để dựa thì bảo gặp anh. Anh sẽ mau mau cho chúng nó đi lấy chồng. Đến lúc đó sẽ không sợ không có vai dựa vào, cũng không đáng thương.” Phương Thiên lạnh lùng nói, quay đầu nhìn Tiểu Diệp, nụ cười thoát cái biến từ lạnh lùng sang dịu dàng, “Không cần lo lắng gì cả. Chẳng phải đã bảo em là mọi việc đã có anh sao? Sau này không được để bản thân mệt mỏi thế này, nhớ không?”

“Vâng!” Tiểu Diệp gật đầu, tuy rất muốn nói với Phương Thiên là mình cũng không mệt lắm nhưng cậu không muốn trái ý anh, hơn nữa, cảm giác ngọt ngào sự dịu dàng anh mang đến khiến cậu không thể thốt ra nổi lời phản đối nào, chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng.

Mua pháo hoa trở về vừa lúc ăn cơm chiều. Hai người thực sự mua rất nhiều. Phương Thiên gần như mua hết cả pháo hoa trong cửa tiệm, từ loại to nhất đến loại bé nhất, tổng cộng 240 cây, loại gì cũng có.

Tiểu Diệp theo sau cười nói “Đủ rồi, đủ rồi” nhưng Phương Thiên không để ý tới cậu, cầm cả đồng pháo hoa đưa cho chủ cửa hàng đang tươi như hoa, chủ động chiết khấu giá thành cho hai người.

Mãi đến lúc về, ngay cả Phương Thiên cũng nhin không được nhíu mày, “Có khi một lúc không đốt được nhiều như vậy, để lại một ít chờ khi em út về sẽ phóng, có được không?”

Tiểu Diệp vừa ôm kỹ pháo hoa vừa quay đầu lại nhẹ nhàng cười với Phương Thiên, “Em nghe anh Phương.”

Phương Địa đứng một bên nhìn ngứa mắt, chỉ vào Tiểu Diệp, oán hận nói, “Tiểu Diệp, em ngoan quá. Lẽ ra, trường hợp này phải nói với anh Phương em là “Em đã khuyên anh không nên mua nhiều như vậy mà anh không nghe. Giờ không phóng được hết để coi anh xử lý thế nào?” mới đúng chứ.”

Tiểu Diệp chỉ nhẹ nhàng cười, không nói không cũng không đáp vâng, nhét pháo hoa vào túi, “Em mang những cây này phóng trước.”

Phương Địa như đắm vào bị bông, chỉ có thể quay đầu cằn nhằn Phương Thiên, “Anh cả, anh cũng không nên khi dễ Tiểu Diệp ngoan ngoãn, cái gì cũng nghe theo anh, anh muốn làm gì thì làm nha.”

“Nói bậy cái gì thế?” Phương Thiên nhìn bóng lưng Tiểu Diệp, nhẹ giọng nói “Làm sao anh lại khi dễ em ấy được?”

“Còn nói không phải?” Phương Địa lắc đầu, thừa dịp Tiểu Diệp vào nhà trong, nói với Phương Thiên, “Anh không phát hiện ra à? Tiểu Diệp ngoài miệng tuy không nói nhưng thật ra trong lòng rất lo lắng cho mẹ kế, lỡ nói gì trái ý anh, anh đem bà ta vào bệnh viện tâm thần, không cho cậu ấy gặp nữa.”

“Người đàn bà kia đánh Tiểu Diệp nghiêm trọng như thế. Anh ước gì bọn họ cả đời cũng không gặp mặt. Phàm là người khiến Tiểu Diệp bị tổn thương, anh không bao giờ tha thứ.” Phương Thiên nhíu mày, “Huống chi, cho tới bây giờ Tiểu Diệp cũng không đề cập tới việc muốn gặp bà ta. Chẳng lẽ em ấy không tin anh sẽ thu xếp tốt cho bà ta sao?”

“Anh cả, bằng cái vẻ này của anh, ai dám nói gì trước mặt anh chứ?” Phương Địa nghe xong lắc đầu, “Đại khái là Tiểu Diệp sợ anh mất hứng. Dĩ nhiên trước mặt anh, ngay cả nói về người đàn bà kia cũng không dám. Sao anh lại không biết Tiểu Diệp sợ nhất là khiến anh không vui nhỉ? Anh không biết anh quan trọng đến mức nào với em ấy ư? Sao anh không thay Tiểu Diệp ngấm lại, cha em ấy trước khi lâm chung đã dặn dò thế, lý nào em ấy dám lơ là?”

“Anh biết rồi. Chờ sang năm mới, anh sẽ bớt thời gian đưa Tiểu Diệp đi thăm người đàn bà kia.” Phương Thiên nhíu mày oán hận nói, “Nhưng mà, anh tuyệt đối sẽ không để Tiểu Diệp một mình gặp bà ta. Anh tuyệt đối không cho phép Tiểu Diệp bị điểm thương tổn chút nào nữa.”

“Dù sao bà ta cũng không phải người có thể gây tổn thương nhất cho Tiểu Diệp.” Phương Địa nhún vai, hơi có thâm ý liếc nhìn Phương Thiên, “Chỉ có người em ấy yêu nhất mới có thể khiến em ấy bị tổn thương nhiều nhất.”

“Em...” Đây đã là lần thứ hai Phương Thiên nghe được lời tương tự. Lần đầu tiên là Thượng Dung, lần thứ hai là Phương Địa. Tựa như đang tả thực một điều gì đó.

“Ý của em là...”

“Anh Phương, em vừa xem đồng hồ, sắp mười hai giờ rồi. Chúng ta bắt đầu đốt pháo hoa được chưa?”

Tiểu Diệp quay về phòng, vẻ mặt hưng phấn nhìn Phương Thiên, vội vàng hỏi.

“Đương nhiên là có thể.” Tạm dừng câu chuyện ở đó, Phương Thiên đốt pháo hoa an toàn đưa cho Tiểu Diệp, “Em xem cái này trước, anh sẽ đốt pháo lớn cho em.”

“Không. Em muốn tự đốt.” Tiểu Diệp chu cái miệng nhỏ nhắn, không cam lòng, nói, “Anh Phương, anh coi em là bé gái sao? Khi còn nhỏ em đã nghe quen tiếng pháo rồi.”

“Em chắc không?” Phương Thiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Diệp, hỏi lại.

Tiểu Diệp cười nhẹ, nhận lấy pháo hoa từ tay Phương Thiên, châm ngòi nổ, vẽ thành thạo.

Pháo hoa ngũ sắc “bùm” một tiếng, bay lên giữa không trung, tản ra...

“Đẹp quá!” Phương Thiên cũng đốt hai cây. Pháo hoa phóng vút lên trời. Không trung nhất thời sáng bừng lên, tựa như vô số vì sao lấp lánh nhiều màu sắc lướt qua chân trời. Trong phòng, tiếng chuông giao thừa cũng vang lên.

Phương Thiên kéo Tiểu Diệp lại gần, ngẩng đầu nhìn pháo hoa, dịu dàng nắm hai tay cậu, “Ước đi! Điều ước khi giao thừa rất linh ứng đó.”

Tiểu Diệp quay đầu nhìn Phương Thiên, pháo hoa ngập trời ánh lên trong mắt anh, sáng lên kỳ lạ. Cậu hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Phương Thiên nhìn gương mặt hiền hòa, điềm tĩnh và hàng lông mi rợp dài của Tiểu Diệp, nhất thời ngây dại. Trong khoảnh khắc tiếng chuông năm mới ngân vang, trong lòng anh âm thầm hứa nguyện, vĩnh viễn giữ cậu bé này bên cạnh tôi; tôi xin thề với trời, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em ấy, thật nhiều, thật nhiều hạnh phúc.

Tiếng chuông thứ mười hai chấm dứt, Phương Thiên mở mắt, phát hiện Tiểu Diệp nhìn mình không chớp mắt. Pháo hoa không ngừng bay lên, những tia sáng hồng, lục, lam bùng giữa không trung ánh lên khuôn mặt tuyết trắng của Tiểu Diệp.

“Chúc mừng năm mới!” Phương Thiên ôm lấy người trước mặt, lạnh mồm lạnh miệng ấn một nụ hôn lên mặt cậu chúc phúc. Môi tiếp xúc với làn da trơn mịn, đàn hồi, mang theo một tia xúc cảm mát rượi.

Tiểu Diệp vuốt mặt, nhất thời ngây ngẩn cả người. Cậu mở to mắt, cắn môi dưới, vẻ mặt không giải thích được nhìn Phương Thiên, hoang mang không hiểu hàm nghĩa nụ hôn này. Rốt cuộc cũng không hỏi gì, rũ mắt đáp một câu “Chúc mừng năm mới!”

Nói xong, Tiểu Diệp kiễng chân, hôn lên má Phương Thiên, nghiêm trang mỉm cười, “Đáp lễ!”

Phương Thiên cũng cười. Hai người cứ như vậy sóng vai đứng, không hẹn mà cùng ngẩng đầu, nhìn pháo hoa bay lên bầu trời, tản rộng ra, rồi cuối cùng biến mất, cứ như thế....

6. Chương 6

Mùng một Tết, Tiểu Diệp đã bị vú Trương và mẹ Phương kéo đi chùa thắp hương. Phương Viên và Phương Lăng cầm tiền mừng tuổi rồi cùng mấy người hồ bằng cầu hữu chơi trò giải đố. Trong nhà chỉ còn lại có ba người đàn ông là Phương Thiên, Phương Địa và cha Phương. Buổi trưa đặt lại đồ ăn vú Trương đã chuẩn bị sẵn, tùy tiện cho qua bữa.

Nhà thiếu người, thoáng cái có vẻ vắng tanh.

Phương Thiên nhàn rỗi không có việc gì, chạy đến vườn sau tót qua đốt pháo, vốn định quét tước một chút nhưng vừa vào đã mới phát hiện nơi này đã được quét dọn rất sạch sẽ. Vụn giấy và rác đã dọn hết, chắc chắn không phải vú Trương mà nhất định là Tiểu Diệp dậy sớm làm. Nghĩ đến đây, Phương Thiên cảm thấy vô cùng nhớ cậu, như thể không gặp cậu chút thôi cũng nhứt nhối trong ngực rồi.

Anh như ma xui quỷ khiến, bấm điện thoại. Nghe tiếng vọng ra từ điện thoại, Phương Thiên đột nhiên cảm giác mình rất ngốc nghếch. Mới xa nhau từ sáng tới giờ, giới lắm được vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi, mà sao đã không nhận được phải gọi cho Tiểu Diệp? Còn chưa tính nếu cậu nhắc máy sẽ nói cái gì.

Chính vì nghĩ như vậy mà khi đầu dây bên kia lạnh lùng thông báo “Điện thoại không có người nhận”, Phương Thiên đập máy, trong lòng thả lỏng, đồng thời không khỏi có chút thất vọng. Nghĩ xa xôi, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra. Tại sao Tiểu Diệp không bắt máy? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Anh vội gọi lại lần nữa, vẫn không ai nghe. Gọi thêm lần nữa, cũng như vậy.

Lúc này, Phương Thiên thực sự bắt đầu sốt ruột. Anh nhấn một chuỗi số, cho đến khi đầu bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của mẹ Phương, “Alô.”

“Con Phương Thiên đây. Tiểu Diệp có ở đây không?” Phương Thiên nghe thanh âm bên kia rất ảm ỉ, hình như rất đông người.

” Tiểu Diệp ở cạnh mẹ đây. Con em có chuyện gì sao?” Đầu bên kia điện thoại là mẹ Phương, có vẻ như đang nói chuyện với ai đó. Sau đó, điện thoại bị giao cho Tiểu Diệp. Mãi đến khi nghe tiếng Tiểu Diệp nhẹ nhàng truyền đến, “Anh Phương, anh tìm em có chuyện gì không?”, tim Phương Thiên này giờ bị treo lủng lẳng mới từ từ hạ xuống.

“Không có gì, em không mang theo điện thoại di động à?” Phương Thiên suy nghĩ một chút, mượn bừa một cái cớ, “Anh định hỏi em ăn cơm trưa chưa? Buổi tối lúc nào về?”

Ở đầu kia điện thoại, Tiểu Diệp tựa hồ nở nụ cười, nhẹ giọng nói, “Em không có thói quen mang theo di động nên quên mất. Bữa trưa mọi người ăn chay, rất ngon. Tối sẽ quay về nhưng có thể sẽ rất muộn, anh không cần chờ cơm đâu.”

Vấn đề Phương Thiên muốn biết đã có đáp án nhưng vẫn chưa thỏa mãn, cứ cầm điện thoại không thôi mà cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Còn có việc sao?” thấy anh nửa ngày không nói gì, Tiểu Diệp nhẹ giọng hỏi.

“Không, không có.” Phương Thiên suy nghĩ một chút, “Đi chơi vui về!”

“Vâng!”

Điện thoại ngắt, Phương Thiên thở ra một hơi, nhất thời không biết mình nên làm gì.

Anh ngẩng đầu nhìn nhà kính trồng hoa trước mắt, đột nhiên nhớ tới trong đó có một gốc lan của Tiểu Diệp, nghe nói là loại tốt. Vì vậy, anh bước vào xem, thấy cái bồn đứng đơn độc bên gốc hoa lan, có vẻ được xử lý tốt, rửa sạch sẽ. Có thể thấy chủ nhân của nó rất chu đáo, tỉ mỉ, giống như thái độ làm người của Tiểu Diệp vậy.

Xem xong cây lan, Phương Thiên còn chưa thấy đủ, bèn quay về nhà, đẩy cửa phòng Tiểu Diệp. Trong phòng sạch sẽ gọn gàng, tuy mới có vài ngày nhưng tràn ngập gian phòng là vị đạo của Tiểu Diệp, thanh đạm, ưu nhã, tựa như hoa lan sắp nở.

Anh ngồi trên giường Tiểu Diệp, nhìn giường chiếu ngăn nắp của cậu, không thể không bội phục dự kiến của cha mình. Bản thân Tiểu Diệp tựa như một gốc u lan, loại khí chất đó mới đúng mắt nhìn của cha Phương. Chỉ là nghĩ như vậy, Phương Thiên liền không nhịn được nở một nụ cười, cứ như bảo bối của mình được người khác phát hiện, trong lòng dâng lên một nỗi tự hào.

Tối ngày thứ hai, lúc ăn điểm tâm, mẹ Phương lôi ra một lô đồ cho mọi người chọn, đều là phù họa, phật châu... này nọ. Phương Thiên tiện tay cầm một chuỗi phật châu lên tay, vừa cài ca-vát vừa bảo Tiểu Diệp, “Lên nhà lấy áo khoác, anh đưa em ra ngoài.”

“Đi đâu anh?” Tiểu Diệp nhìn Phương Thiên, vừa hỏi vừa từ từ lên lầu.

“Cứ đi thì biết.” Phương Thiên lần phật châu trên tay, trả lời qua loa.

Tiểu Diệp ngoan ngoãn im lặng, ngay cả lúc ngồi trên xe Phương Thiên cũng không hỏi gì nữa.

Phương Thiên lái xe, không nói câu nào, sắc mặt cũng không tốt lắm. Đêm qua anh chờ đến khuya mới thấy bọn Tiểu Diệp bình an trở về, lại quay về giường Tiểu Diệp. Hồi chiều, anh nằm trên giường nhưng không sao ngủ nổi, cảm giác cái giường lâu nay của mình không được thoải mái, thiếu mùi thơm nhàn nhạt của Tiểu Diệp, chẳng bằng sang giường của cậu.

Ở trên giường trằn trọc hồi lâu, trong đầu vang vang nhớ lại lời Phương Địa.... Vì thế, sáng sớm anh liền quyết định đưa Tiểu Diệp đến thăm mẹ kế trong bệnh viện tâm thần, cũng là để cậu yên tâm.

“Em muốn nói gì?” Phương Thiên vừa lái xe vừa liếc nhìn Tiểu Diệp, “Muốn hỏi anh đi đâu à?”

” Không phải”, Tiểu Diệp do dự trong chốc lát, rút từ trong túi áo khoác ra một cái túi nhỏ trong suốt, bên trong có một chuỗi bùa ngũ sắc, lớn chừng móng tay cái, màu sắc tiên diễm rất đẹp.

“Em thấy trên xe anh Phương không có bùa bình an như của người khác. Lần này đi chùa dâng hương, tình cờ gặp được, hình dáng cũng đẹp, vì thế nên...em mua một chuỗi. Nghe nói là để lái xe bình an... Không biết...” Những lời này, Tiểu Diệp nói lấp lỏp, do do dự dự, nhưng Phương Thiên hiểu rõ ý tứ.

Nhận lấy món đồ từ tay Tiểu Diệp, Phương Thiên giảm tốc độ xe, dừng lại ven đường, mở túi đựng ra xem. Chuỗi bùa được làm rất tinh xảo, dùng chỉ tơ ngũ sắc tết lấy, phía dưới treo một bài tử dài, một mặt viết “Đi đường bình an”, mặt khác viết “Thuận buồm xuôi gió.”

” Rất đẹp. Anh rất thích.” Phương Thiên đưa bùa cho Tiểu Diệp, “treo lên xe hộ anh.”

“Vâng”

Tiểu Diệp hơi nghiêng người về phía trước, cẩn thận treo trên gương chiếu hậu của Phương Thiên. Cái gương trước đây không treo gì, giờ bỗng dưng có một chuỗi ngũ sắc làm đẹp, nhất thời có vẻ có sinh khí lên nhiều.

“Đẹp quá. Cảm ơn em.” Một tay Phương Thiên nắm chặt chuỗi bùa màu sắc rực rỡ, thành tâm nói.

“Anh thích thì tốt rồi.” Tiểu Diệp thở phào một hơi, vẻ yên tâm, cười híp mắt, “Em cứ sợ anh Phương chê em nhiều chuyện.”

” Sao lại như vậy?” Phương Thiên mỉm cười, khởi động lại xe, “Biết anh đang đưa em đi đâu không?”

Tiểu Diệp lắc đầu.

“Cũng lâu rồi. Anh đưa em đi gặp người đàn bà kia.”

“Gặp mẹ sao?” Tiểu Diệp mở to hai mắt, vẻ mặt khó tin, “Không phải anh bảo không muốn em gặp lại bà ư?”

“Anh không muốn em gặp bà ta, thế nhưng,” Phương Thiên nhìn chằm chằm con đường phía trước, cam chịu nói, “Anh hai của em bảo, tuy rằng em không nói nhưng thực ra vẫn nhịn không được lo lắng cho người đàn bà kia. Để em không phải lo nghĩ, chi bằng dẫn em đến xem bà ta vẫn sống khá tốt.”

” Anh Phương, không phải là em không tin anh...” Tiểu Diệp vội vàng giải thích, “Em chỉ...”

“Anh biết.” Phương Thiên lắc đầu, ngắt lời Tiểu Diệp, “Dù sao hai người sống cùng nhau lâu như vậy. Tuy rằng bà ta không đối tốt với em nhưng cũng có quan hệ. Em thiện lương như vậy, làm sao mang oán hận với bà ta? Anh biết, không cần nhiều lời. Chỉ là em nhất định phải nhớ kỹ một điều. Nếu như em muốn gặp bà ấy, nhất định phải nói cho anh biết, anh sẽ đưa em đi cùng. Đừng tự mình chịu khổ một mình. Anh không muốn em đơn độc đi gặp bà ta. Anh không cho phép em đến nơi khuất tầm mắt anh để gặp một người từng làm thương tổn em. Dù cho bà ta không cố ý, anh cũng không cho phép, biết không?”

” Anh Phương!” Tiểu Diệp hơi nhú mào, mắt mờ hơi sương, thở dài lắc đầu hỏi, “Vì sao? Vì sao anh tốt với em như thế?”

” Tại sao không?” Phương Thiên thoáng suy nghĩ một chút, trên mặt hiện lên một nụ cười thản nhiên, “Khi anh nhìn thấy em đứng cô đơn dưới ngọn đèn đường, trong đầu anh bỗng dưng xuất hiện một ý niệm. Đó là mong em hạnh phúc, hy vọng em vui sướng. Anh cũng không biết vì sao, nhưng anh đã nghĩ thế đấy.”

Tiểu Diệp nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi. Sau đó quyết định mở mắt, chăm chú nhìn chằm chằm Phương Thiên, hô hấp dồn dập, “Anh Phương, em....em....em rất vui. Anh Phương, anh....anh thích em sao?”

Bất chấp mọi giá hỏi ra bí mật vốn chôn sâu trong lòng, Tiểu Diệp nhắm mắt lại, chờ đợi lời phán quyết sẽ đưa cậu lên thiên đường hoặc đạp cậu xuống địa ngục.

“Ngốc. Anh đương nhiên là thích em.” Phương Thiên quay đầu, khẽ xoa mái tóc mềm mại của Tiểu Diệp, “Rất, rất thích. Cha mẹ, tất cả mọi người đều thích em. Em ngoan ngoan như thế. Có ai không thích được cơ chứ? Tự dưng lo lắng điều này, thật là khờ nha.”

Dồn hết liều lĩnh và dũng khí cho lần này, còn nghĩ có thể bất chấp mọi giá, Tiểu Diệp nhận ra mình đang khiếp đảm. So với khi thế ban đầu, tình cảnh bây giờ quả thực chật vật không chịu nổi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, câu trả lời chẳng đưa cậu lên thiên đường hay địa ngục, mặc dù...khiến cậu thống khổ vô cùng, bởi vì cậu lại phải thử lại một lần thứ hai.

“Đúng vậy. Tất cả mọi người đối xử với em tốt như vậy.” Tiểu Diệp khẽ cười, cúi đầu che đi giọt nước mắt chực lăn xuống, “Tất cả mọi người đều thích em. Em cũng...thích mọi người.”

“Anh đứng thứ mấy trong hàng ngũ “mọi người”?” Phương Thiên quay đầu truy hỏi. Anh phát hiện vấn đề này rất hệ trọng với mình.

“Số một.” Tiểu Diệp ngẩng đầu nhìn Phương Thiên, nhẹ nhàng cười. Trong nụ cười thoáng lướt qua một tia bất đắc dĩ không dễ dàng phát giác, “Tong lòng em, anh Phương có vị trí quan trọng nhất, xếp số một.”

“Em cũng thế.” Phương Thiên vươn tay xoa đầu Tiểu Diệp, kéo cậu ghé lên vai mình, nhẹ nhàng vỗ về, “Trong lòng anh, em cũng là số một! Anh tuyệt đối sẽ không thương yêu ai bằng em.”

“Anh Phương.” Tiểu Diệp nhắm mắt lại, tự nhủ với lòng, đáp án này coi như là ngoài ý muốn rồi

Xe chạy đến một nhà an dưỡng địa phương rồi dừng lại trước cửa.

“Bà ta ở trong đó.” Phương Thiên chỉ ngón tay vào bên trong, “Có muốn vào không?”

Tiểu Diệp gật đầu, nhìn Phương Thiên gọi điện thoại. Hai người chờ trong chốc lát thì cửa mở. Phương Thiên đỗ xe, xuống trước rồi mới mở cửa cho Tiểu Diệp, kéo tay cậu, “Anh đi cùng em.”

Đi qua một con đường dài, Phương Thiên cùng Tiểu Diệp lên lầu. Sau đó dừng lại ở cửa sổ lầu hai nhìn ra vườn hoa, “Nhìn ở đây thôi. Anh không muốn em tới gần người đàn bà kia quá.”

Tiểu Diệp liếc mắt nhìn Phương Thiên, không phản đối, nhìn qua cửa sổ ra ngoài, thấy người phụ nữ từng sống chung với mình khá lâu, cho mình ăn nhiều cay đắng như thế, qua thời gian dài như vậy không gặp, dường như mập lên một chút, sắc mặt thoạt nhìn không tồi, ngồi ở trên ghế trong vườn hoa, bên cạnh còn có một cô gái có vẻ là hộ sĩ.

“Đó là người anh mời tới chăm sóc bà ấy”, thấy Tiểu Diệp tựa hồ có chút băn khoăn, Phương Thiên ở bên cạnh giải thích, “Giờ em yên tâm chưa?”

“Ba em từng nói em và bà ấy là thân nhân cuối cùng của nhau.” Tiểu Diệp nhẹ nhàng dán mặt lên cửa kính thủy tinh lạnh lẽo, “Như thế này có coi là em từ bỏ bà không?”

“Đương nhiên không phải.” Phương Thiên kéo đầu Tiểu Diệp dựa lên ngực mình, “Nói gốc gì vậy? Ba em lúc đó chỉ là sợ em không có ai chăm sóc. Chắc chắn ông hy vọng hai người chiếu cố lẫn nhau. Kết quả bà ta ngược đãi em như vậy. Nếu ông trên trời có linh thiêng cũng sẽ không yên tâm để em sống cùng với bà ấy. Bằng không, lần sau anh và em đi tảo mộ ba, chúng ta sẽ hỏi ông xem sao.”

“Ba đã chết rồi. Làm sao nói cho em biết được?”, Tiểu Diệp nhợt nhạt nở nụ cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài, “Không biết bà ấy còn nhớ rõ em không?”

“Có khi quên sẽ tốt hơn. Anh tin là nếu bà ấy nhớ mình đã từng làm tổn thương em, bà ấy sẽ rất áy náy.” Phương Thiên cúi đầu, xoa tóc Tiểu Diệp.

Thời gian cứ trôi. Hai người lặng lẽ đứng ôm ấp vuốt ve nhau, nhìn qua cửa sổ. Tuy tình cảm này không nói toạc ra, vẫn còn cách nhau một tờ giấy mỏng nhưng khoảng cách giữa bọn họ bỗng nhiên thu hẹp. Những động tác thân thiết vốn ít xuất hiện ngày càng nhiều lên. Không ai suy nghĩ sâu xa thâm ý phía sau động tác kia là gì, coi như tất cả đều xuất phát từ bản năng mà thôi.

7. Chương 7

Ngày đó, Tiểu Diệp và Phương Thiên từ viện an dưỡng đi ra, cùng nhau ăn bên ngoài rồi tới chỗ ở trước đây của Tiểu Diệp nay đã bị người khác tới ở. Vì thế, Phương Thiên và cậu chỉ ngồi trên xe nhìn thoáng qua từ xa, thấy một đám trẻ con cười nòng pháo chơi. Tiểu Diệp cười khẽ, tựa như nhớ tới thời thơ ấu vui sướng như bọn chúng.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu lên làn da trắng tuyết, gương mặt cậu thoát nhìn gần như trong suốt, xinh đẹp tuyệt vời. Phương Thiên chỉ nhìn nghiêng thôi cũng đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Thăm nơi ở cũ về, Tiểu Diệp đột nhiên nhớ tới chiếc xe ba bánh bảo bối trước đây, vì vậy, Phương Thiên lại đưa cậu tới viện kiểm sát, tìm chiếc xe. Đồ trên xe đã được Phương Thiên chia đi hết, chỉ để lại chiếc xe rỗng tuếch.

Tiểu Diệp tỉ mỉ vuốt cái xe, vẽ mặt luyến tiếc, “Em nhớ chiếc xe này thiếu chút xíu nữa đã bị anh quản lý trật tự đô thị lôi đi. May lúc ấy có anh Phương giúp.”

” Chuyện nhỏ.” Phương Thiên nhẹ nhàng cười, “Anh nhớ lúc đó Tiểu Diệp làm hoành thánh rất ngon nha. Lâu nay không được ăn hoành thánh Tiểu Diệp làm. Thèm quá!”

” Vậy ngày mai em với vú Trương đi mua đồ làm hoành thánh nha.”

“Anh tiện mồm nói vậy thôi. Làm hoành thánh phức tạp lắm. Đừng cố quá kéo mệt.”

“Không đâu.” Tiểu Diệp quay đầu, vuốt ve cái xe ba bánh lưu luyến không rời, “Chẳng mấy khi anh Phương muốn ăn.”

Thấy Tiểu Diệp vuốt cái xe ba bánh, vẽ tiếc nuối, Phương Thiên thở dài, vén cái màn che ổ khóa, vỗ vỗ vai Tiểu Diệp, “Được rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta đi xe này về.”

“Đi...đi xe này về?”

Tiểu Diệp mở to hai mắt, bị ý tưởng đột phát của Phương Thiên làm cho hoảng sợ, “Đi xe này thì ô tô để đâu? Đường thì xa. Cái này...” Cái này căn bản là hồ đồ mà.

“Ô tô cứ để đây. Đi xe ba bánh về cho em đỡ luyến tiếc.” Phương Thiên ngồi lên ghế trên, chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau, “Ngồi lên đây! Anh đưa em về. Để anh cảm thụ một chút tâm tình của Tiểu Diệp bày quầy hồi đó.”

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhưng nhị gì nữa. Chỉ là một quãng ngắn đường núi có hoa lá cảnh thôi mà” Phương Thiên nhìn Tiểu Diệp đang mở to mắt, “Lên đây đi! Yên tâm, anh Phương sẽ không làm em té đâu.”

Đại khái, trên thế giới này không có ai ngốc hơn hai người này. Có ô tô đẹp chẳng đi, bày đặt cưỡi xe ba bánh về nhà mà dọc đường còn cười đến vui vẻ.

Gió thật to, Phương Thiên lấy khăn quàng cổ trùm đầu cho Tiểu Diệp. Nhìn từ xa, bọn họ tựa như một đôi vợ chồng nông thôn vào thành phố.

Lúc bò lên sườn đồi, thật sự là không tiến lên nổi. Vì vậy hai người xuống xe, cùng nhau đẩy. Mỗi người đẩy một cái, buồn chuyện sinh hoạt thường ngày, không để ý đã về đến nhà.

“A! Trời ạ, em không tin nổi mắt mình nữa! Buồn cười quá! Hai người...A ha ha ha ha...”

Người duy nhất dám cười Phương Thiên đến khoa trương như vậy, ngoài Hồn Thế Ma Vương Phương Trần thì ai vào đây?

Phương Thiên ngẩng đầu, nhìn người đang cười gập cả bụng, hơi nhú mày, “Sao em quay về sớm thế? Cái nhau với “Quả Báo” à?”

“Làm gì có chuyện?” Phương Trần vung hai tay, kích động phủ định, “Quả Quả đối với em tốt không biết đâu mà kể. Là mẹ Quả Quả bảo bọn em về sớm một chút, nói là đã ở nhà họ qua năm, cũng nệm về gặp ba mẹ, về sau còn dễ dàng ăn nói. Anh trừ em à?”

Nói xong những lời này, Phương Trần lườm Phương Thiên một cái, rồi hăng hái đến trước mặt Tiểu Diệp, mở to hai mắt nhìn cậu, “Em chính là Tiểu Diệp ha? Anh nghe danh em từ lâu, ngày hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, quả nhiên là đáng yêu, người gặp người thích! Chả trách anh cả bị em mê hoặc.”

“Em kiểm chế bớt đi.” Phương Thiên kéo Tiểu Diệp qua, che chắn sau lưng mình, nhú mày, vẽ mặt khó chịu nói, “Em tưởng ai cũng da mặt dày như Quả Quả của em sao? Em dọa em ấy rồi đấy.”

“Anh cả, cái kiểu bảo vệ em ấy như trẻ con quá đáng này của anh thật đáng ghét nha!” Phương Trần vẻ mặt không cho là đúng, “Biết em ấy là cục cưng của anh rồi, nhưng cũng không cần lo lắng thành cái dạng này chứ!”

“Em...” Phương Thiên bị thằng em trai này làm cho tức đến không có gì để nói.

“Lại đây, Tiểu Diệp, ra nói chuyện với anh.” Thừa dịp Phương Thiên chú ý, Phương Trần lôi Tiểu Diệp cười nói đi tới cửa lớn. Còn lại một mình Phương Thiên oán hận đẩy xe ba bánh vào sân. Bầu không khí tốt đẹp cùng với Tiểu Diệp hoàn toàn bị khách không mời mà đến Phương Trần phá hủy tan tành.

2

Cả nhà ăn tối xong, mẹ Phương lôi kéo Lâm Quả ra một chỗ nói chuyện. Phương Trần nhàn rồi không có chuyện gì làm bèn ngồi theo dõi Tiểu Diệp đang ăn trái cây, rồi vẫy vẫy tay, cười hi hi gọi, “Tiểu Diệp, anh nghe nói ba tặng em một chậu hoa lan. Dắt anh đến nhà kính xem được không?”

“Được!” Tiểu Diệp thả hoa quả trên tay xuống, đứng lên dẫn Phương Trần đi nhà kính.

Phương Thiên ngồi trên sofa thấy hai người một lớn một nhỏ, kiểu gì cũng ra Phương Trần có dáng dấp mẹ mình dù dĩ nhiên. Cũng không biết Hồn Thế Ma Vương uống nhầm cái thuốc gì rồi mà hết lần này tới lần khác nhìn chăm chăm Tiểu Diệp?

Bực mình, rất bực mình. Phương Thiên oán hận cầm cái tăm hung hăng cắm lên một miếng dưa hấu.

Mà ở chỗ khác, Tiểu Diệp dẫn Phương Trần tới nhà kính, chỉ vào một chậu lan đang kết nụ, nói “Chính là chậu này. Em vừa mới học được, loại này rất tốt. May có ba Phương ở bên cạnh hướng dẫn. Đại khái chờ đến Tháng ba, hoa sẽ nở.”

“Ai nha, thật xinh đẹp!” Phương Trần mắt nhìn cây hoa lan lơ đãng nói.

“Đúng vậy! Rất đẹp!” Tiểu Diệp nhẹ nhàng mơn trớn lá cây, “ngày nào em cũng chăm sóc cẩn thận mà!”

Phương Trần nhìn Tiểu Diệp ngồi xổm người xuống quan sát đến tỉ mỉ cây hoa lan, đột nhiên kêu cậu một tiếng, chuyện trọng tâm câu chuyện, “Tiểu Diệp, em thích anh cả không?”

“Có!” Tiểu Diệp mãi xem nụ hoa lớn sẽ to được bao nhiêu, không cẩn thận, thuận miệng đáp.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Diệp ngây ngẩn cả người, gương mặt nhất thời đỏ bừng lên. Bí mật che giấu bấy lâu bị người lần đầu tiên gặp mặt nắm thóp. Loại cảm giác này khiến cậu vừa thẹn vừa xấu hổ, trong khoảng thời gian ngắn ngắn cả người, không biết nói cái gì cho phải.

“Đỏ mặt cái gì?” Phương Trần vỗ vỗ vai Tiểu Diệp, “Anh liếc mắt một cái liền nhìn ra. Anh rất thích em, nghĩ em cùng với anh cả đúng là có phần lãng phí. Nếu như tình cảm của em còn chưa sâu sắc, anh thay em tìm người khác. Thế nào? Em ngoan ngoãn lại nghe lời như thế. Anh cả lại là tên gốc, suốt ngày trưng bản mặt dưa hấu, có cái gì tốt đâu?”

“Không phải thế!” Vừa nghe Phương Trần nói xấu Phương Thiên, Tiểu Diệp kích động khua loạn hai tay, “Anh Phương không như thế. Anh ấy thành thực, chừng mực. Hơn nữa, anh ấy đối với em vô cùng tốt. Anh không được nói anh ấy như thế. Em không cần người khác. Em chỉ...”

Nói toàn bộ vấn đề then chốt ra, Tiểu Diệp lúc này mới phát hiện trong ánh mắt Phương Trần ngập vẻ tươi cười vì thực hiện được quý kế, nhất thời hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, đành cúi đầu im lặng.

“Anh chỉ biết...” Phương Trần ha ha cười, vẻ mặt đắc ý, “Em đến nhà này lâu như vậy, anh năm đây chưa có quà ra mắt cho em. Hay anh đóng gói anh Phương tặng cho em?”

“Tặng...tặng...anh...Phương...cho em?” Tiểu Diệp mở to hai mắt, quả thực nghĩ tin tưởng mình nghe nhầm. Cậu chưa từng nghĩ đến chuyện này. Anh Phương rõ ràng là người mà, tại sao có thể trở thành lễ vật đem tặng được? Hơn nữa, làm sao anh Phương có thể đem cho mình? Đây quả thực là một câu nói đùa.

Tiểu Diệp đương nhiên biết là nên cự tuyệt đề nghị của Phương Trần. Thế nhưng, lòng cậu quả thực bị những lời này làm xao động. Sở dĩ cậu nhìn Phương Trần không chớp mắt là vì không biết tiếp sau nên phản ứng thế nào.

Vừa lúc đó, một trận gió đột nhiên thổi qua. Một hạt bụi nhỏ vô tình rơi vào đôi mắt to của Tiểu Diệp. Cậu nhất thời đỏ tròng mắt, chớp chớp mấy cái, nước mắt rơi xuống.

“Ái da. Em khóc cái gì?” Phương Trần bị Tiểu Diệp dọa cho hoảng sợ. Dưới quan sát của con mắt lửa người vàng của Phương Trần, Tiểu Diệp vì lời đề nghị đó mà mặt đỏ tim đập cũng là thường, nhưng đến mức khóc nữa thì thật quá khoa trương đi.

“Nhưng...” Tiểu Diệp vừa lau nước mắt vừa định giải thích không phải là khóc, chỉ là bởi vì hạt cát bay vào mắt thôi.

Không đợi cậu mở miệng, một tiếng quát chói tai từ cửa phòng truyền tới, “Em làm cái gì vậy?”

Hóa ra là Phương Thiên ở nhà không được đột nhiên xuất hiện, bắt quả tang Tiểu Diệp lau nước mắt. Anh tưởng Phương Trần quen thói ghê gớm. Phương Thiên lo lắng, không thềm nghĩ đã đưa ra kết luận – Phương Trần đang khi dễ Tiểu Diệp! Tại sao có thể như vậy được? Quá đáng quá thể!

“Em có làm gì đâu.” Phương Trần vẻ mặt vô tội nhìn người đang tự cho mình là vệ sĩ, “Anh cả, anh đừng đổ oan cho em.”

“Anh không muốn tổn lời với em.” Phương Thiên kéo Tiểu Diệp mất đỏ hồng qua, vừa gay gắt với em năm, vừa nhẹ nhàng hỏi cậu, “Nó nói gì làm em khóc? Em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ thay em giáo huấn nó tử tế.”

“Không. . . Không có gì. . .” Tiểu Diệp cúi đầu, nhớ lại vấn đề vừa thảo luận cùng Phương Trần, không còn mặt mũi nào giả bộ không có việc gì với Phương Thiên. Trong lúc xấu hổ đỏ cả cổ, nào dám liếc nhìn anh?

“Em thật sự quá đáng.” Cử động của Tiểu Diệp càng làm cho Phương Thiên hiểu lầm cậu bị khi dễ, không dám nhiều lời. Anh hung hăng lườm Phương Trần, yêu thương sờ sờ tóc Tiểu Diệp, nói có phần trách móc, “Còn muốn giấu anh? Em xem, mặt đỏ cả lên thế này, mới vừa rồi còn lau nước mắt. Anh Phương nhìn thấy hết rồi.”

“Em không cần nói hộ nó.”

Phương Thiên thấy rất rõ ràng Tiểu Diệp nhìn Phương Trần rồi đỏ mặt, cảm thấy chua loét trong dạ, trừng mắt lườm Phương Trần, “Anh còn lạ gì em?”

“Không, thực sự không có gì. . .”

Thấy Phương Thiên hiểu lầm càng lúc càng lớn, Tiểu Diệp sốt ruột, kéo tay áo Phương Thiên, lo lắng giải thích, “Em thực sự không có khóc, chỉ là cát bay vào mắt thôi. Thật mà! Thật mà! Thật mà!”

Phương Thiên nhìn khuôn mặt Tiểu Diệp, quay đèn soi kỹ mắt cậu, quả nhiên phát hiện một mắt bình thường, một mắt đỏ, ngập nước, tựa hồ có gì đó bay vào mắt.

“Vừa rồi em không dụi đấy chứ? Sao đỏ thế? Còn đau không?” Quay ngọn đèn, Phương Thiên nhẹ nhàng thổi thổi mắt cho Tiểu Diệp, “Chớp mắt đi, được chưa?”

“Khá hơn rồi. Vừa này nước mắt chảy ra, giờ hết đau rồi.” Tiểu Diệp cúi đầu, nhìn thoáng qua sau lưng Phương Thiên, nói, “Vừa nãy không phải anh nắm bắt nạt em đâu. Anh Phương hiểu lầm rồi.”

Phương Thiên nhìn Phương Trần chu miệng, chẳng thềm nói lời nào, kéo Tiểu Diệp về, “Đừng động vào nó. Nó chuyên khi dễ người khác. Nếu nó bắt nạt em, không cần phải sợ, nói cho anh biết, anh Phương nhất định sẽ bảo vệ em.”

“Nhưng...” Tiểu Diệp liên tục quay đầu lại nhìn bóng Phương Trần càng ngày càng nhỏ, rất muốn giải thích kỳ thực Phương Trần rất tốt, mặc dù có chút xấu tính khi soi bí mật của cậu nhưng dù sao điều này chôn giấu lâu như vậy, lần đầu tiên bị người ta phát hiện, sau cảm giác xấu hổ ban đầu cũng thấy nhẹ lòng đi nhiều, lại có cảm giác như gặp được tri kỷ.

Huồng chi Phương Trần có nói qua, muốn đem anh Phương đưa cho cậu. Nghĩ tới đây, Tiểu Diệp chỉ cảm thấy nóng bừng mặt, len lén liếc Phương Thiên, rót cục nuốt lời nói vào bụng, ngoan ngoãn theo anh trở về phòng khách.

8. Chương 8

“Anh cả, em phát hiện người Nhật thật sự là rất biến thái nha!” Phương Trần vừa giở giở tạp chí gì đó, vừa không nhìn được mà cảm thán, tiếng thở dài nghe đã biết cố ý lôi kéo sự chú ý của người khác, “Ài da! Thật là một dân tộc biến thái!”

“Em rốt cuộc muốn nói cái gì?” Phương Thiên buông tờ báo trên tay xuống, trừng mắt nhìn về mặt tai quái của Phương Trần, “Có phải em rảnh rồi quá không? Anh không hiểu chuyện gì xảy ra với em. Quay về một tuần, không kè kè với “Quả Quả” của em đến biệt thự riêng mà lại ngày ngày ở đây, thoát ần thoát hiện dưới mắt anh. Em rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ở nhà thì cũng được đi, lượn lờ trước mắt anh cũng được đi, em làm cái gì mà hăng hái tìm gia sư cho Tiểu Diệp, còn nói bổ túc cho em ấy về sau thi đại học? Em có biết Tiểu Diệp mới học xong lớp mười không? Em bắt em ấy hoàn thành gấp chương trình cấp ba là thế nào? Muốn cho em ấy mệt chết sao?”

Phương Trần trề môi, nhìn Phương Thiên càng ngày càng kích động, mặt tỏ vẻ vô tội, hỏi, “Anh cả, anh chê em lắm chuyện phải không? Em bắt Tiểu Diệp đọc sách cũng là để tốt cho em ấy. Em ấy mới mười bảy tuổi, lẽ nào anh muốn nhốt em ấy cả đời ở Phương gia sao? Chẳng lẽ anh không thấy cách nghĩ như vậy của mình rất ích kỷ? Em ấy còn trẻ như vậy, anh hẳn là nên để em ấy biết một chút về thế giới bên ngoài, hưởng thụ một chút thời gian sung sướng trong trường đại học, kết giao vài bằng hữu. Anh cũng biết, thanh niên độ tuổi đó thích nhất là kết giao bạn bè. Tuy rằng em ấy mới học xong lớp mười nhưng em ấy rất thông minh. Nếu có thêm thời gian, bằng vào sức học đó, em đoán chương trình trung học ba năm, em ấy chỉ cần học ôn tại gia một năm là đủ. Đến lúc đó, cho em ấy đi thi đại học, cho em ấy hưởng thụ cuộc sống đúng như lứa tuổi của mình. Đây mới thực sự là vì em ấy. Sở dĩ thế nên em đi tìm gia sư cho em ấy. Nhà chúng ta không đến nỗi không chi trả được khoản này. Cha mẹ, anh hai, chị ba, chị tư đều không phản đối, vì sao anh hết lần này tới lần khác không đồng ý? Thực sự là kỳ quái! Tiểu Diệp ngày xưa vì gia cảnh khó khăn phải nghỉ học, anh cho là em ấy không muốn được đi học lại sao?”

” Vấn đề căn bản không phải ở chỗ này.” Phương Thiên tức giận đứng bật dậy, đi tới đi lui vài vòng.

“Thế vấn đề ở chỗ nào?” Phương Trần xiên miếng dưa đưa lên miệng, cười hi hi hỏi.

“Vấn đề ở...” Phương Thiên oán hận lườm Phương Trần.

Việc khiến anh tức giận không phải là vì Phương Trần muốn cho Tiểu Diệp đi học tiếp mà là Phương Trần nhúng tay vào vấn đề trông nom Tiểu Diệp. Trong cảm nhận của Phương Thiên, anh vẫn coi chăm sóc Tiểu Diệp là trách nhiệm của chính mình. Tất cả mọi việc của cậu phải do anh thu xếp. Anh đương nhiên sẽ cho Tiểu Diệp học gia sư, cho cậu đến trường, hết thảy mọi thứ, sắp xếp sinh hoạt của cậu. Đây là chuyện của anh – Phương Thiên. Bây giờ lại bị Phương Trần cướp mất. Thế là thế nào?

Hết lần này tới lần khác Tiểu Diệp theo Phương Trần không nghe lời anh. Bảo cậu không nên quá gần gũi với Phương Trần, thế mà chỉ cần Phương Trần vẫy tay một cái, Tiểu Diệp sẽ đỏ mặt, ngoan ngoãn đi tới. Chuyện này là thế nào?

Phương Thiên đương nhiên biết, nói về tuổi tác, ngoại trừ Lâm Quả, thì Phương Trần suýt soát tuổi Tiểu Diệp nhất, nhưng khi nhìn Tiểu Diệp ngày càng gần gũi Phương Trần, ngực anh như bị một cái gai đâm phải, khó chịu vô cùng.

Mà khó chịu vì cái gì? Chính Phương Thiên cũng không nói ra được. Đến bản thân mình còn không rõ đáp án thì làm sao có thể nói cho Phương Trần? Vì sao Phương Thiên nghĩ là tức ngực? Tức ngực chính là tức ngực, nhưng một câu phản bác cũng nói không nên lời.

“Được rồi, anh cả. Không nghĩ ra thì tạm thời không nghĩ nữa.” Phương Trần cười gian, vỗ vỗ vai Phương Thiên, “Vừa rồi em đang nói người Nhật biến thái, anh nhớ không?”

“Người Nhật biến thái hay không thì liên quan gì đến anh?” Phương Thiên chụp tay Phương Trần, dữ tợn hỏi.

“Đương nhiên là có quan hệ.” Phương Trần nheo mắt, nhìn Phương Thiên liên tục gật đầu, “Hơn nữa quan hệ rất lớn nha.”

“Em muốn nói cái gì thì nói mau đi.” Phương Thiên xoay lưng qua, khoanh tay trước ngực.

“Không phải là anh muốn nhận nuôi Tiểu Diệp sao??” Phương Trần thở ra một hơi, cầm cái gì đó trong tay hướng về phía Phương Thiên vẩy vẩy, “Em mới phát hiện, hình như ở Nhật, nhận nuôi là có ý kết hôn đồng tính nha. Anh xem, Tiểu Diệp có biết điều này không?”

“Em nói cái gì?” Phương Thiên xoay người, bị Phương Trần thả cho quả bom bất tỉnh luôn. Nhất thời không tỉnh lại nổi.

“Ai dà, anh vì Tiểu Diệp làm nhiều chuyện như vậy. Với tính cách của em ấy, lúc nào cũng nghĩ tốt cho người khác, có ân tất báo, nếu không thích anh chắc cũng không dám cự tuyệt đâu nhỉ!” Phương Trần sờ sờ cằm, vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm, “Thật đáng thương! Đúng là tránh mả lại ngã phải mồ nha. Ai dà, nói kiểu này, anh cả với bọn địa chủ thời xưa áp bức người ta bán vợ đợ con dường như không sai biệt lắm nha.”

“Em nói bậy bạ gì đó?” Phương Thiên quả thực bị Phương Trần làm cho tức đến biến sắc mặt, “Anh có khi nào quá đáng như vậy? Anh mà là người hèn hạ như vậy sao? Em...Em nói bậy bạ với Tiểu Diệp lúc nào?”

“Em chỉ thuận miệng thôi. Anh cuống lên làm gì?” Phương Trần quay đầu nhìn Phương Thiên như nhìn một kẻ cực kỳ bại hoại, đưa qua cho anh một chén nước, “Người không biết còn tưởng anh có tật giật mình.”

“Anh không có.”

“Không có là tốt nhất.” Nói đến đây, Phương Trần nheo nheo mắt, “Anh lớn hơn Tiểu Diệp nhiều tuổi như thế. Nếu anh có ý này, người nhà Tiểu Diệp cũng sẽ không thích anh. Đến lúc em ấy lấy vợ sinh con, cùng người khác trải qua hạnh phúc chân chính, thỉnh thoảng sẽ nhớ đến anh một chút. Nhớ về anh với những điều tốt đẹp. Có phải anh muốn vậy không? Phải không, anh cả?”

“Anh...” Phương Trần thúc bách Phương Thiên một phen. Theo lý thuyết, hần hần là nên gật đầu đồng ý mới đúng, thế nhưng, trong lòng luôn có một âm thanh khản thiết kêu không phải, không phải như thế. Rốt cuộc, có chỗ nào không đúng, xảy ra vấn đề gì rồi?

“A, không nói nữa. Quả Quả sắp tan học rồi. Em phải đi đón. Hay anh cả cũng mang hoa quả ướp lạnh cho Tiểu Diệp ăn một chút đi. Em ấy học lâu rồi, chắc cũng mệt.”

Phương Trần cắt ngang câu chuyện, lượn như bướm bướm ra khỏi nhà, bỏ lại một mình Phương Thiên ngơ ngác nhìn quả dưa hấu trên bàn, trong đầu suy nghĩ lung tung.

“Tiểu Diệp sớm muộn gì cũng sẽ lấy vợ sinh con, cùng người khác trải qua hạnh phúc chân chính. Sau đó, thỉnh thoảng sẽ nhớ đến anh một chút. Có phải anh muốn vậy không? Phải không, anh cả?”

Lời Phương Trần nói cứ văng vẳng bên tai Phương Thiên. Đến khi anh tỉnh ra thì thấy mình đã bùng đĩa dưa hấu đứng trước cửa phòng Tiểu Diệp. Anh không đi vào mà chỉ lẳng lặng nghe động tĩnh bên trong.

Trong phòng, hình như Tiểu Diệp và gia sư đang tại nghỉ ngơi. Hai người thoạt nhìn có vẻ rất thoải mái.

“Tiểu Diệp, em rất thông minh, học rất nhanh. Anh tin là chẳng bao lâu nữa, em sẽ vượt qua các bạn cùng tuổi.” gia sư của Tiểu Diệp là một thanh niên thanh tú, cười rộ lên có vài phần ngại ngùng giống Tiểu Diệp, rất hợp với cậu.

Đó cũng là một nguyên nhân khác khiến Phương Thiên khó chịu trong ngực. Cũng không biết Phương Trần cố ý như vậy, hiểu rõ sở thích của Tiểu Diệp mà tìm cho cậu một người hợp ý như vậy. Hai điểm này làm cho Phương Thiên nhức cả đầu. Anh vô thức vênh tai lên nghe lỏm cuộc nói chuyện bên trong.

“Em ngốc lắm. Là anh dạy dễ hiểu thôi.” Tiểu Diệp nhẹ nhàng cười. Xuyên qua khe cửa hẹp, Phương Thiên thậm chí còn nhìn thấy nụ cười xinh xinh trên môi cậu.

Cười đến vui vẻ như vậy, thực sự là...

“Con người em rất ham học, khả năng tiếp thu cũng rất cao. Chỉ cần chăm chỉ học, nhất định sẽ thi đỗ đại học hàng đầu.”

“Thật à? Em chỉ nghĩ về sau thi vào một trường gần nhà, mà còn không biết được không.”

Ngay cả nguyện vọng như thế cũng không nói với anh, lại nói cho người khác biết trước. Thật là quá....

Càng nghĩ, Phương Thiên lại càng cảm thấy đĩa hoa quả trên tay nặng trĩu.

“Chỉ cần em chịu khó, nhất định không có vấn đề.”

“Thật à? Vậy thì tốt quá.”

Lại là một nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Phương Thiên quả thực không nghe, không nhìn thêm nổi nữa. Anh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Tiểu Diệp.

“Mời vào!” Tiểu Diệp vừa ngẩng đầu, thấy Phương Thiên bưng hoa quả đứng ở ngoài cửa, nhất thời vừa mừng vừa sợ, “Anh Phương, là anh à?”

Từ hôm ở nhà kính về, Phương Trần tìm gia sư cho Tiểu Diệp, Phương Thiên cũng hết kỳ nghỉ đông. Hai người bọn họ tuy sống dưới một mái nhà nhưng cơ hội trò chuyện với nhau không được như xưa.

Cũng không biết Phương Trần cố ý hay không mà đôi khi rõ ràng mắt thấy bọn họ sắp nói chuyện thì lại đột nhiên xuất hiện, xía ngang, lôi kéo Tiểu Diệp đi, không phải xem hoa lan thì cũng là học nấu cái gì đó cho Lâm Quả. Tuy chỉ có vài ngày ngắn ngủi nhưng đối với Tiểu Diệp mà nói, thật lâu quá chừng. Lúc này, nhận lấy đĩa dưa từ tay Phương Thiên. Đây là lần thứ hai cậu và Phương Thiên ở gần nhau trong vòng ba thước. Tiểu Diệp hài lòng đến mức tưởng như có loại lỗi giác trái tim mình hạnh phúc lẫn đau khổ ngấm ngầm.

“Đọc sách lâu vậy rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Phương Thiên đặt đĩa hoa quả lên trên cái bàn tròn, thản nhiên nói, “Chẳng mấy khi có chủ nhật nghỉ ngơi lại cầm đầu học thầy giáo. Thật vất vả quá!”

“Không cần khách khí. Anh Phương là bậc đàn anh, gọi Nhẫn Đông là được rồi.” Thanh niên tên Nhẫn Đông cúi đầu, bộ dáng xấu hổ giống hệt Tiểu Diệp. “Gọi em là thầy giáo, em không dám đương nổi.”

“Nhưng cậu vốn là trợ giảng ở trường mà.” Phương Thiên nhàn nhạt cười, “Không quen nghe gọi là thầy thì không được.”

“Nhưng mà, anh Phương là đàn anh...” Nhẫn Đông càng nói thanh âm càng thấp. Đầu như sắp chạm đầu gối đến nơi. Dẽ xấu hổ như vậy lại muốn làm giáo viên thực khiến người ta không nhìn được mà lo lắng. Chẳng trách Tiểu Diệp và cậu ta tâm đầu ý hợp đến thế. Tính cách thực sự là quá giống nhau.

Nghĩ tới đây, Phương Thiên rút cuộc tìm ra cơ quay đầu lại nhìn Tiểu Diệp. Vừa thấy cậu còn cao hứng bừng bừng, thoáng cái đã giống như sương phủ, khuôn mặt trắng xanh, ngây ngốc nhìn Phương Thiên, trong ánh mắt tràn đầy nỗi chua xót đau khổ.

Nhưng về mặt này, Phương Thiên chỉ thấy thoáng qua. Trong nháy mắt, Tiểu Diệp đã quay đầu đi tiếp tục xem sách. Một loạt động tác nhanh đến mức khiến cho Phương Thiên tưởng rằng chớp mắt đau lòng đó của cậu chỉ là ảo giác.

“Nghỉ ngơi một chút. Lát nữa đọc.” Phương Thiên đi tới phía sau Tiểu Diệp, e ngại có người ngoài ở đây nên không thể vô duyên mà sờ tóc cậu, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu, “Không phải em thích ăn dưa hấu nhất sao? Ngọt lắm đó.”

Trong sát na tay Phương Thiên chạm vào vai Tiểu Diệp, rõ ràng thân thể cậu đỡ ra. Tiểu Diệp cũng không ngẩng đầu lên, trả lời Phương Thiên, “Không cần, em làm xong bài này sẽ ăn. Cảm ơn anh Phương.”

“Thế sao?” Phương Thiên nhẹ thở dài trong bụng, rút tay về.

Mới vừa rồi còn cười nói với Nhẫn Đông, bây giờ nhìn mình lại nói muốn làm bài? Vừa mới vài ngày mà đã bắt đầu ngại anh Phương làm vướng chân vướng tay sao? Phương Thiên tự giấu trong lòng. Nói cái gì mà thích anh nhất trần đời? Hiện tại chỉ sợ Phương Thiên này trong lòng Tiểu Diệp còn không bằng chậu hoa lan. Nghĩ đến đây, ngực Phương Thiên như bị dao đâm, rồi xát muối ớt lên. Đau đớn, xót xa muốn chết.

“Anh để ở đây. Lát làm bài xong thì ăn nhé.” Phương Thiên vừa nói vừa lui ra ngoài. Thuận tay khép nhẹ cửa phòng Tiểu Diệp.

“Sao thế? Không phải là em vừa làm xong hết bài rồi sao?” Nhẫn Đông từ đầu đến cuối không biết chuyện gì xảy ra, hiếu kỳ cầm sách của Tiểu Diệp lên xem, bị một vết nước loang lổ làm cho giật mình, “Em...em khóc à? Không làm được bài sao?”

“Không phải thế!” Tiểu Diệp lấy tay gạt nước mắt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Hóa ra thầy và anh Phương học cùng trường ha.”

“Em khóc vì cái này à? Anh và anh Phương không có chuyện gì cả.” Nhẫn Đông sợ bị hiểu lầm, liên tục xua tay, vội vội vàng vàng giải thích, “Em đừng có hiểu lầm. Lúc Phương Trần tìm anh đã nói rất rõ. Tuy em còn nhỏ tuổi nhưng xét về thân phận, em là “chị dâu” của nó. Hơn nữa, anh cũng có...có người...Em đừng hiểu lầm.”

“Thầy...”

“Vừa rồi anh còn ngạc nhiên vì sao hai người không nói được mấy câu, thái độ của em đã trở nên kỳ quái như thế.” Nhẫn Đông vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi, “Thì ra là em ghen ha?”

“Thầy...” Tiểu Diệp bị nói trúng tim đen, cúi đầu thấp như muốn đung mắt bần đến nơi, “Em không phải...Em...”

“Haiz, thật ra, tính cách của em và anh rất giống nhau. Thế nên anh hoàn toàn hiểu tâm trạng của em.” Nhẫn Đông vỗ vỗ vai Tiểu Diệp, nhẹ nhàng cười, “Người hướng nội chính là như thế. Có chuyện gì không thích cũng không nói với người khác, lại thích lén khóc một mình, tự chịu đựng tất cả. Thật ra, đôi khi nói ra cũng không phải không tốt hay tận thế đâu, mà ngược lại sẽ có hiệu quả không ngờ đó.”

“Nhưng mà ép buộc người khác thích mình không phải là bắt công với người ta sao? Buộc người khác tiếp nhận tình cảm của mình chẳng lẽ sẽ không làm phiền người ta sao?”

“Người hiền lành lúc nào cũng sợ đầu sợ đuôi.” Nhẫn Đông nhẹ nhàng cười, đuôi mắt hơi nheo lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói, “Nhưng nếu em không thử, làm sao em biết cái em đưa cho người ta không phải cỏ dại mà là hoa tươi? Không thử, làm sao em biết em làm phiền người ta chứ không phải mang đến hạnh phúc cho họ? Chuyện tình cảm của em mà em còn không có lòng tin thì tốt nhất là em chuẩn bị tinh thần mà thất tình đi. Chỉ có thể len lén khóc một mình, đúng không?”

“Thầy...” Tiểu Diệp ngẩng đầu, nhìn vẻ tươi cười mang theo hạnh phúc của Nhẫn Đông, tựa hồ có thể lý giải vì sao Phương Trần tìm người này đến dạy mình. Người dũng cảm xông pha như Phương Trần làm sao hiểu được cảm giác mâu thuẫn trong lòng khi yêu một người. Vì thế mới mời một người biết từng bước tiến lên trong tình yêu đến khuyên giải và giúp đỡ cậu.

Nếu người có tính cách giống cậu đã tìm được hạnh phúc bằng cách từng bước tiến lên, đó sẽ là tấm gương cho cậu noi vào để có dũng khí đối diện với chuyện tình cảm này.

Chưa bao giờ Tiểu Diệp lại cảm kích tấm lòng của Phương Trần đến thế!

“Cảm ơn anh, thầy giáo!”

“Nếu như có thể giúp em hiểu rõ vấn đề thì tốt rồi. Những lời này cũng là người khác nói cho anh biết. Người đó nói, đôi khi dũng cảm một chút, em sẽ gần hạnh phúc thêm một chút.”

“Đôi khi dũng cảm một chút, em sẽ gần hạnh phúc hơn một chút. Nhẫn Đông nói thế với em sao?” Trong nhà kính, Phương Trần vừa cầm cái xéng nhỏ trong tay vừa hỏi Tiểu Diệp, không nhận được mà tự khen

mình, “Anh quả nhiên là quá thông minh, tìm được gia sư chuẩn luôn ha. Giờ em định cảm ơn anh thế nào, Tiểu Diệp? Nếu em và anh cả thực sự thành đôi, chẳng lẽ em không thể thưởng cho anh thứ gì hay sao?”

“Em với anh Phương nào có nhẹ nhàng như vậy là có thể xong chuyện?” Tiểu Diệp thở dài, không tự tin nói, “Tuy rằng thầy giáo nói không sai, cũng gợi ý cho em rất nhiều nhưng hoàn cảnh của em với anh ấy không giống nhau. Hơn nữa, em làm gì có gì tặng anh năm?”

“Chuyện này sau tính. Anh chỉ em đáp ứng anh nếu như em và anh cả thành đôi, em sẽ cho anh cây hoa lan ba cho em hồi trước. Nói thật cho em biết, không phải anh lấy cho anh, mà là cho mẹ Quả Quả. Đạo này bà rất thích loại này. Ba thì keo chết đi được, chỉ biết có em. Đến lúc đó, em cho anh chậu lan coi như quà cảm ơn, được không?” Phương Trần sớm có mưu đồ, rốt cục giấu đầu lòi đuôi.

Đáng tiếc Tiểu Diệp ngây thơ không để ý, nhất thời chưa phát hiện ra, còn mãi suy nghĩ về lời đề nghị này. “Nhưng mà bồn hoa đó là của ba cho em. Nếu em cho anh thì thật không phải. Ba sẽ không vui nha.” Tiểu Diệp chăm chú suy nghĩ một chút rồi cho ra kết luận.

Thấy Phương Trần có vẻ thất vọng, cậu mềm lòng nói thêm, “Hay là em xin ba cho anh một chậu? Để em hỏi ba nha? Anh đừng mất hứng như thế. Em nhất định sẽ nghĩ biện pháp xin ba đồng ý, được không?”

“Tiểu Diệp, em tốt nhất. Anh cảm ơn em.” Vừa nghe lời này, Phương Trần mới rạng rỡ lên, “Anh biết mà, trên thế giới này, em là đứa bé thiện lương nhất đáng yêu nhất. Anh cả nhất định là tu nhân tích đức từ kiếp trước mới gặp được em. Em có lòng như thế, anh cả tuyệt đối không thể thoát khỏi bàn tay em. Bây giờ em yên tâm thổ lộ với anh ấy đi. Nếu như anh ấy không đáp ứng, em cứ quần lấy anh ấy cho đến khi anh đáp ứng mới thôi. Chiều này anh đã xài thử rồi, rất hiệu quả. Quả Quả nhà anh chính là bị anh quần lấy. Nếu em muốn gạo nấu thành cơm với anh ấy...ừ...sau đó anh sẽ nói bồi thêm vào với anh cả. Khẳng định anh ấy sẽ yêu em trung trinh trước sau như một.”

Vừa nghĩ tới âm mưu mình thiết kế bấy lâu sắp được thực hiện, Phương Trần cực kỳ hưng phấn, miệng lưỡi lưu loát thuyết phục Tiểu Diệp, cũng không quản gương mặt cậu đã nóng bừng lên, vẫn tự biên tự diễn một tràng. Vì quá hưng phấn, khuỷu chân múa tay loạn xạ, không để ý dẫm phải vật gì đó, “ối” một tiếng, nhào vào Tiểu Diệp, ngã xuống đất. Tiểu Diệp thân hình nhỏ gầy, Phương Trần vóc người thon dài, hai người áp vào nhau, nhìn qua cực kỳ mờ ám.

“Hai người đang làm cái gì đó?”

Một tiếng quát vang lên, hai người đang ngã nằm trên mặt đất giật nảy mình.

Không kịp phản ứng, Phương Trần đã bị người đó kéo lên, hung hăng ném sang bên cạnh.

“Anh cả, kích động gì mà ghê thế?” vừa xoa cánh tay bị đau, Phương Trần vừa oán giận, “Nhìn cũng biết mà. Bọn em bị ngã sấp xuống. Chứ anh nghĩ bọn em đang làm gì?”

“Ngã sấp xuống? Ngã sấp xuống mà cả người anh đè lên em ấy sao?”

“Quả Quả?” Phương Trần quay đầu, phát hiện người vừa nói chính là người mình không muốn nhìn thấy tình huống này nhất – Lâm Quả. “Không phải là em đang nói chuyện khai thác Tây Bộ gì gì đó với ba sao?”

“Nói cái đầu anh. Phương Trần, tôi phát hiện da mặt anh thực sự là càng ngày càng dày. Quần quít lấy tôi còn chưa đủ, giờ lại xuống tay với cả bé trai nữa à? Anh có biết ...hồ thẹn một chút không hả?” Lâm Quả nổi trận lôi đình, “Tôi đang không hiểu vì sao mấy ngày nay anh biết nghe lời như thế, không đến làm phiền tôi. Té ra anh vợ vẫn bên ngoài...A!”

“Quả Quả, em hiểu lầm rồi! Anh với Tiểu Diệp làm sao có chuyện gì. Anh quần quít lấy Tiểu Diệp nhưng thật ra là vì em nha...”

“Vì cái đầu tôi á. Đừng có theo tôi nữa!”

“Quả Quả. . .”

“Đã bảo đừng có theo tôi, anh ...”

” Quả Quả, chúng ta vào phòng nói chuyện. Ở đây nhiều người, anh không giải thích cho em hiểu được.”

“Anh thôi đi...”

Mắt thấy một đôi hoan hỉ oan gia đi xa dần, Phương Thiên quay đầu hỏi Tiểu Diệp bên cạnh, “Em không sao chứ?”

“Không. . . Không. . . ” Tiểu Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, len lén nhìn Phương Trần rồi nhanh chóng cúi đầu. Cậu vốn là người dễ xấu hổ, cúi đầu trốn tránh một hồi trong mắt Phương Thiên lại hiểu thành cậu đang thấp thỏm không yên khiến tâm tình của anh khó chịu tới cực điểm.

“Phương Trần đã có Lâm Quả!”

“Dạ?”

Đột nhiên nghe được câu này, Tiểu Diệp sững sốt nửa ngày, nỗ lực nghĩ nửa ngày vẫn chẳng hiểu ra sao.

“Anh nói Phương Trần đã có Lâm Quả. Em đừng có tìm cách gì đó với nó nữa.” Phương Thiên tâm phiền ý loạn vội nói, cố đè ép hoảng loạn trong lòng. Anh gắng hít thở nhưng gần như lời nói đơn giản nhất cũng lộn xộn, “Ý của anh là em không thể thích Phương Trần, em biết...”

“Không phải như thế. ” thấy hiểu lầm ngày càng lớn, Tiểu Diệp cố lấy dũng khí cắt đứt suy đoán lung tung của Phương Thiên, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nhẹ giọng giải thích, “Em và anh năm không phải quan hệ như thế.”

“Thế sao em gần gũi với nó vậy? Ngày nào cũng thì thầm to nhỏ. Bao nhiêu người như vậy mà chưa thấy em gần gũi thế với ai.” Hờn dỗi một ngày, cùng lắm là một tuần rồi cực kỳ bực tức, Phương Thiên không may mắn phát hiện giọng điệu của mình đang rất giống một ông chồng ghen tuông.

“Đó là bởi vì...vì...” Tiểu Diệp ngẩng đầu nhìn Phương Thiên rồi lại cụp mắt. Cậu có mặt mũi nào nói cho Phương Thiên biết sở dĩ cậu và Phương Trần gần gũi như thế hoàn toàn là vì Phương Trần nói muốn giúp cậu có được Phương Thiên?

“Lẽ nào là bởi vì nó muốn lôi kéo em vào con đường kỳ quái gì đó?” với gia sư hôm nay chẳng hạn? Trong đầu Phương Thiên chợt hiện lên hình ảnh” Tiểu Diệp và Nhãn Đông dưới sự tác hợp của Phương Trần, ngày càng gần gũi... Hình ảnh này quả thực khiến Phương Thiên có cảm giác sắp phát điên không thể kiềm chế nổi. “Phương Trần rốt cuộc muốn làm gì? Nó rốt cuộc...hai người rốt cuộc có mục đích gì không muốn người khác biết?”

Những lời này thật sự làm tổn thương Tiểu Diệp. Cậu ngẩng đầu. Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Phương Thiên không chớp, hung hăng cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới thốt lên.

“Thích một người không thể cho ai biết.” Gương mặt Tiểu Diệp trắng bệch như tờ giấy. Cậu hẩn gắt gao nhìn thẳng Phương Thiên, hít sâu một hơi, bất chấp tất cả nói: “Mục đích của bọn em chính là loạn. Bởi vì em thích anh, giống như anh năm thích anh Lâm Quả. Sở dĩ anh năm giúp em là vì em biết anh không thích em nhưng tại sao em không thể nói cho ai biết mục đích? Tại sao việc em thích anh lại đáng xấu hổ chứ? Tại sao, anh nói đi?”

“Em...” Phương Thiên quả thực được những lời này của Tiểu Diệp khai thông tư tưởng. Dừng hình ảnh ngũ lôi oanh đỉnh để hình dung tâm tình anh lúc này cũng còn là nhẹ. Cho tới bây giờ, ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ sự tình phát triển tới mức này. Anh chỉ biết đối xử tốt với Tiểu Diệp, thế nhưng tại sao muốn đối xử tốt với cậu, rồi về sau ra sao, anh chưa từng nghĩ tới.

Giờ này khắc này, Phương Thiên đột nhiên liên tưởng tới lời châm biếm Phương Trần từng nói với mình, quả thực như tỉnh ra tư cơn mộng mị. Hết thấy mọi chuyện trước mắt trở nên rõ ràng, đáp án rành rành giấy trắng mực đen, thực sự là chuyện cực kỳ đơn giản dễ hiểu, đi một vòng lớn đột nhiên ngộ ra.

Tại sao phải đối xử tốt với Tiểu Diệp như vậy? Tại sao phải để ý trong lòng Tiểu Diệp mình xếp thứ mấy? Tại sao vì thái độ của Tiểu Diệp mà bực mình đến ăn cơm không ngon? Vì cái gì dù mình có đau lòng cũng không dám nặng lời với em ấy? Lý do rõ ràng rất đơn giản – là bởi vì thích.

Từ lúc nhìn thấy Tiểu Diệp lẻ loi một mình đứng đó, hình bóng ấy đã khắc sâu vào lòng. Giờ này khắc này, Phương Thiên đã hoàn toàn hiểu rõ, thậm chí còn nhớ rõ cái đêm mới gặp Tiểu Diệp về nằm mơ. Trong mộng là bóng người cô độc đứng dưới đèn đường. Cái bóng hắt dài trên đất.

Đường như trong một khắc kia, tim anh cũng đã hiểu, và cũng quyết định sẽ không bao giờ khiến cậu rơi nước mắt nữa, không bao giờ bị tổn thương nữa. Hết thấy mọi thứ đều chỉ có duy nhất một nguyên do – thích. Hóa ra, đã thích cậu ấy từ rất lâu rồi.

Quanh đi quẩn lại mới phát hiện ra, thậm chí là sau khi nghe Tiểu Diệp thổ lộ mới tỉnh ngộ. Trên thế giới này có người ngu ngốc, vô phương cứu chữa hơn mình hay sao?

“Hiện tại anh Phương đã biết. Dù sao, em đối với anh Phương chính là thích như vậy. Anh cũng không cần miễn cưỡng làm bất cứ chuyện gì. Nếu anh cảm thấy em ở đây khiến anh áy náy, em sẽ về nhà cũ ở. Nói chung...ừm...”

Đôi môi hồng phấn vì lo lắng mà nói liên hồi, rốt cục bị Phương Thiên ngăn chặn, bằng môi.

Hiểu ra vấn đề mình vốn là “Rắp tâm bất lương”, Phương Thiên có một loại khoái cảm dương dương đắc ý, hạ thủ tốc độ cực nhanh ngay cả chính anh cũng giật mình. Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt này, ngay từ lần đầu gặp gỡ, anh đã đặc biệt lưu tâm, xót thương màu tím tái vì lạnh của làn môi ấy. Hiện tại, rốt cục đã ngậm trong miệng, thưởng thức vị ngon tinh tế của nó, thực tuyệt vời không thể tả, vừa thơm vừa ngọt. Trong cuộc sống có vô số hương vị ngọt ngào, nhưng không gì sánh được mỹ vị tuyệt vời khi môi lưỡi giao nhau thế này.

Nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Diệp đang nhũn cả tay chân, đầu cậu lỏng lẻo dựa vào lồng ngực, trên mặt Phương Thiên nở một nụ cười mỹ mãn, “Anh đúng là đại ngốc. Cảm ơn Tiểu Diệp đã yêu thẳng ngốc này. Thật ra, tên ngốc này cũng thích em, rất rất thích em, thích kiểu đó đó...”

“Anh Phương?” Tiểu Diệp ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt dịu dàng tươi cười của Phương Thiên, lòng tràn đầy nghi hoặc nhìn anh. “Anh...”

Phương Thiên nắm chặt tay Tiểu Diệp, dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay cậu, khe khẽ dài, ôm đầu Tiểu Diệp vào ngực, “Thế mới nói anh ngốc. Nếu không có em nói cho anh biết, anh căn bản không biết tình cảm đối với em hóa ra gọi là thích. Em xem anh có ngu dốt không? Anh nghĩ có lẽ từ lần đầu nhìn thấy em, anh đã thích em rồi. Ấy thế mà anh tuyệt nhiên không hiểu, không hề nghĩ đến vấn đề này. Em thất vọng với anh sao? Anh đối với em tốt như vậy, thực ra nguyên nhân rất không đơn thuần. Tuy trước đây anh không nghĩ như thế nhưng trên thực tế anh đã có “dã tâm” với em. Anh cũng đã nghĩ như thế không thể gọi là một người tốt. Anh như thế em cũng thích sao? Em còn trẻ như vậy, chỉ là cảm xúc thoáng qua, có lẽ chỉ là muốn báo ân, anh nói...”

Vốn dĩ phải thổ lộ, cũng không biết chuyện gì xảy ra mà Phương Thiên nói thành lung tung hết cả. Trên cái thế giới này đại khái không có người đàn ông nào không biết ngon ngọt như anh.

Nhưng nghe một tràng chẳng ra đầu vào đầu như thế, nước mắt Tiểu Diệp lại rơi xuống như mưa. Cậu vươn tay, nhẹ nhàng che cái miệng đang nói không ngừng của Phương Thiên, không cho anh nói tiếp, dịu dàng mở miệng: “Anh Phương, em hiểu, em hiểu. Bất kể anh là người như thế nào, bất kể anh đối xử với em tốt xuất phát từ mục đích gì, em vẫn thích anh. Anh là người tốt cũng tốt, là người xấu cũng tốt. Trong lòng em, anh Phương là anh Phương. Trên thế gian này, em chỉ yêu mình anh. Em biết em thích anh như thế nào, không phải là báo ân, lại càng không phải rung động nhất thời. Em biết rõ mình đang làm gì. Em đang rất hạnh phúc. Em quả thực không thể tin được mình sẽ hạnh phúc như vậy. Em đã sớm quyết định, dù anh Phương không thích em, em cũng sẽ yên lặng thích anh, vẫn tiếp tục như thees. Vậy nên anh đừng hoài nghi em, có được không?”

“Tiểu Diệp. . .”

Chắc chắn rằng, không một người đàn ông nào trên đời nghe một phen bày tỏ như vậy lại không cảm động, huống chi người nói lại là người mình thích.

Phương Thiên ôm thân hình nhỏ nhắn trong lòng, tưởng như hòa lẫn người đó vào với mình. Ngoại trừ chăm chú ôm Tiểu Diệp ra,

anh quả thực không biết mình còn có thể làm tiếp những gì. Trong thời khắc này, mọi ngôn ngữ đều trở nên vô lực, mọi động tác đều trở thành thừa thãi. Chăm chú người trước mắt, nồng nhiệt trong ngực, nơi da thịt chạm nhau truyền nhau xung động – xung động của trái tim.

“Anh cả, đêm qua anh và Tiểu Diệp rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không nên lừa bà mối này nha. Cả tối qua không thấy hai người về phòng, nhất định là mãi nói chuyện yêu đương đến quên thời gian rồi.” Tuy không thể che hết vết thâm trên mắt, Phương Trần vẫn cười đắc ý như mọi ngày: “Không ngủ một đêm mà tinh thần vẫn sáng khoái thế kia, nhất định là xảy ra chuyện tốt. Nói em nghe chút coi!”

Toàn bộ người trên bàn ăn vì câu nói của Phương Trần mà đồng loạt ném ánh mắt về phía Phương Thiên.

Phương Thiên vừa trấn định cầm lấy hai cái bánh quẩy, một chén cháo hoa và mấy đĩa rau nhỏ đặt vào khay vừa bày ra vẻ mặt rất không cho là đúng trả lời Phương Trần: “Em soi mồi chuyện của anh và Tiểu Diệp làm gì? Nếu anh không đoán sai, đêm qua, hẳn là em phải giải thích với Quả Quả nhà em chuyện đã xảy ra? Không biết “quá trình giải thích” và cái mắt bầm tím của em có quan hệ hay không?”

Những ánh mắt mới rồi còn nhất tề nhìn Phương Thiên giờ đã đồng loạt chuyển hướng sang Lâm Quả đang suýt bị sặc cháo và Phương Trần mặt đỏ hừng.

“Anh cả, sao anh có thể như vậy cơ chứ?” Phương Trần vừa then vừa gấp, tức giận đến vùng loạn hai tay.

Phương Địa tà tà húp cháo, khe khẽ thở dài rồi lắc lắc đầu vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của Phương Trần: “Lẽ nào em không biết đây là truyền thống nhà ta? Đàn ông khi yêu sẽ biến thành mạnh mẽ. Em quên hồi em mới quen Lâm Quả cũng vào cái hóa thành lão hồ à? Anh cả đang đang biến thân, em chọc vào ảnh làm gì?”

“Em cũng chỉ là hỏi thăm thôi mà. Đúng là qua cầu rút ván, không biết người ta tốn bao nhiêu công sức để thông tư tưởng hai cái đầu gỗ đó, xem chút nữa bị Quả Quả hiểu lầm. Kết quả bọn họ đối với em như vậy đấy. Đúng là vừa vào động phòng đã vứt bà mối qua tường mà. Thật quá đáng!” Phương Trần nhăn nhó, chỉ thiếu điều nhào vào lòng Lâm Quả tìm kiếm sự an ủi.

“Em tưởng anh không biết em chắc?” Phương Địa không cho là đúng, lắc đầu: “Em ngấm trúng chậu lan của Tiểu Diệp cũng không phải ngày một ngày hai. Anh chỉ nghe nói con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Không ngờ con trai cũng chỉ hướng về nhà chồng nha.”

“Anh hai, anh mà còn nói thêm... đừng trách em trở mặt nha.” Phương Trần đã chịu không nổi, hơi nheo mắt lại, quay sang Phương Địa, mắt lộ hung quang: “Em còn cần nhờ đến Tiểu Diệp, chứ với anh thì không cần nể nang gì đâu nhá.”

“Anh hiểu rồi, hiểu rồi. “Phương Địa gơ hai tay lên, làm động tác đầu hàng: “Anh cũng không dám trêu chọc em. Coi như anh chưa nói gì, được chưa?”

“Mấy đứa vừa nói gì, ba mẹ nghe không hiểu?” Cha Phương và mẹ Phương ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, cùng kêu lên hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Không phải chỉ là Tiểu Diệp không xuống ăn sáng thôi sao? Thế nào mà nghe mấy đứa nói lại thành kỳ quái như thế?”

” Mẹ, ba, hai người vẫn chưa rõ sao?” Mãi mới thấy Phương Viên và Phương Lăng lên tiếng, lắc đầu: “Anh Thiên nhà mình coi như vẫn ở đây, Tiểu Trần thì sẽ gả đi đi, vậy nên Tiểu Diệp nhà của chúng ta là thành hòa.”

“Hả?” Cha Phương, mẹ Phương nghe mà như lọt vào trong sương mù: “Hòa là sao?”

“Ba mẹ mắt kém quá đi. Bọn con đang nói anh cả và Tiểu Diệp là một đôi, là một đôi rồi.”

“Hả?” Lần này không riêng cha Phương và mẹ Phương, ngay cả vú Trương đang ở phòng bếp cũng đồng thời há hốc miệng, vẻ không tin nổi.

“Mẹ, ba, hai người cũng không cần quá thất vọng. Muốn có cháu nội bé... Không phải là còn có con sao?” Phương Địa chậm rì rì đặt bát xuống, nhẹ giọng cười nói: “Từ nay về sau, ba mẹ nhớ đối xử tử tế hơn với thằng con cha không thương mẹ không xót này nha. Bởi vì dòng dõi nhà họ Phương nghe chừng chỉ còn mỗi con đây có thể duy trì thôi.”

Bầu không khí trong phòng ăn khác hẳn trong phòng Tiểu Diệp. Giờ này khắc này, căn phòng cậu tràn đầy yêu thương dịu dàng.

Phương Thiên ngồi ở đầu giường, sung sướng nhìn Tiểu Diệp húp cháo. Trong ánh mắt anh, vẻ cứng chiều gần như có thể khiến người ta nhìn vào mà say ngất luôn: “Ăn cháo xong thì ngủ một giấc. Đêm tại anh đêm qua quá kích động, bé em suốt cả tối, hại em cả đêm không ngủ. Mệt không?” (Xin lỗi nhưng editor nhin không nổi mà phải nói câu này: anh bé mà không làm gì thật hả? Không thể tin nổi.)

“Em không sao. Ở cùng một chỗ với anh, em rất vui. Quả thực không biết thời gian qua nhanh như vậy.” Tiểu Diệp le lưỡi, san cháo trong chén ra đút cho Phương Thiên ăn: “Em còn không phát hiện trời sắp sáng.”

“Anh cũng vậy.” Phương Thiên hôn nhẹ lên trán Tiểu Diệp, dịu dàng nở nụ cười: “Cảm giác cùng nhau ngắm mặt trời mọc cũng không tệ ha?”

“Đúng vậy.” Tiểu Diệp cũng cười, một tay bát, tay kia nhẹ nhàng kéo tay Phương Thiên: “Em nói vậy không phải là để giữ anh lại không làm việc khác đâu. Nhưng mà em thực sự được ở cùng anh một chỗ mỗi phút mỗi giây đều thật vui vẻ, thật hạnh phúc.”

“Bé ngốc!” Phương Thiên nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai mềm mại của Tiểu Diệp vừa ôm cậu vào lòng: “Anh cũng vậy. Anh cũng vậy.”

“Anh cũng ngốc. Đại ngốc.” Tiểu Diệp cười khê một tiếng, hơi giãy khỏi lòng Phương Thiên, xòe bàn tay ra trước cửa sổ, hứng lấy ánh mặt trời, nói: “Trước đây, em và bác sĩ từng nói chuyện với nhau. Em chẳng đòi hỏi quá nhiều. Nếu như ai ai cũng hạnh phúc như lời họ nói...Thì em chỉ muốn một chút thôi, tựa như ánh sáng mặt trời lọt qua kẽ ngón tay. Chỉ một chút hạnh phúc đó là đủ rồi. Thế nhưng, hiện tại anh cho em nhiều như vậy, nhiều hạnh phúc như vậy, em thật không biết phải cảm tạ anh thế nào. Tuy em biết nói vậy là rất ngốc nghếch nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết. Cảm ơn anh, anh Phương. Cảm ơn anh tiếp nhận tình cảm của em. Cảm ơn anh cho em nhiều hạnh phúc như vậy.”

“Ngốc! Biết rõ nói như vậy là rất ngốc vậy mà còn cố nói.” Phương Thiên kéo Tiểu Diệp lại, ôm cậu trong ngực mình, giơ bàn tay xương xương của cậu lên, hôn vào lòng bàn tay, rồi hôn từng ngón từng ngón tay. Sau cùng, anh đưa bàn tay ấy lên đón ánh mặt trời, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Nếu em chỉ cần hạnh phúc giữa những kẽ tay... Vậy thì hãy mở tay ra... Em sẽ thấy vô hạn hạnh phúc rơi xuống, đúng không nào?”

Lại một lần nữa môi tìm đến môi, triền miên quấn quít. Ánh mặt trời lẳng lặng chiếu lên hai người. Cả căn phòng ngập tràn ấm áp, ngập tràn ý nghĩ yêu thương.

Ngoài cửa sổ, khắp nơi sự sống sinh sôi. Mùa xuân tới rồi. Vậy hãy để chúng ta yêu thương thật yêu, nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-giua-nhung-ke-tay>